DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

David Safier

KÖTÜ KARMA

Roman

PEGASUS

Yavaşça arkamı döndüm. Altı bacakla yaptığım ilk yüz seksen derecelik dönüştü ve bu işi koordine etmek yüksek alkol seviyesiyle bir kamyonu geri geri park etmekten daha zordu.

Birbirine dolanmış arka bacaklarımı çözdükten sonra nerede olduğumu yavaş yavaş fark etmeye başladım: Karıncalar tarafından açılmış, yüzeye yakın toprak bir tüneldeydim. Ve bu tünelde bir karınca duruyordu. Oldukça şişman bir karınca esrarlı kek yemiş Noel Baba gibi bana bakıp gülümsüyordu.

"Nasıl gidiyor?"
Bu konuşan gerçekten de bir karıncaydı.
Şimdi iş kesinleşmişti:
Gerçekten kafayı yemiştim.
"Sanırım biraz şaşkınsın, Kim."
"Sen... adımı biliyor musun?" diye sordum.
"Elbette," dedi gülümseyerek şişman karınca. "Ben tüm isimleri bilirim."
Bu beraberinde daha fazla soru getiren bir cevaptı.
"Kim olduğumu bilmek istiyorsun sanırım," dedi karınca.
"Bunu ve bu kâbustan nasıl kurtulacağımı."
"Bu bir kâbus değil."
"Bir halüsinasyon mu?"
"O da değil."
"Peki ne o zaman?" diye sordum alacağım cevabı sevmeyeceğimi bilerek.
"Bu, senin yeni hayatın."

KÖTÜ KARMA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 182
Bestseller Roman: 31

Kötü Karma
David Safier
Özgün Adı: Mieses Karma

Editör: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaası
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok.
No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017
ISBN: 978-605-5943-68-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Rowohlt Verlag GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DAVID SAFIER

KÖTÜ KARMA

Almancadan çeviren:
İlhan Yabantaş

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitabı yazmama yardımcı olan herkese çok teşekkür ederim.

Volker Jarck, Ulrike Beck, Marcus Hertneck, Katharina Schlott, Marcus Gärtner ve Almuth Andreae.

Ayrıca bilinen evrenin en iyi yayın hakları temsilcisi olan Michael Töteberg'e teşekkürü borç bilirim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Öldüğüm gün pek keyifli bir gün değildi. Ve bunun da en önemli sebebi ölmem değildi. Hatta şöyle demek gerekir: Ölümüm o gün içinde yaşanan berbat olaylar listesine altıncı sıradan zar zor girebildi. Lilly'nin uykulu gözlerle bana bakıp, "Niye evde kalmıyorsun, anne? Bugünün doğum günüm olduğunu biliyorsun, değil mi?" demesi listede beşinci sıradaydı.

Bu soruya aklımdan şu cevabı vermek geçti: "Beş yıl önce senin doğum günün ile Alman Televizyonu Yayıncılık Ödülü tören gecesinin çakışacağını bilseydim seni daha erken doğururdum. Hem de sezaryenle!"

Fakat bunun yerine sessizce ona şu cevabı verdim: "Özür dilerim, güzelim."

Lilly'nin üzüntüyle Pumuckl desenli pijamasının kol kenarını kemirmesi görüntüsüne daha fazla dayanamadığım için her üzgün çocuğun yüzünde tekrar gülücükler açtıran o sihirli cümleyi kullandım: "Doğum günü hediyeni görmek ister misin?"

Ben bile daha görmemiştim. Ajanstaki yoğun iş temposu yüzünden aylardan beri alışverişe çıkamadığım için hediyeyi Alex almak zorunda kalmıştı. Alışveriş yapmayı özlediğim de söylenemezdi. Benim için market kuyruklarında bekleyerek hayatımın değerli dakikalarını harcamaktan daha can sıkıcı bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey olamazdı. Elbiseden ayakkabıya ve hatta kozmetiğe kadar hayatın tüm o güzellikleri için alışverişe çıkmak zorunda değildim. Almanya'nın en önemli siyaset programının sunucusu Kim Lange olarak bunlar bana en iyi firmalar tarafından minnetle sağlanıyordu. *Gala* dergisi beni "otuzlarındaki en çekici kadınlar" listesinde sayarken başka bir bulvar gazetesi daha kaba bir şekilde beni "kalın kalçalı, irice, esmer bir hatun" olarak tanımlamıştı. O gazeteyle aramızda bir husumet vardı çünkü ailemin fotoğraflarını yayınlamalarını yasaklatmıştım.

"Burada hediyesini almak isteyen dünyalar güzeli küçük bir hanım varmış," diye seslendim içeri doğru. Bahçeden şu cevap geldi: "O zaman dünyalar güzeli küçük hanım buraya gelsin bakalım!" Heyecanlanan kızımın elinden tutup, "Ev ayakkabılarını giymen lazım," dedim.

"Onları giymek istemiyorum," diye mızmızlandı Lilly.

"Ama üşütürsün öyle!" diye uyardım.

"Dün de ayakkabılarımı giymedim. O zaman da üşütmedim," diye cevap verdi.

Daha ben bu absürt ama yine de kendi içinde tutarlı çocuk mantığına karşı zekice bir argüman geliştiremeden, Lilly sabahın çiğiyle parıldayan bahçeye yalınayak koşuverdi.

Yenilgiyi kabullenip iç çekerek onun arkasından bahçeye geçtim. Havada "yakında bahar gelecek" kokusu vardı ve belki de bininci kez şaşkınlık ve gurur karışımı bir duyguyla kızıma devasa bahçesi olan harika bir Potsdam Evi sunabildiğim için mutluydum. Ben Berlin'deki bir apartmanda büyümüştüm. Oradaki bahçemiz sardunya, menekşe ve sigara izmaritleri ekili üç saksıdan ibaretti.

Alex elinde kendi yaptığı bir hamster kafesiyle bahçede bekliyordu. Otuz üç yaşında olmasına rağmen hâlâ çok iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

görünüyordu. Brad Pitt'in, o bayık yatak odası bakışları olmayan genç versiyonu gibiydi. Aramız iyi olsaydı, herhalde dış görünüşü beni hâlâ çok etkiliyor olurdu ancak şu sıralar ilişkimizin durumu Sovyetler Birliği'nin 1989'daki hali gibiydi. İlişkimizin ömrü de aynı kaderi paylaşıyordu.

Alex başarılı bir kadınla evli olmayı kaldıramıyordu. Bense oyun parkında başka annelerden her gün "başarının peşinde koşmak yerine çocuğuyla ilgilenmesinin ne kadar harika bir şey olduğunu" duymak zorunda kalıp günden güne alınganlaşan bir erkeğe katlanamıyordum.

Dolayısıyla aramızda, "İşin bizden daha önemli" cümlesiyle başlayıp genelde de, "Sakın o tabağı fırlatma, Kim!" cümlesiyle biten konuşmalar baş göstermeye başlamıştı.

Önceleri bunları barışma seksi takip ederdi ancak son üç aydır o da olmuyordu. Bu da çok kötüydü çünkü günün performansına göre seksimiz vasatın üstü ile muhteşem arasında bir yerdeydi. Bu da önemli bir şeydi çünkü Alex'ten önce birlikte olduğum erkekler içimdeki Meksika dalgasını pek de harekete geçirememişti.

"İşte hediyen, küçük hanım," dedi Alex gülümseyerek kafesinin içinde uyuklayan hayvanı gösterirken. "Bir fare!" diye bağırdı Lilly mutlulukla. "Hem de fena halde hamile bir fare!" diye geçirdim içimden.

Lilly büyük bir sevinçle yeni evcil hayvanını incelerken Alex'i omzundan yakalayıp kenara çektim.

"Hayvan doğum yapmak üzere," dedim.

"Hayır Kim, sadece birazcık şişman," dedi geçiştirmeye çalışarak.

"Nereden buldun bunu?"

"Kooperatif Çiftliği'nden," diye arsız bir cevap geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Niye bir pet shop'tan almadın?"

"Çünkü oradaki hayvanlar tıpkı senin televizyondaki karakterler gibi çemberin içinde dönüp duruyorlar da ondan."

Güm! Bu darbenin beni vurması gerekiyordu... ve vurdu da! Derin bir nefes alıp saatime baktım ve kızgın bir sesle, "Otuz saniye sürmedi," dedim.

"Ne demek şimdi 'otuz saniye sürmedi'?" diye sordu şaşırarak Alex.

"Bugün ödül törenine gideceğim için sitem etmen otuz saniyeyi bulmadı."

"Sitem etmiyorum, Kim. Sadece önceliklerini sorguluyorum," diye karşılık verdi.

Tüm bunlar beni fena halde sinirlendirdi çünkü bugün benimle birlikte ödül törenine gelmesini çok istiyordum. Ne de olsa meslek hayatımın en önemli anı olacaktı bu. Ve böyle bir anda da erkeğimin yanımda olması gerekiyordu! Tabii ben onun önceliklerini sorgulayamazdım çünkü onunki Lilly'nin doğum gününü organize etmekten ibaretti.

Ben de bunun üzerine, "Şu aptal fare hamile!" dedim bozularak.

"O zaman hamilelik testi yap," diye karşılık verdi Alex kuru bir şekilde ve kafesin yanına gitti. Fareyi çıkarıp mutluluktan uçan Lilly'nin kucağına bırakırken kızgın gözlerle onu izledim. Hayvanı karahindibayla beslemeye başladılar. Ben de yanlarında duruyordum. Aslında küçük ailemizin içinde, süreçle birlikte devamlı müşterisi haline geldiğim çemberin dışındaki yerimdeydim ve burası güzel bir yer değildi.

Ve orada dururken kendi hamilelik testim geldi aklıma. Reglimin geciktiği altı gün boyunca neredeyse insanüstü bir çabayla bu gerçeği yok saymaya çalışmıştım. Yedinci günün

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sabahında, "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diye mırıldanarak eczaneye fırlayıp bir hamilelik testi alarak eve geri dönmüştüm. Heyecandan elimdeki testi tuvalete düşürüp tekrar eczaneye koşturarak yenisini alıp üzerine işedikten sonra bir dakika boyunca beklemiştim.

Dişçide bir dakika çok uzun bir zamandır. Müzik dinletisinde daha da uzun bir süredir ancak ikinci bir çizgi olacak mı olmayacak mı diye karar vermeye çalışan böyle aptal bir testteki bir dakika dünyanın en zorlu sabır sınavlarından biridir.

İkinci çizgiyi görmekse benim için daha da zorlu bir olay olmuştu.

Aklıma kürtaj geldi ancak bunun düşüncesi bile dayanılmazdı. On dokuz yaşındayken İtalya tatilimiz sonrasında kürtaj olmak zorunda kalan arkadaşım Nina'nın ne kadar acı çektiğini görmüştüm. Bir söyleşi programı sunucusu olarak, böyle bir vicdan azabıyla Nina'dan daha zor baş edebileceğimi anlamıştım.

Bunu, özgüvenimin yitip gittiği bir dokuz ay takip etmişti. Ben panik yaparken Alex sevecen bir şekilde benimle ilgilenip etrafımda dolanıyordu ve çocuk olayına çok sevinmişti. Bu beni nedense daha da öfkelendirip kendimi kötü bir ebeveynmişim hissettiriyordu.

Aslında tüm hamilelik olayı benim için acayip soyuttu. Ultrason görüntülerine bakıp karnımın içinden atılan tekmeleri hissediyordum. Ancak içimde küçük bir insanın büyüdüğünü çok az ve kısa mutluluk anlarında hissedebilmiştim.

Zamanımın çoğunu mide bulantısı ve hormon düzensizlikleriyle mücadele ederek geçiriyordum. Ve tabii "rahmini hissetme" dersleri verilen hamilelik kurslarında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğumdan altı hafta önce çalışmayı bırakıp zamanımı kıyıya vuran balinaların neler hissettiğini duyumsayarak salonumuzdaki koltuğun üzerinde geçirdim. Zorlu günlerdi ve suyumun gelip doğumun başlaması beni neredeyse rahatlatacaktı; tabii o anda markette kasa kuyruğunda bekliyor olmasaydım.

Doktorumun tavsiye ettiği üzere derhal soğuk zemine uzandım. Etrafımda toplanan müşteriler şöyle yorumlarda bulunuyorlardı: "Bu şu eski sunucu Kim Lange değil mi?", "İkinci bir kasa açtıkları sürece beni hiç ilgilendirmez!" ve hatta, "Bu pisliği temizlemek zorunda kalmadığım için çok şanslıyım."

Ambulans ancak kırk üç dakika sonra, ben birkaç imza verip de kasiyerin erkek sunucular hakkındaki önyargısını değiştirmeye çalışırken ("Hayır! Hepsi eşcinsel değil.") gelebilmişti.

Doğum odasına alındıktan sonra yirmi beş saatlik bir doğum başladı. Korkunç sancı dalgalarının arasında ebe bana, "Pozitif ol. Her sancı dalgasını mutlulukla karşıla!" diye gaz vermeye çalışıyordu. Acıdan çıldırmış bir halde, "Bekle hele, şunu bir atlatayım seni geberteceğim, sersem kadın!" diye geçiriyordum içimden.

Öleceğimi düşündüm. Alex ve onun o sakinleştirici tavırları olmasaydı herhalde asla başaramazdım. Güven verici bir şekilde, "Yanındayım. Her zaman!" diye tekrarlıyordu sürekli. Elini o kadar çok sıkmıştım ki parmaklarını haftalar sonrasında bile rahat hareket ettirememişti. (Hemşireler bana daha sonra o stres dolu anlarda sevgili kocaların eşlerine karşı davranışlarını değerlendirdikleri bir puan sisteminden bahsetmişlerdi. Alex sansasyonel bir şekilde 9,7 puan almıştı. Genel ortalama ise 2,73 imiş.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doktorlar tüm o işkencelerden sonra doğum esnasında yamuk yumuk bir kütle haline gelmiş olan Lilly'yi göğsümün üzerine yatırdıklarında bütün ağrılarım bir anda yok olmuştu. Doktorlar hâlâ benimle uğraştığından onu göremiyordum ancak yumuşak ve kırış kırış tenini hissedebilmiştim. Ve bu, hayatımın en güzel anı olmuştu.

Şimdiyse, yani beş yıl sonra, Lilly bahçede önümde duruyordu ve ben onunla birlikte doğum gününü kutlayamayacaktım çünkü ödül töreni için Köln'e gitmeliydim.

Üzüntüyle yutkunarak, faresi için yeni bir isim bulmaya çalışan bebeğimin yanına gittim. ("Ya Pipi ya Püpschen ya da Barbara olacak.") Onu öpüp şu sözü verdim: "Yarın bütün günü birlikte geçireceğiz."

"Ödülü kazanırsan yarın bütün gün röportaj vermek zorunda kalacaksın," dedi Alex küçümseyerek.

"O zaman pazartesini birlikte geçiririz," dedim alınarak.

"O gün de redaksiyon toplantın var," diye karşılık verdi.

"Öyleyse de ekerim o toplantıyı."

"Eminim," dedi acı bir gülümsemeyle. İçimden ağzına bir dinamit lokumu sokmak geldi. Son olarak da şunu ekledi: "Çocuğa hiç vakit ayıramıyorsun."

Bunu duyan Lilly'nin gözlerinden şu okunuyordu: "Babam haklı." Bu bakış iliklerime kadar işledi. Titremeye başladım.

Güvensiz bir şekilde Lilly'nin saçlarını okşayıp, "Sana yemin ediyorum, yakın zamanda bütün bir günü harika bir şekilde birlikte geçireceğiz," dedim.

Hafifçe gülümsedi. Alex bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ancak ona öyle bir bakış fırlattım ki fikrini değiştirdi. Büyük ihtimalle gözlerimden o dinamit fantezisini okuyabilmişti. Lilly'yi birkez daha sıkıca göğsüme bastırıp verandayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçerek* eve girdim ve derin bir nefes aldıktan sonra beni havaalanına götürecek taksiyi çağırdım.

O an, Lilly'ye verdiğim sözü yerine getirmenin ne kadar zor olacağını tahmin edemezdim tabii.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Bir karınca olarak yaşadığım yüz on üçüncü hayatımda bir grupla birlikte yeryüzüne çıktık. Kraliçenin emirleri doğrultusunda imparatorluğumuzun arazisini kolaçan edecektik. Kavurucu sıcak altında güneşten ısınmış taşlar arasında ilerlerken güneş bir anda korkunç bir şekilde karardı. Gökyüzüne baktım ve üzerimize doğru durdurulamaz biçimde inen bir kadın sandaletinin tabanını gördüm. Sanki gökyüzü üzerimize düşüyordu. Ve o anda şunu düşündüm: "Bir insan attığı adıma dikkat etmediğinden bir kez daha ölmek zorunda kalıyorum."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Berbat anlar listesinin dördüncü sırasında havaalanı tuvaletindeki aynaya bakma anım vardı. Bu anın berbat olmasının sebebi otuz iki yaşına gelmiş biri olarak göz kenarlarımdaki kırışıklıkların çok fazla olduğunu yeniden fark etmem değildi. Ayrıca sebep çalı gibi saçlarımın istediğim yöne yatmamakta direnmesi de değildi. Bu sorunları çözmek için ödül töreninden önce stilistim Lorelei'la iki saatlik bir randevum vardı. Berbat bir andı çünkü Daniel Kohn'a yeterince çekici görünüp görünmeyeceğim sorusunu sorarken yakalamıştım kendimi.

Daniel ülkemizdeki diğer haber sunucularının aksine doğal bir çekiciliği olan, neredeyse müstehcen sayılabilecek derecede yakışıklı, esmer bir erkek güzeliydi ve o da "En İyi Haber Sunucusu" dalında aday gösterilmişti. Kadınlar üzerindeki etkisinin farkındaydı ve bunu sonuna kadar kullanmaktan geri kalmazdı. Ve karşılaştığımız medya partilerinde her seferinde yanıma gelip gözlerimin içine derin derin bakarak, "Benim olsan diğer tüm kadınlardan vazgeçerdim," derdi.

Doğal olarak bu cümledeki doğruluk payı "Güney Kutbu'nda pembe filler yaşar" cümlesindekiyle aynıydı. Yine de bir yanım, bunun doğru olmasını çok istiyordu. Diğer yanım ise ödülü kazandıktan sonra zafer edasıyla gülümseyerek Daniel'in masasının önünden kırıtarak geçtikten sonra geceyi otelde,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yan tarafta kalan rock grubu üyelerinin bizim odadan gelen gürültüden şikâyetçi olup da otel yönetimi kapıya dayanana kadar çılgınlar gibi sevişerek geçirmek istiyordu.

Ancak beynimin geri kalan büyük kısmı bu düşüncelerim yüzünden benden nefret ediyordu. Daniel'le yatağa girdiğim anda basının bundan illaki haberi olurdu; Alex benden boşanırdı ve berbat bir annelik abidesi olarak Lilly'nin kalbini kırmış olurdum. Daniel'le yatma arzum öylesine büyük bir vicdan azabı yaratmıştı ki aynadaki yüzümü önümüzdeki yirmi yıl boyunca bir daha görmek istemiyordum.

Hızla ellerimi yıkayarak tuvaleti terk edip çıkış kapısına yöneldim. Orada beni, "Bu bizim zafer günümüz olacak yavrum!" deyip yanağımdan kuvvetlice bir makas alan Benedikt Carstens karşıladı. Her zamanki gibi tiril tiril kıyafetler içindeki Carstens benim başeditörüm ve akıl hocamdı. Ya da daha iyi bir dilbilgisine sahip şahsi Yoda'm denilebilirdi. Üniversiteden mezun olduktan sonra Berlin'de çalıştığım küçük bir radyo istasyonunda keşfetmişti beni. İşin en başında orada ufak bir redaktör pozisyonundaydım. Fakat bir pazar sabahı sunucu arkadaş işe gelmedi. Bir gece önce gece kulüplerini turlarken kapılardan birindeki Türk korumanın annesinin uyuz bir köpek olduğu teorisini anlatmaya çalışmış.

Birden "geçici rahatsızlığı" bulunan adamın yerine yayına çıkarılmış ve hayatımda ilk kez, "Şu an saat altı. Herkese günaydın!" demek zorunda kalmıştım. O andan itibaren bu işe bağlandım. Kırmızı ışığın yanmasıyla içimde kabaran adrenalini seviyordum. Amacımı bulmuştum!

Carstens yaptığım işleri birkaç ay takip ettikten sonra bir gün beni arayıp, "Bugüne kadar duyduğum en iyi sese sahipsin," diyerek Almanya'nın en büyük televizyon kanalında bir iş verdi. Kamera karşısında iyi görünmeyi ve yayın dünyasın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daki en önemli dersi öğretti: "Meslektaşlarını nasıl devre dışı bırakırsın?" Söz konusu son dalda onun önderliğinde Büyük Üstat rütbesinin yanında, "düşene bir tekme daha atan" unvanını elde etmiştim. Amacıma ulaşmak için ödemem gereken bedel buydu ve bunu seve seve yaptım.

"Evet, bugün bizim günümüz olacak," diye cevap verdim Carstens'e zoraki bir gülümsemeyle. Bana bakıp, "Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu. "Evet. Rakibim Daniel Kohn'la sevişmek istiyorum," diye cevap veremeyeceğime göre, "Yok hayır. Her şey yolunda," demek zorunda kaldım.

"Rol kesmek zorunda değilsin. Ne olduğunu çok iyi biliyorum," diye karşılık verdi.

İçimi bir anda panik kapladı. Daniel Kohn'la aramdaki durumdan haberdar mıydı yoksa? Başbakanlığın basın toplantısı sırasında benimle flört edişini mi görmüştü? O anda Robbie Williams tarafından konser sahnesine çağrılan bir kadıncağız kadar kızardığımı mı yakalamıştı?

Carstens gülümsüyordu. "Senin yerinde olsam ben de heyecanlanırdım. İnsan her gün böyle bir ödüle aday gösterilmez." Ancak bir saniyeliğine rahatlayabildim. Konu Kohn değildi. Fakat sonraki an nefes borum düğümlendi. Gerçekten delicesine heyecanlıydım ve sabahtan beri bunu ancak Lilly'ye karşı duyduğum vicdan azabından dolayı bastırabilmiştim. Ancak heyecan tüm gücüyle geri gelmişti. Bu akşam ödülü alabilecek miydim? Tüm kameralarda zafer dolu gülümsemem görünecek miydi? Yoksa yarınki pazar gazetelerinde sadece, "geniş basenli, irice, mağlup hatun" mu olacaktı?

Parmaklarımı sinirle dudaklarıma yaklaştırdım ancak tırnaklarımı yememek için kendimi son anda tuttum.

Köln'e varınca tüm ödül töreni misafirlerinin konakladığı meşhur Hyatt Oteli'ne kaydımızı yaptırdık. Odamda yumuşa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cık yatağıma zıplayıp televizyon kanallarını hızla zaplarken Pay-TV kanalına denk gelince şunu merak ettim: Hangi ahmak "Sperm için Dans Ederim" adlı porno film için yirmi iki avrosunu harcardı ki?

Bu tür sorulara fazladan beyin hücresi feda etmemeye ve otelin lobisine inip şu tadı biraz balık çorbasına benzeyen sakinleştirici Uzakdoğu çaylarından içmeye karar verdim.

Lobideki piyanist Richard Clayderman'dan o kadar kötü baladlar çalıyordu ki ikimizi bir Vahşi Batı sahnesinde hayal etmeye çalıştım: O yine aynen böyle çalıyordu; bense linç girişimi için topluluğu galeyana getiriyordum.

Ve hayalimdeki arkadaşlarla Dodge City nalbantından katran ve tüy alırken birden onu gördüm... Daniel Kohn.

Resepsiyonda kaydını yaptırıyordu ve benim nabzım hızlanıyordu. Bir yanım beni görmesini istiyordu. Diğer bir yanım yanıma oturması için yalvarıyordu. Fakat geriye kalan ve daha büyük olan yan ise hayatımı altüst eden bu iki aptalı nasıl susturacağını düşünüyordu.

Daniel beni gerçekten gördü ve gülümsedi. Bunu isteyen tarafım sevinçten Fred Çakmaktaş gibi havalara uçup, "Yabadabaduuu!" diye bağırmaya başladı.

Daniel bana doğru gelip nazikçe, "Selam Kim," diyerek masama oturdu. Bunun olması için yalvaran yanım ilk yanımı da yanına alarak *Neşeli Günler* şarkısını söylemeye başladı.

Aklı başında tarafım tam da onları protesto edecekken bu ikisi onu yakalayıp bağladıktan sonra, "Kapa artık çeneni, seni eğlence düşmanı!" diye suratına bağırmaya başladılar.

"Bu akşam için heyecanlı mısın?" diye sordu Daniel ve ben gerginliğimi belli etmemeye çalışarak yerinde bir cevap vermeye çalıştım. Uzun saniyeler sonra, "Hayır," dedim fakat bunun uygun bir cevap olmadığının da farkındaydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Daniel çok sakindi: "Heyecanlanmamalısın. Ne de olsa senin kazanacağın kesin." Bunu o kadar tatlı söylemişti ki neredeyse samimi olduğuna inanacaktım. Fakat Daniel tabii ki kendisinin kazanacağından son derece emindi.

"Ve sen ödülü aldıktan sonra bunu mutlaka kutlamalıyız," dedi.

"Tabii, mutlaka yapalım," diye karşılık verdim. Bu da pek parlak bir cevap olmamıştı ama ne de olsa üç kelimeyi bir araya getirmeyi başarmıştım.

"Ben kazanırsam kutlar mıyız?" diye sordu Daniel.

"Elbette," diyebildim titrek bir sesle.

"O zaman bu akşamın her koşulda çok güzel olacağı kesin."

Daniel tatmin olmuş bir halde ayağa kalktı. Ne de olsa istediğini elde etmişti. "Üzgünüm, kalkmam gerek. Hazırlanmalıyım."

Arkasından bakıp onun o muhteşem kalçasının duşta nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Tabii bunu düşünürken tırnaklarımı yemeye başlamıştım artık.

Stilistim Lorelei otelin kuaför salonunda beni bakıma aldığında, "Tırnaklarına ne oldu senin? Kıtlıktan çıkmışlar gibi görünüyorlar," dedi. Sektörümüzün tüm dişi temsilcileri de benimle birlikte aynı yerde toplanmıştı: Oyuncular, sunucular ve ünlüler. İçlerinden hiçbiri herhangi bir dalda aday değildi ancak tüm amaçları "Görmek ve Görülmek" olan yarışmada rakiplerini geride bırakmaktı. Hepsi beni tek tek kutlayıp şans diledi ve tabii ki hiçbiri samimi değildi. "Harika görünüyorsun." "Muhteşem bir fiziğin var," ya da "Yok ya abartıyorsun, bence burnun helikopter pistine gerçekten benzemiyor," derken ben de pek samimi değildim aslında.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sandra Kölling salona girene kadar bu şekilde boş boş laflayıp durduk.

Sandra, "Sabine Christiansen Benzerleri Yarışması" dördüncüsü gibi görünüyordu ve "Late Talk" programının benden önceki sunucusuydu. Ondan daha iyi olduğum için işi bana vermişlerdi. Ve daha çalışkan olduğum için. Tabii kanal yönetimine onun ufak bir kokain problemin olduğunu iletmiş olmamın da bir etkisi olmuştur mutlaka.

Salondaki herkes o günden beri aramızda ancak ucuz Amerikan dizilerinde görülebilecek kadar büyük bir düşmanlığın var olduğunu biliyordu. O yüzden herkes bir anda susup ikimize bakmaya başladı. Nefretle dolmuş iki sırtlanın acımasız kelime savaşına şahitlik edeceklerinden dolayı çok mutluydular.

Sandra tıslayarak, "Çok aşağılıksın," dedi.

Cevap vermedim. Onun yerine gözlerinin içine dik dik bakmaya başladım. Uzun uzun. Buz gibi bakışlarla. Odanın ısısı on beş derece birden düştü.

Sandra titremeye başladı. Ona bakmaya devam ettim ve sonunda dayanamayıp salonu terk etmek zorunda kaldı.

Kadınlar tekrar çene çalmaya başladı. Lorelei saçlarımı yapmaya devam etti, aynadaki yüzüm memnuniyetle bana gülümsüyordu.

Lorelei işini bitirdiğinde saçlarım mükemmeldi ve göz kenarlarımdaki kırışıklıkları arkeologlar ancak makyaj katmanları arasında kazı yaparak keşfedebilirdi. Hatta yenmiş tırnaklarım bile sahtelerinin altına saklanmıştı. Tek eksik, birazdan odama yollanacak olan kıyafetimdi. Bir Versace! Bir otomobilden daha pahalı olan ve tabii Versace tarafından bedava olarak bu akşama özel tasarlanmış bu elbise beni çok heyecanlandırıyordu. Provasını Berlin'de bir butikte yapmıştık

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve dünyanın en güzel kıyafetinin benimkisi olacağından adım gibi emindim. Muhteşem bir kırmızı, cildi okşuyor, göğüslerimi büyük gösteriyor ve kalçamı gizliyordu. Bir kadın bir elbiseden daha ne isteyebilirdi ki?

Mutlu bir halde odamda otururken ne kadar uzun bir yol kat ettiğimi düşünerek gururlandım. Versace'nin büyük ihtimalle İtalyan bir futbolcu olduğunu düşünenlerin sayısının daha fazla olduğu bir kenar mahalleden çıkıp belki de iki saat sonra ödül alacak olan başarılı bir program sunuculuğuna uzanan bir yol. Gece çılgınca sevişebilmek için üzerinden Daniel Kohn tarafından yırtılıp atılacak olan muhteşem Versace kıyafeti içinde...

O anda cep telefonum çaldı. Lilly'ydi. Vicdan azabı tsunamisi üzerimden geçti. Lilly beni özlemişti. Ve ben bu sırada kocamı –onun babasını– aldatmayı hayal ediyordum!

Doğum günü partisi doludizgin devam ediyordu ve Lilly sevinçle anlatıyordu: "Önce çuval yarışı yaptık. Sonra yumurta taşıma yarışması ve ardından da pastasız bir pasta savaşı."

"Pastasız pasta savaşı mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Birbirimize ketçap ve mayonez sıktık... sonra da üzerimize spagetti fırlattık," diye açıkladı. Daha sonra çocuklarını almaya gelecek annelerin mutluluğunu tahmin edebiliyordum.

"Anneannem arayıp doğum günümü kutladı," deyince Lilly, yüzümdeki gülümseme bir anda kayboldu. Yıllardır hastalıklı ebeveynlerimi aile hayatımdan uzak tutabilmek için çok çaba sarf etmiştim.

İşe yaramaz babam, ben Lilly yaşlarındayken bizi terk etmişti. O günden beri annem muhitindeki içki bayisinin ciro oranını yıllık olarak yüzde on iki artırmakla meşgul olmuştu. "Sevgili anneanne" pozlarına yattığında bu ona zaten her ay verdiğim paradan da fazlasını istediği anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Keyfi nasılmış anneannenin?" diye sordum merakla çünkü Lilly'yle konuşurken çoktan sarhoş olmasından korkuyordum.

"Peltek peltek konuşuyordu," diye cevap verdi Lilly sakince ve aksini hiç görmemiş bir çocuğun masumiyetiyle. Peltek konuşmasına bir açıklama getirmeye çalışıyordum ki Lilly birden bağırıverdi: "Yo hayır!"

İrkildim. "Ne oldu?" diye sordum heyecanla. Aklımın içinden binlerce kaos senaryosu geçti saniyesinde.

"Aptal Nils büyüteçle karıncayı yakıyor!"*

Lilly hızla telefonu kapadı ve ben de önemli bir şey olmamasından dolayı derin bir nefes aldım. Hasretle kızımı aklına getirip bu gece Daniel Kohn'la "sırtından –Versace– elbisesini yırtıp atmaca" oyunu oynanmayacak diye düşündüm.

Alex'i arayıp Lilly için bu kadar güzel bir doğum günü partisi hazırladığı için teşekkür etmeyi düşündüm. Ama bir daha düşününce vazgeçtim çünkü sonunda nasıl olsa yine kavga edecektik.

Bir zamanlar birlikte mutlu olmuş olmamız inanılır gibi değildi.

Alex'le üniversite sonrası bir Avrupa gezisinde tanışmıştık. Ben turisttim. O da turistti. O dünyayı gezmeyi seviyordu; bense bunu sadece arkadaşım Nina'nın hatırına yapıyordum. O Venedik'e bayılıyordu; bense yaz sıcağını, kanalların kokusunu ve kıyamet gibi sivrisineği dayanılmaz buluyordum.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Karıncaların birçok düşmanı vardır. Örümcekler, karafatmalar, büyüteçli veletler. Bir zamanlar inananların Eski Roma'da yakıldığı gibi yandım. Ve kader yüzüme gülmediği için bir gün içinde ikinci kez öldüm. Bilincimi yitirirken aklımdaki son düşünce şuydu: "Dünyaya tekrar insan olarak dönebilecek kadar iyi karma toplarsam eğer, elinde büyüteç gördüğüm her veledin kıçına tekmeyi basacağım."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Venedik'teki ilk akşamımızda Nina sahil kenarında en iyi bildiği şeyi yapmıştı: Sarı lüleleriyle İtalyan erkeklerinin başını döndürmeyi.

Bu arada ben rekor düzeyde çok sivrisinek öldürüp kendi kendime, bir şehri hangi aptalca sebep yüzünden suyun içine kurma ihtiyacı hissetmişler acaba, diye düşünüyordum. Arada sırada yanıma sokulmaya çalışan ve Nina'nın benim yerime seve seve kabul ettiği hormonları azmış İtalyanları yanımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. İçlerinden birisinin adı Salvatore'ydi. Beyaz gömleğinin sadece alt iki düğmesi ilikliydi ve ucuz kolonya kokuyordu. *"Non, non!"* dememi büyük ihtimalle bir davet olarak kabul edip elini bluzumdan içeri sokmaya çalışmıştı. Bir tokatla kendimi savunup üstüne bir de, *"Stronzo!"* eklemiştim. Ne demek olduğunu bilmiyordum ancak yakınımızdan geçerken küfreden bir gondolcudan duymuştum. Salvatore buna çok kızmış, çenemi kapamazsam beni dövmekle tehdit etmişti.

Bunun üzerine susmuştum.

Elini bluzumdan içeriye sokmuştu. Panik ve iğrenme duygusu içimde yükseliyordu ancak korkudan kaskatı kesilmiştim, hareket edemiyordum.

Tam elini göğsümün üzerine koyacağı sırada Alex onu durdurmuştu. Sanki yoktan ortaya çıkmıştı. Aslında babam yüzünden artık inanmayı uzun zaman önce bıraktığım masallardaki şövalye gibi. Salvatore ayağa kalkıp bıçak çekmişti. Bir tek kelimesini bile anlamasam da tenorun bahsettiği şey ortadaydı: Alex bir an önce defolup gitmezse *Karanlığın Gölgesi* filminin kendi versiyonunun başrol kahramanı olacaktı. Yıllar boyu ju jitsu çalışmış olan Alex sert bir tekmeyle Salvatore'nin elindeki bıçağı düşürmüştü. Hem de öylesine sertti ki Sal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vatore kuyruğu kıstırıp arkasına bakmadan derhal kaçmaya karar vermişti.

Nina geceyi masumiyetini kaybetmekle geçirirken Alex ile ben lagünün kıyısında oturup durmadan konuşmuştuk. Aynı filmlerden (*Bazısı Sıcak Sever*, *Çıplak Silah*, *Yıldız Savaşları*), aynı kitaplardan (*Yüzüklerin Efendisi*, *Küçük Prens*, *Calvin ve Hobbes*) hoşlanıyor, aynı şeylerden nefret ediyorduk (öğretmenler).

Güneş yeniden Venedik üzerinde doğarken ona, "Sanırım ruh ikiziyiz," demiştim. O da, "Sanmak değil öyle olduğunu biliyorum," diye karşılık vermişti.

İnsan ancak bu kadar yanılabilirdi işte!

Cep telefonumu tekrar çantama koyunca lüks otel odasındaki yumuşacık yatağımda kendimi yalnız hissetmeye başladım. Korkunç derecede yalnız. Benim için çok büyük bir gün olacaktı ancak Alex bunu benimle paylaşmıyordu. Ve ben onu aramak dahi istemiyordum.

Sonunda anlamıştım işte: Biz birbirimizi sevmiyorduk artık. Hem de hiç.

İşte bu, günün berbat olaylar sıralamasında üçüncülüğü elde etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Beş dakika boyunca öylece oturduktan sonra kapı çaldı. Kurye Versace elbiseyi getirmişti. Büyük an gelmişti. Ambalajı dikkatle çıkarırken sevinçten havaya uçacağıma kesin gözüyle bakıyordum. Ancak ayaklarım yere kök salmış gibiydi. Şok olmuştum! Elbise maviydi! Lanet olasıca elbise mavi olmayacaktı! Ayrıca askısız da olmayacaktı! Salak herifler bana yanlış elbiseyi göndermişti!

Derhal kurye merkezini aradım: "Ben Kim Lange. Bana yanlış elbiseyi göndermişsiniz."

"Neden?" diye sordu hattın diğer ucundaki ses.

"Ben de size bunu soruyorum!" diye karşılık verdim bariz tiz bir sesle.

"Hmm..." diye bir ses geldi ben daha başka birkaç kelime beklerken ama hepsi bu kadardı.

"Belki de belgelerinizi kontrol etmelisiniz," diye önerdim. Ses tonum camı bile kesebilirdi.

"Peki. Bakarım," diye sıkkınlıkla cevap verdi ses. Bu adam için şu an daha önemli konular vardı muhtemelen: Muhasebe, televizyon ve burun karıştırmaca.

"Bir saat içinde Alman Televizyon Ödülleri töreninde olmalıyım," diye sıkıştırmaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Alman Televizyon Ödülleri mi? Hiç duymadım," diye karşılık verdi.

"Bana bak şimdi; entelektüel yetersizliğin beni hiç ilgilendirmiyor. Ya derhal elbisemin nerede olduğuna bakarsın ya da şirketinizin televizyon sektöründen bir daha asla iş almaması için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim."

"Bu kadar heyecanlanacak bir şey yok. Sizi birazdan arayacağım," deyip telefonu kapattı.

"Birazdan" dediği yirmi beş dakika sonrasıydı.

"Çok özür dileriz. Elbiseniz şu an Monte Carlo'da."

"Monte Carlo mu?" diye bağırdım histerik bir şekilde.

"Monte Carlo, evet," diye karşıladı gayet sakince.

Adam bana elbisenin şu anda bilişim dünyasından bir yatırımcının yanında eskortluk yapan bir kadında olduğunu anlattı. Monte Carlo'da. Zamanında yetişmesinin ihtimali yoktu. Adam bana tazminat olarak hediye çeki göndermeyi önerdi ancak onun da bana bir faydası olmayacaktı. Telefonun ahizesini çarparak kapattım ve adam ile tüm geçmiş soyağacını hiç durmadan lanetledim.

Çaresizlik içinde mavi elbiseyi deneyince genç eskortumuzun benden oldukça zayıf olduğunu fark ettim.

Aynada kendime bakınca dar elbisenin göğüslerimi abartarak ortaya çıkardığı gibi popoma da aynısını yaptığını gördüm. Ve doğrusunu söylemek gerekirse hayli iyi duruyordu. Hiç olmadığı kadar seksi görünüyordum ve hatta basenlerimi bile diğer elbiseden daha iyi saklıyordu. Yanımda alternatif olarak kot pantolon ile Lorelei'ın saç kesiminden kalma kıllar içindeki boğazlı kazağımdan başka bir şey olmadığı için törende mavi elbiseyi giymeye karar verdim. Elbisenin yanında gelen etolle birlikte bu iş olacaktı herhalde. Yeter ki dikkatli hareket edeyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giyinip asansörle lobiye indiğimde karşılaştığım tepki hiç de fena değildi. Tüm erkeklerin gözü benim üzerimdeydi. Ve içlerinden hiçbiri yüzüme bakmakla bir saniyesini bile harcamıyordu.

Carstens otel girişinde bekliyordu ve çok etkilenmişti: "Vay tatlım, elbisen nefesimi kesti adeta." Elbisenin göğüskafesimi sıkıştırdığını hissediyordum. "Benim de öyle," diye inledim.

Siyah BMW bir limuzin önümüzde durdu. Şoför bana kapıyı açıp iki buçuk dakika boyunca kendime ve elbiseye zarar vermeden arabanın içine girmeye çalışmamı izledi.

Bir akşamüstü yağmuru altında, nükleer savaş sonrası ambiyansının hâkim olduğu Köln-Ossendorf sanayii bölgesinde bulunan törenin yapılacağı Coloneum'a vardık. Camları kırılmış depolara bakarken içimi yeniden bir yalnızlık dalgası kapladı.

Bu duyguya karşı koymak için cep telefonumu açıp evi aradım fakat açan yoktu. Büyük ihtimalle kalabalık doğum günü güruhu evin içinde fırtınalar koparıyordu. Alex de büyük bir keyifle onları galeyana getiriyor olmalıydı. Herkes mutluydu tabii. Ve ben aralarında değildim. Berbat haldeydim. Berbat.

Limuzinimiz üç kontrol noktasından geçip de kırmızı halıya yanaştığında içimde yükselen adrenalin karamsar düşüncelerimi bastırmaya başladı çünkü yaklaşık iki yüz fotoğrafçı bekliyordu.

Şoför kapıyı açtı ve ben elimden geldiğince hızlı bir şekilde (yani yavaş çekimde ve beceriksizce) limuzinden inince hayatımın en parlak flaş fırtınasına yakalandım. Fotoğrafçılar bağırıyordu: "Buraya Kim!", "Bana bak!", "Evet bu seksi işte!" Çılgıncaydı. Heyecan vericiydi. Muhteşemdi!

Diğer limuzin gelene kadar... İki yüz kamera bir anda komut almışçasına benden uzaklaşıp Verona Pooth'u çekmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başladı. Benim işim bitmişti. "Buraya Verona!", "Bu tarafa bak!", "Evet bu seksi işte!" seslerini duydum.

Carstens'le yerlerimize oturduk. Etkinlik başladı ve Ulrich Wickert "En İyi Haber Programı Sunucusu" kategorisini anons edene kadar bir sürü sahte teşekkür konuşmasını dinlemek zorunda kaldım. Nihayet! Başlıyordu! Kalbim küt küt atmaya başladı. Jet pilotları ses duvarını aştıktan sonra acil çıkış yapıp koltukla fırlasalar ve paraşütü almayı unuttuklarını fark etseler buna benzer şeyler hissederlerdi.

Heyecandan tek kelimesini bile takip edemediğim kısa bir giriş konuşmasından sonra Wickert adayların isimlerini okudu: "Daniel Kohn", "Sandra Maischberger" ve "Kim Lange". Büyük ekranda üçümüzün gülümsemeye çalışan görüntüleri belirdi. Ancak bunu gerçek anlamda becerebilen tek kişi Daniel'di.

Wickert devam etti: "En İyi Haber Programı Sunucusu dalındaki ödülün sahibi..." Elindeki zarfı açıp kısa bir an duraksadı. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Rekor bir tempoda. Durma noktasına yakındı. Dayanılacak gibi değildi.

Nihayet Wickert ara vermeyi kesip, "Kim Lange!" diye anons etti.

Sanki devasa bir çekiç darbesi yemiştim ama acı olmadan. Mutlulukla ayağa kalkıp yine yanağımdan makas alan Carstens'e sarıldım.

Kendimi alkışlara teslim ettim.

Bunu yapmamam gerekiyordu işte.

Belki o zaman o "cırrrt" sesini duymayı başarabilirdim.

Ya da en büyük düşmanım Sandra Kölling'in neden gülümsediğini anlardım. Çünkü çoktan ağzından köpükler saçması gerekiyordu.

Sahneye doğru yürürken duyduğum ilk kıkırdama sesi beni şüphelendirmeye başladı. Sonra ikincisi. Ardından üçün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cüsü. Giderek daha fazla insan kıkırdamaya başladı. Sonra da artarak dolu dolu kahkahalara dönüştü.

Podyuma çıkan basamakların ilkinde durup bir şeylerin yolunda olmadığını hissettim. Biraz fazla havadardı. Ve elbisenin arkası da artık sıkmaz olmuştu. Elbise yırtılmıştı!

Olay tek başına bu da değildi: Elbisenin içine sığabilmek için iç çamaşırı giymemiştim.

Yani bin beş yüz ünlüye çıplak popomu göstermiştim!

Ve otuz üç televizyon kamerasına!

Toplamda televizyon karşısında oturup olanları izleyen altı milyon izleyici vardı!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Bugünün en berbat ikinci anında aslında serinkanlılığımı koruyarak sahneye çıkmam gerekirdi. Başıma gelen aksilikle ilgili, "Bugünlerde ilk sayfaya başka türlü çıkılmıyor şekerim," tarzında sıkı bir şaka yapıp ödülümün keyfini çıkarmalıydım.

Ne yazık ki bu ancak kendimi otel odasına kilitledikten sonra aklıma geldi.

Devamlı çalan telefonumu ağlayarak klozetin içine attım. Ardından sürekli zırlayan oda telefonunu da. Muhabirlerle konuşacak durumda değildim. Ya da Alex'le. Hatta Lilly'yle bile görüşmek istemiyordum çünkü şu anda annesinden korkunç derecede utanıyor olmalıydı. Ve o utandığı için ben daha da utandım.

İlerleyen günlerde işler daha da kötüye gidecekti. Haber başlıklarını görebiliyordum: "Almanya'nın Popo Ödülü Kim Lange'nin!", "İç Çamaşırı Demode mi?" ya da "Şöhretlerin de selüliti olabilir!"

O an kapı çaldı. Bekledim. Eğer bir gazeteciyse onu da klozete atacaktım. Ya da kendimi.

"Benim, Daniel."

Yutkundum.

"Kim, içeride olduğunu biliyorum!"

"Değilim," diye karşılık verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Pek ikna edici değildi," dedi Daniel.

"Ama doğru."

"Hadi canım. Aç kapıyı."

Bir an duraksadım. "Yalnız mısın?"

"Elbette."

Biraz düşündükten sonra gidip kapıyı açtım. Daniel elinde bir şişe şampanya ile iki kadeh tutuyordu. Sanki benim popo gösterim hiç olmamış gibi bana gülümsüyordu. Ve bu bana iyi gelmişti.

"Hani kadeh kaldıracaktık," dedi ağlamaktan kızarmış gözlerime bakarken. Tek kelime edemedim ve eliyle yanağımdan akan bir damla yaşı sildi.

Gülümsedim. Odaya girdi ve şampanyayı açmayı bile bekleyemedik.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Bu, yıllardır yaptığım eni iyi seksti. Harika, fantastik, süperötesi, muhteşemdi!

Sonrasında Daniel'in kollarında yattım ve bu kendimi iyi hissettirdi. Bu da iğrenç bir şeydi. Harika bir şeydi. Ama yine de iğrenç bir şeydi. Nasıl olur da böylesine iyi hissedebilirdim? Biraz önce eşimi aldatmıştım. Ve dolayısıyla da kızımı.

Daha fazla bu şekilde yatamazdım. Kalkıp giyinmeye başladım. Tabii ki yırtılmış elbiseyi değil; onu ertesi sabah çöp öğütücüsüne atacaktım. Kot pantolonum ile beni kaşındıran kazağımı aldım.

"Nereye?" diye sordu Daniel.

"Biraz temiz hava almalıyım."

"Aşağıda gazeteciler kol geziyor," diye uyardı Daniel.

"Çatıya çıkacağım."

"Gelmemi ister misin?" diye sordu duygusal bir şekilde. Gözlerine bakınca şaşırdım: Gerçekten samimi görünüyordu. Benim için gerçekten bir şeyler hissediyor muydu? Yoksa sadece atlayacağımdan mı korkmuştu?

"Sadece birkaç dakika," dedim.

"Söz mü?"

"Söz."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bana baktı. Tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Aslında sormayı hiç istemiyorum ve o yüzden de... ama... yani sen... "

"Evet, burada seni bekleyeceğim," diye cevap verdi.

Bu beni sevindirdi. Söylediğine inanılır mıydı bilmiyorum ama ben yine de sevinmiştim.

Ayakkabılarımı giyip odadan çıktım. Bu, Kim Lange olarak son yürüyüşümdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Altıncı Bölüm

Foton M3 Uzay İstasyonu 1993'ten beri yörüngede Rus bilim dünyası için tıp, fizik ve biyoloji testleri gerçekleştiriyordu. Ödül töreninin olduğu gün görev süresini tamamlayan emektar istasyon, Baykonur istasyonuyla arasındaki bağlantısı kesilip yanarak yok olması için dünya atmosferine doğru yönlendirildi. Fakat daha sonra kontrol merkezindeki mühendisler düşüş açısının hesaplanan değerden saptığını fark ettiler. İstasyon tamamen yanıp yok olacağına ancak yüzde doksan sekizi imha edilmiş olacaktı. Geri kalan yüzde ikilik kısım ise moloz olarak Kuzey Avrupa üzerine yayılacaktı.

Bu berbat hikâyeyi niye mi anlatıyorum? Çünkü o lanet olası istasyonun lavabosu tam olarak kafama düştü de ondan!

Otelin teras katında durup parlak yıldızlar altındaki Köln'e bakarken kafamın içindeki karmakarışık düşüncelerle baş başaydım. Daniel ciddi miydi? Alex'ten boşanmalı mıydım? Lilly nasıl tepki verecekti? Kırk yıl sonra da popomu tüm dünyadaki kamera şakası programlarında gösterecekler miydi?

Sonra gökyüzünde parıldayan bir şey fark ettim. Çok güzel bir görüntüydü. Yıldız kayıyormuş gibiydi. Gözlerimi kapatıp içimden bir dilek tuttum: "Her şey tekrar yoluna girsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözkapaklarımın arkasından ışığın giderek arttığını fark ettim. İşaret fişeği gibiydi ve gürültü giderek artıyordu. Sağır edici derecede gürültülüydü. Gözlerimi hızla açınca yanan bir ateş topunun tam üzerime doğru geldiğini gördüm.

Kaçma şansımın olmadığını hemen anladım ve şöyle düşündüm: "Ölmek için ne kadar berbat bir yöntem!"

Sonra da şu "hayatım gözlerimin önünden akıp gitti" faslı başladı zorunlu olarak. Sadece iyi anların geçmemesi ne kadar saçmaydı. Ruhani gözümle şunları gördüm:

- Babam beni çocukken dizlerinde sallıyor. Güvenle doluyum.
- Babam beni oyun parkında salıncakta sallıyor. Hâlâ güven doluyum.
- Babam ekmek kokuyor.
- Babam bizi fırıncı kadın için terk ediyor. Güven olayı burada bitiyor.
- Anneme kahvaltı hazırlıyorum. Yedi yaşındayım.
- Okulda uyumsuz bir çocuğum.
- Nina'yla tanışıyorum. O da benim gibi. Şimdi iki uyumsuz çocuğuz.
- Nina'yla ilk kimin bekâretini kaybedeceğine dair iddiaya tutuşuyoruz. On üç yaşındayız.
- Bir yıl sonra. Ben iddiayı kazanıyorum. Ama kaybetmeyi yeğlerdim.
- Babam taşınıyor. Nereye bilmiyorum.
- Nina'yla ev ev dolaşıyoruz. Çok alkol. Biraz ekstazi ve çok baş ağrısı.
- Nihayet üniversite. Nina'yla birbirimize sarılıyoruz.
- Alex'le Venedik'te tanışıyoruz. Onu seviyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Alex, Nina ve ben birlikte tatile gidiyoruz. Nina'nın da onu sevdiğini fark ediyorum.
- Alex'in de ona karşı hisleri var.
- Beni tercih ediyor. Uff.
- Nina'nın yüzüne bir daha onu görmek istemediğimi bağırıyorum.
- Alex'le Venedik'teki San Vincenzo Kilisesi'nde evleniyoruz. Mutluluktan patlayacak gibiyim.
- Lilly dünyaya geliyor. Tenini göbeğimin üstünde hissediyorum. Hayatımın en mutlu anı. Niye sonsuza kadar sürmez ki böyle.
- Evlilik yıl dönümümüzü unutuyorum.
- Alex'le kavga ediyoruz. Lilly'ye hamile bir fare almış.
- Lilly'ye güzel bir gün geçireceğimize dair söz veriyorum.
- Ulrich Wickert, "Kim Lange," diye anons ediyor.
- Altı milyon kişiye çıplak popomu gösteriyorum.
- Daniel'le sevişiyoruz.
- Her şeyin yoluna girmesini diliyorum.
- Rus uzay istasyonunun kor halindeki lavabosu üzerime düşüyor.

Hayatımın hızlı gösteriminden sonra aniden ışığı gördüm. Tıpkı televizyon röportajlarında birkaç dakikalığına kalbi durup tekrar hayata dönen insanların anlattıkları gibiydi.

Işığı görmüştüm.

Giderek aydınlanıyordu.

Çok güzeldi.

Beni sardı.

Yumuşacık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sevgi dolu.

Ona sarılıp içinde yükselmeye başladım.

Tanrım, kendimi çok iyi hissediyordum.

Öylesine emniyetli.

Öylesine mutlu.

Tekrar güvenle dolmuştum.

Fakat sonra ışık tarafından itildim.

Bilincimi yitirdim.

Tekrar kendime geldiğimde kocaman bir kafamın olduğunu fark ettim.

Ve akıl almaz bir alt gövde.

Ve altı tane bacak.

Ve iki tane uzun duyarga.

Ve işte bu, günün en berbat olayları sıralamasında birinci olan andı!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yedinci Bölüm

Aniden bir karınca bedeniyle uyandığınızda verebileceğiniz tek bir tepki var: İnanamamak!

Bunun yerine kafamda olanları yerli yerine oturtmaya çalıştım: Kafama şu aptal Rus lavabosu düşmüştü, sonra ışığı görmüştüm ve oradan geri gönderilmiştim. Bunun anlamı: Hâlâ hayattaydım. Büyük ihtimalle, değişik bir beyin travması falan söz konusuydu. Evet öyle olmalıydı! Komadaydım ve her an birilerinin şunu söyleyeceğini duyacaktım:

"Yaşam belirtileri sabit!"

"Ancak beyin fonksiyonları durmuş görünüyor."

"Yeni bir kan nakli yapıyorum."

"Ardından damara adrenalin enjekte edin."

"Tanrım, yatarken ne kadar güzel görünüyor."

"Siz de kimsiniz?"

"Daniel Kohn!"

Kahretsin, böyle bir anda bile Daniel'i düşünebiliyordum.

Fakat... eğer komadaysam beynim bir karıncaya dönüştüğümü niye kurguluyordu? Bu çocukluğumdaki bir travmayla falan mı alakalıydı acaba? Ve tabii öyleyse bu ne saçma bir travmaydı?

Sol ön bacağımla duyargamı kaşıdım. Bunu yapınca tüm duyularım birbirine karıştı. Herhalde bunlar hem tat alma

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hem dokunma hem de koklama işini bir arada yapıyordu: Bacağımın tadı tuzlu, dokunuşu sert ve derhal duş almamı gerektirecek kadar kötü kokuyordu.

Tüm bu olanlar benim için fazlaydı.

Panik içinde doktor ve hemşirelerle nasıl iletişim kurabileceğimi düşünmeye başladım. Çok yüksek sesle bağırmayı denersem belki de komadaki hastalarının mırıldandığını falan duyarlardı. Bilincimin yerinde olduğunu fark edip beni bu kâbustan kurtarabilirlerdi. Bu yüzden deli gibi bağırmaya başladım: "İmdat!!! Birileri yardım etsin bana!"

Karınca sesim inanılmaz derecede tizdi. Neredeyse bir zamanlar İngilizce dersimize gelip de birkaç ay sonra akıl hastanesine yatırılan öğretmenimizinki gibiydi.

"İmdat! Beynim ölmedi! Beni duyabilen kimse yok mu?" diye bağırdım giderek yükselen perdeden.

"Elbette seni duyuyorum. Bağırıyorsun," diye karşılık verdi sonunda bir ses.

Ürktüm. Ve sevindim de. Sesim duyulmuştu. Doktorlar benimle bağlantı kurmayı başarmıştı! Yaşasın! Altı bacağımın üzerinde mutluluktan dans etmeye hazırdım.

"Beni komadan çıkarabilir misiniz?" diye sordum ümitlenerek.

"Komada değilsin," diye cevap verdi o nazik ses.

Şoktaydım. Komada değilsem neredeydim? Ve benimle konuşan kimdi?

"Arkanı dön."

Yavaşça arkamı döndüm. Altı bacakla yaptığım ilk yüz seksen derecelik dönüştü bu ve bu işi koordine etmek yüksek alkol seviyesiyle bir kamyonu geri geri park etmekten daha zordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Düğümlenen arka bacaklarımı çözdükten sonra nerede bulunduğumu yavaş yavaş fark etmeye başladım: Karıncalar tarafından yapılmış, yüzeye yakın toprak bir tüneldeydim. Ve bu tünelde bir karınca duruyordu. Oldukça şişman bir karınca esrarlı kek yemiş Noel Baba gibi bana bakıp gülümsüyordu.

"Nasıl gidiyor?"

Bu konuşan gerçekten de bir karıncaydı. Şimdi iş kesinleşmişti: Gerçekten kafayı yemiştim.

"Sanırım biraz şaşkınsın, Kim."

"Sen… adımı biliyor musun?" diye sordum.

"Elbette," dedi gülümseyerek şişman karınca. "Ben tüm isimleri bilirim."

Cevaptan fazla sorulara neden olan bir cevaptı bu.

"Kim olduğumu bilmek istiyorsun sanırım," dedi karınca.

"Bunu ve bu kâbustan nasıl kurtulacağımı."

"Bu bir kâbus değil."

"Bir halüsinasyon mu?

"O da değil."

"Peki, nedir o zaman?" diye sordum gelecek cevabı sevmeyeceğimi bilerek.

"Bu senin yeni hayatın."

Bu cümleden sonra ince bacaklarım titremeye ve duyargalarım sağa sola sallanmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sekizinci Bölüm

"Siddhartha Gautama," dedi şişman karınca yumuşakça.

"Ne? Nasıl yani?" diye sordum tamamen ipin ucunu kaçırarak.

"Bu benim adım."

Bu açıklama titrememin durmasına sebep oldu. Siddhartha... Keanu Reeves'in bir filmi değil miydi? Alex bana zorla izletmişti. Başladıktan yirmi dakika sonra tuvalete gidip zaman geçsin diye duvarlardaki tüm yazıları okumaya başladığınız türden sanat filmlerine düşkündü. "Siddhartha" filminin konusu...

"Buda," dedi şişman karınca. "Beni daha iyi tanıyabileceğin diğer adım Buda."

Buda hakkında çok fazla bir bilgim yoktu. Belki de filmi izlerken Keanu Reeves'in çıplak göğsünün yalanıp yutulmaya layık olduğunu düşünmek yerine konusuna dikkat etmeliydim. Ama kesin bildiğim bir şey vardı:

"Buda bir karınca değildi."

"İnsan ruhunun yeniden doğduğu şekil neyse ben de öyle görünürüm. Sen bir karınca olarak yeniden hayata döndün. Bu yüzden de karınca olarak görünüyorum sana."

"Yeniden doğmak mı?" diye kekeledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Yeniden doğmak," diye onayladı Buda.*

"Tamam, tamam, tamam," dedim kafayı tam olarak üşütmeden önce. "Diyelim tüm bunlara inandım ki inanılmaz derecede absürt ve ben tüm bunlara inanmayacaktım aslında..."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sözümü kesti Buda. Ben de kelime çorbasına çekidüzen vermeye çalıyordum. "Eğer sen Buda'ysan... ve ben de yeniden dünyaya geldiysem... neden bir karınca olarak geldim?"

"Çünkü başka türlüsünü hak etmedin de ondan."

"Bu ne demek oluyor? Kötü bir insan olduğumu mu söylüyorsun yani?" diye sordum alınarak. Bana hakaret edilmesine hiçbir zaman dayanamamıştım.

Buda bana sessizce gülümseyerek bakıyordu.

"Diktatörler kötü insanlardır," diye protesto ettim. "Politikacılar ve belki televizyondaki bazı programcılar kötü olabilir ama ben değilim!"

"Diktatörler de başka bir şey olarak dünyaya yeniden dönüyor," diye karşılık verdi Buda.

"Ne olarak mesela?"

"Bağırsak bakterisi."

Hitler ve Stalin'in körbağırsakta dolanıp durmasını gözümün önüne getirmeye çalışırken Buda alnımdaki üç gözün içine derin derin bakıyordu. "Fakat başkalarına karşı kötü davrananlar karınca olarak geri gelirler dünyaya."

"Kötü mü?"

"Evet, kötü," diye onayladı Buda.

"Başkalarına kötü mü davranıyordum?"

"Evet."

---

* *Casanova'nın Anılarından: Buda bana bundan birkaç yüzyıl önce hayatıma bir karınca olarak devam edeceğimi açıkladığında bana en çok şu düşünce sıkıntı vermişti: Bir daha ateşli aşk gecelerim olamayacak.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, belki her zaman mükemmel değildim. Ama lanet olsun, kim mükemmel ki?" diye sordum kızarak.

"Düşündüğünden daha çok insana kötü davrandın." Sonra ekledi: "Hayatını elinden geldiğince iyi yaşamaya çalış."

Bunun üzerine dönüp neşeyle ıslık çalarak tünelin çıkışına doğru yürümeye başladı.

İnanamıyordum. Kötü mü? Başkalarına karşı kötü mü davranmıştım?

"Bekle!" diye bağırarak arkasından koştum. "Daha bitirmedik!"

Dönmeden yürümeye devam etti.

"Başkalarına karşı iyi davrandım; hatta süper iyi..." diye seslendim. "Elimde bir ton bağış makbuzu var..."

Arka bacaklarım ile ortadakiler birbirine dolanıp yere kapaklanıncaya kadar tünelden yukarıya doğru koşmaya devam ettim. Duvara çarptım. Bir toprak yığını üzerime çöktü. Duyargalarımı nemli topraktan kurtardığımda Buda kaybolup gitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dokuzuncu Bölüm

Aklımdan aynı anda geçen üç milyon düşünceyi toparlamaya çalışırken tünelin içinde yalnızdım. Başta, "Daha geçen yıl yedi tane bağış toplantısına katılmıştım," argümanı üstünlük kazanacakmış gibi görünürken, "Şu şişko karıncaya beni yargılama hakkını da kim verdi?" ağırlık kazanmaya başladı. Fakat sonunda kazanan düşünce şu oldu: "Kahretsin, gerçekten öldüm."

Ancak bunun tam olarak ne anlama geldiğini kavrayamadan önce dikkatimi bir gürültü çekti. Sanki koca bir tümen bana doğru yaklaşıyordu. Ki gerçekten de koca bir tümen bana doğru geliyordu. Bir tümen karınca. Buda'nın kaybolduğu yönden geliyorlardı. Önlerinde, hassas duyargalarım sayesinde her söylediğini çok uzaktan anlayabildiğim yöneticiye benzeyen bir karınca vardı. "Daha hızlı tembeller sürüsü" ya da "Bacaklarınızı kıracağım" ve "Acele etmezseniz duyargalarınızı münasip bir yerinize sokarım!" türünde cümleler söylüyordu.

Yöneticinin çalışma arkadaşlarıyla ilgili olarak pozitif motivasyon geliştirme kursu almaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Arkasından on işçi karınca yürüyordu. Lilly'nin arkadaşı Nils'in o çok severek yediği ayıcık şekerlemelerine benzer bir şey taşıyorlardı. Nils insanın sinirlerini ayağa kaldıran bir çocuktu. Nils'le çok sakin bir ses tonuyla yaptığım son

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

konuşmayı hatırladım: "Bana bir kez daha aptal fahişe dersen gece bir canavar yanına gelip dudaklarını birbirine dikecek."

"Hey sen. Sen de tut şunun ucundan!" diye bağırdı yönetici karınca.

Ona baktım.

"Evet, sana söyledim!" diye gürledi.

Ne yapacağımı şaşırdım çünkü her gün karıncanın tekini bağırırken görmüyorsunuz.

"Hangi bölüktensin?"

"Ben... bilmiyorum," diye cevap verdim şaşkın bir şekilde.

Şaşkınlığımdan dolayı yönetici biraz yumuşadı. "Aha. Anladım. Sen büyük sisin içindeydin."

"Hangi büyük sis?"

"Zaman zaman dışarıda görünen şu sis. Ona yakalananların çoğu kötü bir şekilde ölüyor. Senin gibi şanslı olanlarsa böyle sersemliyor ya da kör oluyor. Ya da ikisi birden."

Sisle kastettiği şeyin benim de karıncaları terastan uzak tutmak için zaman zaman kullandığım böcek ilacı olduğunu tahmin ettim.

"Evet, öhö... ben o sisin bir kurbanıyım," diye cevap verdim.

"Ben Komutan Krttx'im," diye açıkladı sert bir sesle.

Sadece isminde sesli harflerin olmayışı değil, vücudundaki sayısız yara izi de dikkatimi çekmişti. Savaşta mı olmuştu bunlar?

"Senin adın ne?" diye sordu Krttx.

"Kim."

"Bu ne aptalca bir isim?"

Karıncaların kıkırdadığını duydum.

"Sessiz olun," diye bağırdı Krttx. Bölüğünde eğlenilmesini pek sevmiyordu anlaşılan.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Sen de ucundan tut, Kim," dedi. "Kim" kelimesi ağzından bir küfür gibi çıkmıştı.

"Hayır. Teşekkürler," diye karşılık verdim. Bir bu eksikti işte. Hem öleceğim hem de şekerleme taşıyacağım, öyle mi?

"Tut şunun ucundan!"

"Bu ses tonuyla zaten olmaz." Bana bu şekilde bağırılmasından hiç hoşlanmazdım. Biri bu şekilde bağıracaksa o ben olurdum genelde.

"Ya, öyle mi? Nasıl bir ses tonunda olmasını isterdin?" diye sordu Krttx sahte bir sevecenlikle.

"Uygun bir ses tonu," diye cevap verdim.

"ŞUNUN UCUNDAN TUUUUUT!" Duyargalarımı titretecek kadar yüksek bir sesle bağırdı.

Sonra tekrar o sevecenlikle, "Bu yeterince uygun muydu acaba?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim.

Yönetici karınca artık gerçekten kızmıştı ve tısladı: "Şimdi şunu taşımamıza yardım edeceksin."

"Neden edecekmişim?"

"Çünkü etmezsen boynunu kıracağım da ondan."

Bu gerçekten ikna edici bir argümandı.

İkna olmuş bir şekilde ben de diğerleriyle sıraya girip ayıcık şekerlemesini omuzlamak zorunda kaldım. Yapış yapıştı ve buram buram yapay çilek kokuyordu. Toprağın nemli derinliklerine bitmek bilmeyen bir şekilde inen tünel boyunca taşımaya devam ettik. Çok zorlu bir işti. Uzun zamandır bu kadar terlememiştim. Hiçbir zaman spor yapan tiplerden olmamıştım. Alex her seferinde kendisiyle birlikte koşuya çıkmamı istediğinde şöyle cevap veriyordum: "Eğer Tanrı insanların

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

koşu yapmasını isteseydi eşofman içinde güzel görünmelerini sağlardı."

Etrafımdaki diğer karıncalarla birlikte jelatin-şeker yığının altında inleyerek çabalıyordum. Kimse göz göze gelmemeye çalışıyordu. Korkutuldukları çok belliydi.

Bir süre sonra yanımda yürüyen genç, ufak işçiye döndüm: "Sen de mi yeniden dünyaya geldin?"

Fakat daha cevap veremeden Krttx bağırdı: "Sen, yeni gelen! Çalışırken konuşanlara ne yaptığımı biliyor musun?"

"Boyunlarını mı kırıyorsun?" diye sordum.

"Duyargalarını kopardıktan sonra, evet."

Krttx'in tehditleri biz yoruldukça daha da renklenmeye başladı. Sonuna doğru cinsel salgı bezlerimizle ilginç şeyler yapmaya karar vermişti. Ancak onu dinleyemeyecek kadar çok yorulmuştum. Bacaklarım ayıcık parçasının altında titremeye başlamıştı, duyargalarım kendi iğrenç ter kokumu alıyordu ve Ayurveda yağlarıyla köpüklendirilmiş sıcak bir banyoyu özlemiştim. Fakat şunu da biliyordum: Ayurvedalı köpük banyosunda karıncalara rastlandığı oluyordu. Tabii boğulmuş oluyorlardı.

Sonunda tünelin sonuna varmıştık ki çok büyük bir uğultu duymaya başladım. Adım adım yaklaştıkça gürültü artıyordu. Sonra birden hayatımda gördüğüm en muhteşem manzarayla karşı karşıya geldim: Karınca Kent. Yeryüzünün derinliklerinde sayısız tünelden gelen ışınla duyarlı gözlerimi kamaştıran gündüz gibi aydınlatılmış koca bir boşluk.

Yüzlerce, binlerce, on binlerce karınca vızıldayarak oradan oraya koşturup duruyordu.

Yollar, yiyecek depoları ve doğumhanelerden oluşan bu imparatorlukta herkes yolunu biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çok etkilendim. Dağ başındaki bir köyde yetişip bir anda tam trafik saatinde Kahire'nin ortasına düşünce insan böyle hissederdi herhalde.

Başımızın üzerinden belli bir formasyonda uçarak geçen kanatlı karıncaları gördüm. Toprak duvara büyük bir disiplin içinde yeni odalar inşa eden işçi karıncaları izledim. Devasa yığınların üzerine yiyecek taşıyıp yerleştiren asker karıncalara şaşıp kaldım. Mükemmel bir düzen içindeki kocaman bir kaos. Ya da kaos içindeki mükemmel bir düzen miydi? Her ne olursa olsun devasaydı!

Aniden iki kanatlı karınca uçak gibi büyük bir hızla başımızın üzerinden geçti. Bu arada aşırı bir özgüvenle gülüşüyorlardı: "Şu işçiler de amma yavaş yahu!"

"Kanatları olmadan yaşamaları ne kadar saçma."

"Kadın olmadığımız için ne kadar şanslıyız."

Krttx hışımla arkalarından bakıp küfretti: "Aptal erkekler! Şu dünyada bir işe yaramazlar."

Bu cümlenin insan kadınları arasında da çok tekrarlandığını düşündüm.

"Yapabildikleri tek şey Kraliçe'yle yatmak," diye küfretmeye devam etti Krttx.

Bu cümleyse insan kadınları arasında çok fazla tekrarlanmıyordu.

Uçan karıncaların arkasından baktım. Krttx'in küfürlerini duyamayacak kadar sinirlenmiştim. Çok yazık çünkü o zaman, "Kımılda yoksa kıçını ısırırım!" cümlesini duymuş olurdum.

"Ahhh," diye bağırarak tekrar harekete geçtim.

Sonunda ayıcığımızla birlikte tamamen insan çöplerinden oluştuğunu fark ettiğim bir yiyecek tepesinin başına ulaştık: Ötede bir gofret parçası, beride biraz çikolata biraz gerisinde

yarım bir karamela şekeri. Bu görüntü şu soruyu aklıma getirdi: "Karıncalar şeker hastası olur muydu?"

Ayıcık şekerlemesini yerine bıraktığımızda yorgunluktan bitap haldeydik. Krttx bizi yiyecek yığınının yakınındaki bir oyukta yer alan uyku odacığına götürdü. Tüm bölük benim konuşmaya çalıştığım genç karınca dışında bir anda olduğu yere yığılıp horlamaya başladı.

"Benim adım Fss," dedi karınca.

"Selam Fss. Ben Kim," diye karşılık verdim.

"Bu gerçekten berbat bir isim," diye gülümsedi.

"Bunu da söyleyen kişinin adı Fss," dedim alınarak. Bu karıncalar adamı gerçekten deli ederdi.

"Biraz önce bana bir şey sormuştun," diye tekrar konuşmayı başlattı Fss.

Yeniden neşem yerine geldi. "Evet, senin de yeniden dünyaya geri gelip gelmediğini sormuştum." Bu genç karınca da benimle aynı kaderi paylaşıyor muydu? Tüm karıncalar dünyaya geri gelen insanlar mıydı? Yalnız ben miydim yoksa?

Bana bakıp başını hafifçe yana çevirerek düşünmeye başladı. Uzun bir süre. Sonra bütün masumiyetiyle sordu: "Yeniden doğmak... ne demek?"

Tüm umutlarım tuzla buz oldu.

Onuncu Bölüm

Karınca kenti yavaş yavaş sakinleşiyordu. Vınlama ve koşturmaca sona ermişti. Yani "asla uyumayan şehir" değildi burası. Sadece beni, tüm bedenim yalvarmasına rağmen uyku tutmuyordu.

Ölümü böyle hayal etmemiştim hiç. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse ölümü hiç düşünmemiştim. Hayatın koşturmacasına fazla dalmıştım: önemsiz işlere (örneğin gelir bildirimi), önemli işlere (örneğin kariyerim) ve çok önemli işlere (masaj seansları). Son masajımı Alex, Lilly'yle çocuk yuvasında şu aptal paskalya yumurtası sepetlerinden yaparken yaptırmıştım...

Lilly! Aman Tanrım! Küçük kızımı bir daha asla göremeyecektim!

Yutkunmak zorunda kaldım. Sütdişlerinin dökülmesini göremeyecektim. İlk okul gününü. İlk sinemaya gidişini. İlk piyano dersini. Ergenliğe girişini... Bu sonuncusu olmasa da olurdu.

Ama geri kalanını görmeden olmazdı!

Lilly şimdi hayatını ben olmadan yaşamak zorundaydı.

Ve ben de o olmadan.

Şu anda karıncaların da bir kalbi olduğunu öğrenmiştim.

Tam arka bacakların arkasında, büyük alt gövdenin içinde.

Ve kızımı düşündükçe korkunç ağrıyordu.

Birden gecenin sessizliğini yırtan bir çığlık duyuldu: "Tutun onu!"

Yanımdaki karıncalar şaşırarak uyanmaya başladı. Tünellerden kubbeye sızan zayıf ay ışığında kargaşanın sebebini görebildim: Bir düzine uçan karınca tarafından takip edilen ve hayatı pahasına kaçan bir başka kanatlı erkek karınca.*

İnanılmaz bir olaydı. Kaçak, yeryüzüne çıkan tünellerden birinin olduğu kubbenin tepesine ulaşmaya çalışıyordu. Takiptekiler tüm güçleriyle önünü kesmeye çalışıyorlardı ancak kaçak her seferinde taklalar atıp dönerek kurtuluyordu. Onu tanımamama ve nelerin döndüğünü bilmememe rağmen başarmasını istiyordum. Aksi halde başına kötü şeylerin geleceğini tahmin ediyordum.

"Onu yakalayacaklar," dedi Krttx bu tür olayları daha önce de görmüş birisinin ses tonuyla.

Yine de kaçanın lehine bir görüntü var gibiydi: Kaçmak istediği tünele giderek yaklaşıyordu ve neredeyse içinde kaybolacaktı. Şimdi onu kıskanmaya başlamıştım. Keşke benim de kanatlarım olsaydı. Onlarla bu berbat karınca yumağından kaçabilir belki de küçük Lilly'nin yanına uçardım.

Kaçağın tünele yaklaşmasına saniyeler kala toprak duvardaki başka bir odadan otuz uçan karınca daha fırlayıp uçmaya başladı.

"Kraliçe'nin diğer sevgilileri," diye yorumda bulundu Krttx. Kraliçe'nin tüm bu sevgililerle neler yaptığını merak ediyordum fakat sonradan düşünmekten vazgeçtim.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Kraliçe'yle yaşadığımız ve benim için o kadar da tatmin edici olmayan sevişmenin ardından sorduğu, "Senin için de güzel miydi?" sorusuna o kadar da içten cevap vermemeliydim.*

Kızgın savaşçılar pike yaparak çıkışa iyice yaklaşan karıncanın önünü kestiler.

"Şimdi öldürülecek," dedi Krttx, "bunu daha önce de çok gördüm," dediğinde kullandığı aynı ses tonuyla.

Ve gerçekten öyle oldu: Tüm savaşçılar kaçağın üzerine çullandı. Uçuşan kalabalığın arasında gözden kayboldu. Sadece büyük bir hızla kendi etrafında dönüp vızıldayan bir bulut görünür oldu.

Kısa bir an sonra savaşçılar dağıldı ve ortalarındaki kaçak karınca yere doğru düşmeye başladı. Bayılmış mıydı? Yoksa ölmüş müydü?

"Kaçın," diye bağırdı Krttx bize.

Bölüğümdeki tüm karıncalar kaçışmaya başladı. Ben olduğum yerde kaldım fakat sonradan herkesin niye kaçtığını fark ettim: Kaçak karınca üzerime doğru düşüyordu!

Farklı bir acı beynime saplanmaya başladı. Tüm insani ağrılardan daha büyük olan ve karıncaların kaçmasını sağlayan içgüdüsel bir alarm sinyaliydi sanırım. Hatta aşk acısından kaynaklanan migren ağrılarından bile beterdi.

Tüm vücudum kaçış moduna ayarlanmıştı ancak zihnim başka yönde çalışıyordu: Karınca üzerime düşerse ölecektim. Ve eğer ölürsem bu kâbustan kurtulacaktım.

Belki.

Denemek için bir şansım vardı.

Yerimde kaldım. Beynimdeki acı artarak şu emri veriyordu: Şu kokuşmuş, lanet olası bacaklarını harekete geçir!

Ancak acıyı umursamadan olduğum yere sıkıca bastım. On iki yaşında şişe çevirmece oynarken şişko Dennis'i öpmek zorunda kaldığım günden beri vücuduma karşı bu kadar direndiğim olmamıştı.

"Çıldırdın mı sen?" diye bağıran Krttx beni düşüş menzilinin dışına itti. Bu kahramanca hareketiyle kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Kelime haznesinin yüzde seksen yedisi küfürden meydana gelen bir lider olmasına rağmen adamları uğruna ölümü göze alıyordu. Hangi insan önderden bu beklenebilirdi ki? Şahsen ben hayatımı bir yayın asistanı için tehlikeye atmazdım! (Bir keresinde şişko Sonia'nın –benden daha iyi görünen birilerini işe almazdım– kağıt öğütücüsüne sıkışan gömlek kolunu kurtarmak için tırnağımı kırmıştım. O günden sonra dünyadaki Sonia ve benzerlerini kendi kaderlerine terk etmeye karar vermiştim.)

Ancak Krttx'in müdahalesine hiç gerek yoktu: Kaçak karınca yere çakılmadan hemen önce kendine gelmişti. Sol kanadı yırtılmıştı ve kontrolsüzce çırpınıyordu. Çırpındığı için daha yavaş iniyordu ancak hâlâ düşmekteydi. Tam yanıma çakıldı ve ayaklarımın altındaki yer sarsıldı. Sersemlemiş halde bana baktı ancak beni algılayamadığı anlaşılıyordu. Kaçmaya çalıştı ancak bacakları vücudunu taşıyamıyordu. Sürünmeye başladı ve kalbimi parçalayan acı bir çığlık attı.

Krttx bağırdı: "Yakalayın onu!" Bölüğümdeki karıncalar zavallı yaratığın üzerine atıldı. Ayaklarıyla vurup bağrışıyor, onu dişleriyle ısırıyorlardı. Tam bir katliamdı.

İzlemeye dayanamayıp bu durumdaki çoğu kişinin yapacağını yaptım: Gözlerimi çevirdim. Hatta lojistik olarak zor bir iş olan altı gözümü sekiz bacağımla kapatmaya çalıştım.

Fakat kendimi düşünmekten alamıyordum: Geçmişte Alex'in Venedik'te Salvatore'a karşı yaptığı gibi benim de müdahale etmem gerekmiyor muydu?

Diğer yandan burada söz konusu olan İtalyanlar değil, karıncalardı.

Şimdi yardım etmezsem bir daha aynaya bakabilecek miydim?

Bir diğer taraftan da dayanamadım ve bağırdım: "Domuzlar!"

Karıncalar bir şey olmamış gibi devam etti. Büyük ihtimalle "domuzlar" burada seçilebilecek en iyi küfür değildi.

Bu yüzden sesimi daha da yükselterek, "Durun. Yaptığınız insanca değil!" diye bağırdım.

"İnsanca mı?" diye kekeledi kaçak karınca. Diğer karıncalar vurmaya devam ediyordu ancak anlaşılan kaçak bunları artık hissetmiyordu. Dikkatini bana vermişti.

"İnsanca... bu kelimeyi... karıncalar bilmez... yoksa... sen de mi... yeniden doğdun?"

Şoka girmiştim: Burada, geçmişte insan olan tek kişi ben değildim. Yani tüm bunlar sadece benim başıma gelmiş değildi! Ve yeniden dünyaya gelen başka insanlar da varsa belki de hep birlikte kurtulabilirdik. Değil mi?

Diğer karıncaların yeniden doğmuş insana vurmalarına engel olmaya çalıştım: "Durun artık! Onu öldüreceksiniz!"

Beni şaşırtarak Krttx da müdahale etti: "O haklı. Yeter artık."

Karıncalar kurbanlarından uzaklaştı. Tek kelime edemeyecek kadar bitap bir şekilde öylece yatıyordu. Bana odaklanmaya çalışması tüm gücünü elinden alıyormuş gibiydi. Krttx, kaçağın yanına gelip kamburumsu sırtını döndü ve sallanarak yüzüne siyah bir sıvı boşalttı. Karınca asidi.

"Adın ne?" diye sordum hızlıca.

Bayılıp kendinden geçmeden önce, "Ca-Ca-sa..." diyebildi sadece.*

Diğer karıncalar kaçağı taşıyarak götürdüler. Küçük Fss'a, ona ne olacağını sordum. "Kraliçe karar verecek," diye cevap verdi.

"Nasıl bir karar verecek ki?" diye üsteledim.

"Ya alenen idam edilecek..."

"Ya da?" diye sordum yutkunarak.

"Ya da seyirci olmadan idam ettirecek."

Yutkunmaya devam ettim. Bu büyük bir adilikti: İdamını izleyip cenazesini göreyim diye yeniden dünyaya gelmiş başka bir insanla tanışmıştım.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Karınca olarak yaşadığım tüm o kahrolasıca hayat boyunca yeniden doğmuş üç insanla yollarımız kesişti. İlki o meşhur Cengiz Han'dı. Anlattığına göre, örneğin domuz biti olarak, başka hayatlar da yaşamıştı. Bunu duyduğumda çok eğlenmiştim. Gülüyorum diye çok sinirlenmişti. "Eskiden olsa seni kızgın yağın içine attırırdım. Ancak şimdi daha yumuşakbaşlıyım," diyerek duyargalarıma çözülmeyen bir düğüm atmıştı. O günden beri "yumuşakbaşlı" Han'la karşılaşmamaya çalışıyorum. Tanıştığım ikinci yeniden doğan insan kendini Albert Einstein olarak tanıttı. Kaderine razı olmuş bir şekilde evrenin kendisinin tahmin ettiğinden daha da göreceli olduğunu belirtiyordu. Böcek olarak tanışma şerefine nail olduğum üçüncü yeniden doğan insan da Madam Kim'di. Acınası varlığımın varoluş sebebini baştan değiştirecek olan zat.*

On Birinci Bölüm

Karıncaların bir kısmı horlayarak uyurken bir kısmı da huzursuz bir şekilde titriyordu. Rüya görüyorlardı. Belki de yiyecek görüyorlardı. Ya da kaçakları. Belki de Krttx'in duyargalarını değişik vücut boşluklarına soktuğunu.

Karıncaların rüya görebildiğini bilim insanları bugüne kadar fark edememişti. Zaten pek iş yaptıkları da söylenemezdi, yoksa bugüne kadar tadı güzel olan bir hazır kahve icat etmiş olurlardı. Bunun yerine masum insanların kafalarına uzay istasyonları düşürmekle meşguldüler. Evet, çok teşekkürler. Ölümümden sorumlu olan Rus bilim insanlarının yüzlerine karınca asidi fışkırttığımı hayal ettim.

Aman Tanrım, öleli daha bir gün olmuştu ve şimdiden karınca gibi düşünmeye başlamıştım.

Sonra da kendine acımanın derin kuyusuna düşmeye başladım. Artık insan olmadığı için yapamayacağım şeyleri aklıma getirdim: Manhattan'da hesapsız alışveriş yapmak, Daniel Kohn'la sevişmek, devamlı müşterisi olduğum İtalyan lokantasının spagettisi, Daniel Kohn'un aşk itirafları...

O an Daniel Kohn'u ortalamadan fazla, eşimi ise ortalamanın altında aklıma getirdiğimi fark ettim.

Bu yanlış bir şey miydi?

Evliliğim sonuna yaklaşmıştı. Ayrıca zaten ölüydüm. O halde başka bir insanı düşünmemde bir sakınca yoktu!

Ve Daniel Kohn'la yaşadığım o olağanüstü sevişmeyi düşünerek uykuya daldım.

Tekrar insana dönüştüğüm çılgınca bir rüya gördüm. Harika bir duyguydu. Tekrar iki gözüm, iki bacağım, on ojeli parmağım vardı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Hatta selülitlerime bile seviniyordum. Fakat sonra birden Krttx karşımda belirdi. İnsan boyutunda hem de. Beni yakalayıp karınca kraliçesi görünümündeki Alex'in karşısına getirdi. "Seni Daniel Kohn'la yasak aşk yaşamaktan dolayı idama mahkûm ediyorum," diye gürledi. Bunun üzerine yüzlerce devasa karınca çenelerini açıp kapayarak üzerime doğru yürümeye başladı.

Bağırarak uyandım.

Tekrar uyuyamayacak kadar çok korkmuştum.

Fakat daha da kötü olan Alex'e karşı duyduğum vicdan azabıyla öylece yatıp kalmaktı.

Uzun süre böyle kaldıktan sonra nihayet rüyasız bir uykuya daldım. Kısa bir an sonra Krttx'in, "Uyanın!" diye bağırışıyla tekrar uyandım.

Çıkardığı sesle sadece ölüleri uyandırmayı değil, onlara sabah jimnastiği bile yaptırmayı başarabilirdi.

Tüm karıncalar anında hazır ve nazırdı. Sadece ben doğrulamadım çünkü gerçekten tükenmiş haldeydim.

"Uyuduğun yeter!" diye bağırdı bana Krttx.

Yeterli mi? Tahtalarından biri mi eksikti bunun? Yatalı daha birkaç saat olmuştu ancak.

"Yiyecek bulmalıyız!"

Dünkü hamallıktan sonra her tarafım ağrıyordu ve şimdi yeniden bir şeyler mi taşıyacaktım? Bundan sonraki hayatım bu mu olacaktı yani? Her gün ayıcık şekerlemesi mi taşıyacaktım?

"Buda!" diye bağırdım. Şikâyette bulunacaktım. Bu böyle olmazdı. Adil bir yargılama olmadan insanları karınca yapamazdınız!

"Buda!" diye bağırdım yeniden.

"Burada Buda diye biri yok," dedi Krttx sinirlenmeye başlayarak.

Tekrar bağırdım. "Buda, eğer beni bu çöplükten derhal çıkarıp kurtarmazsan... o zaman... o zaman... "

Ona karşı kullanabileceğim bir baskı unsuru aklıma gelmedi.

Bunun yerine Krttx'in bana söyleyebileceği çok şey vardı: "Eğer hemen ayağa kalkmazsan..."

"... boynumu kırıp duyargalarımı koparırsın falan filan..." diye sözünü tamamlayıp zorlukla ayağa kalktım. Buda'nın artık gelmeyeceğini biliyordum.

Bölük tünelden yukarıya, yüzeye doğru tırmanmaya başladı. Tünel zaman zaman kırk beş dereceden daha dik bir açıyla yukarıya tırmanıyordu. Profesyonel bisikletçiler bile bunu ancak dopingle başarabiliyordu.

Tünel çıkışında Krttx bize dışarıda karşılaşabileceğimiz tehlikeler hakkında uyarılarda bulundu: "Örümceklere dikkat etmeliyiz."

Örümcek mi? Sekiz bacaklı canavarlar! Büyük ihtimalle şimdiki karınca bedenimden on kat daha büyük olmalıydılar! Zaten o yaratıklar benden yüz kez küçükken ve duşta gezinirken bile benim için problem teşkil ediyordu. O gibi durumlarda hemen Alex'i çağırırdım. O, örümceği bir bardağa koyup dışarıya çıkarırken bir daha eve girmemesi için onu öldürmesini isterdim hep.

Şimdiyse bir örümcek tarafından yenme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Midem bulanmaya başladı.

Krttx ayrıca büyük sisten ve şu güneş ışınından bahsetti.

"Güneş ışını mı?" diye sordum.

"Birkaç gün önce birkaç kanatlı karınca yandı. Hayatta kalanlar güneşin birden çok ısındığını ve kurbanların bir ışın tarafından öldürüldüğünü bildirdi."

"Büyüteç!" diye geçti birden aklımdan. Lilly, şu sinir bozucu Nils'in doğum gününde büyüteçle etrafta dolandığını anlatmıştı. İçimde birden kendi terasımızın önündeki bahçede bulunabileceğimiz umudu yeşermeye başladı. İmkânsız gibiydi ama yine de Lilly'yi görme şansım olurdu böylece!

Yorgunluğum bir anda geçti. Bir an önce yeryüzüne çıkıp sevgili küçük Lilly'nin yakınlarında olup olmadığımızı öğrenmek istiyordum.

"Hadi marş marş!" diye emretti Krttx. İlk defa söylediği bir şey hoşuma gitmişti.

Güneşe çıktık. Bir an gözlerim kamaştı ancak hemen alıştım. Kocaman otların arasında biraz yürüdükten sonra taşın üzerine geldiğimizi hissettim. Terasımıza mı gelmiştik? Etrafı izlemeye başladım. Her şey devasa görünüyordu: Otlar orman gibi görünüyordu, ağaçlar o kadar yüksekti ki yapraklarını bile göremiyordum ve üzerimizden bir kelebek geçtiğinde bir jumbo jet kadar gürültü çıkarmıştı.

Çabucak yanlardaki gözlerimi bir dürbün gibi odaklayabildiğimi fark ettim. Etrafım artık önceki gibi ürkütücü gelmemeye başladı. Otların kırılmış olup olmadığını, ağaçların tepelerindeki yaprakların ayrıntılarını ve kelebeğin yüzündeki mutlu ifadeyi görebiliyordum. Güneş ışığı altında uçmaktan zevk alıyordu ya da yan komşumuzun, bahçesine gizlice ektiği kenevirden yemiş olmalıydı.

Terasımızda olup olmadığımı görebilmek için otlardan uzaklaşıp yavaşça arkamı dönüp baktım. Kalbim güm güm atıyordu.

Ve birden gördüm... Evimiz!

Evi tanıdıktan bir saniye sonra hızla harekete geçtim. Lilly'yi görmek istiyordum. Derhal!

Fakat Krttx yolumu kesti. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Şuraya, içeri!"

"Grglldd'ların yanına mı?"

"Grglldd mı?" diye sordum.

"Üzerimize yiyecek düşürenler."

Gülmek zorunda kaldım. Karıncalar otların arasında bekleyip insanların tatlı yiyecekler düşürmesini bekliyordu. Charles Darwin evrimin bu halini bilseydi çok şaşırırdı.

"Orada," dedim evi göstererek. "Çok daha fazla yiyecek var."

"Olabilir ancak oraya gitmiyoruz."

"Neden peki?"

"Şu yüzden," dedi Krttx ve bir örümcek ağınla işaret etti. Tam teras kapısının önündeydi. Temizlikçi kadına ödül törenine gitmeden önce gelmesini söylemediğim için kendi kendime lanet okudum... ne de olsa bir doğum gününden önce temizlik yaptırmanın bir anlamı yoktu.

Ağa baktım. Gerçekten tehlikeli görünüyordu. Fakat ağ olsun olmasın ben yine de Lilly'yi görmek istiyordum. Benden on kat büyük olsa da olmasa da beni hiçbir şey durduramayacaktı! Hasretim daha büyüktü. Dikkatli bakınca bir şey fark ettim. "Orada örümcek yok ki."

Krttx de görmüştü şimdi.

"Ve onun arkasında sadece rüyalarında görebileceğin kadar çok yiyecek var."

Krttx duraksadı.

"Ben içeri giriyorum," dedim kendimden emin bir şekilde ve yürümeye başladım.

"Biz de geliyoruz," diye emretti Krttx. Diğer karıncalar titreyerek arkamızdan geldi. Demokratik bir oylama olsaydı hiçbirinin bizimle gelmeyi seçmeyeceği ortadaydı.

Bölük örümcek ağına yaklaştı. Küf kokuyordu ve ağın iplikleri rüzgarda ileri geri sallanıyordu. Böyle bir şeyi yakından ve bir karıncanın perspektifinden görmek "korku" kelimesinin anlamını iyice pekiştiriyordu insanda. Kafamın içindeki alarm sinyali yeniden çalmaya başlamıştı ve diğer karıncaların da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum. Herkes derhal uzaklaşmak istiyordu.

Ne şans ki örümcek gerçekten yerinde yoktu ve kapının eşiğini geçip evin içine girdik.

Etrafta tek bir insan yoktu ve masa, üstü örtülmüş pasta börek doluydu. Bu ne demekti şimdi? Doğum günü çoktan geçmişti. Masada neden pasta vardı?

"Gerçekten haklıymışsın," dedi Krttx bana gülümseyerek. O ana kadar gülümseyebildiğini bilmiyordum.

Ev kapısının açılıp Alex'in, "İçeri girin!" dediğini duydum. Sesi gök gürlemesi gibiydi ve duyargalarım titredi. O an kulaklarımızı da gözlerimiz gibi odaklayabileceğimizi umut ettim. Ve belli ki bunu da yapabiliyorum.

"Kahve ve pasta var," dediğini duydum Alex'in bu sefer normal sayılabilecek bir sesle. Salona yaklaşıyordu. Arkasından onu birkaç ayak sesi takip ediyordu.

"Grglldd!" Karıncalar panik içinde bağrışıp kaçmaya başladı. Sadece ben durup Alex'in salona girişini izledim. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. O anda yiyeceklerin ne anlama geldiğini fark ettim. Benim cenaze törenimin yemeğiydi.

On İkinci Bölüm

Öldüğünü öğrenmek zor bir şey ancak başkaları da bunu öğrendiğinde asıl facia başlıyor. Bacağının üst kısmındaki bir doğum lekesi. Var olması güzel bir şey değil ancak sevgilinle sevişirken onu görmesi gerçekten rahatsızlık veriyor. Tabii ölüm bir doğum lekesinden çok daha feci bir şey.

Alex kravat takmamıştı. Kravattan nefret ederdi. Balayımızı iptal etmekle tehdit etmeme rağmen Venedik'teki düğünümüzde bile takmamıştı. Tüm detaylarıyla bir tören istemiştim ve bu detaylardan biri de damadın kravat takmasıydı.

Elbette tehdidimi gerçekleştirmemiştim: Balayı gecemiz oldu ve çok güzeldi. Alex tüm bedenimi öpmüştü. Hatta o kocaman doğum lekemi bile. Duraksamadan hem de. Tüm diğer erkekler, Kohn bile, onu ilk gördüğünde şöyle bir durmuştu. Alex bir salise bile duraksamamıştı. O zamanlar benim her şeyimi seviyordu. Harika zamanlardı.

Alex boş gözlerle kurulu masaya bakıyordu. Benim için ağlamış olmalıydı; gözleri kızarmıştı. Bu beni şaşırttı. Sonra da bunun beni şaşırtmasına şaşırdım. Belki son zamanlarda birbirimizi sevmiyorduk ancak uzun yıllar boyunca birlikte mutlu olmuştuk. Ağlaması çok doğaldı.

"Hey çılgın," diye bağırdı Krttx. "Buraya gel!" Arkama bakınca bölüğün televizyon koltuğunun altına, püsküllerin arkasına saklandığını gördüm. Krttx'i duymazlıktan geldim çünkü Alex'in arkasından odaya şefim Carstens girdi. Lüks parfüm kokusu dokunaçlarımın üzerinden esip geçti.

"Kim'in birkaç arkadaşını davet edebilirdiniz rahatlıkla," dedi Carstens.

"Bence de," diye düşündüm. Arkamdan nasıl ağladıklarını görmek isterdim.

"O zaman bütün gün yerdeki timsah gözyaşlarını silmek zorunda kalırdım."

Tipik Alex. Samimi, doğrucu, sevgi dolu... kısacası iyi bir insan... Bazen bu ahlaki değerleriyle insanın sinirini bozacak kadar iyi bir insan.

Fakat uzun yıllar boyunca yanımda böyle birisinin olmuş olması benim için çok iyi olmuştu. Yalan, entrika ve sahte gözyaşının olduğu bir dünyada bana karşı her zaman dürüst olan tek kişiydi.

"Buraya Kim'i gerçekten sevmiş kişilerin gelmesini istedim," diye açıkladı Alex.

Donatılmış masaya bakınca beş kişilik servis olduğunu fark ettim. Beni gerçekten sevmiş kişiler pek de fazla sayılmazdı.

Bu beni hem şaşırtmış hem de üzmüştü.

Arkasından odaya annem girdi. Elleri titriyordu ve bu iyiye işaretti çünkü bugün henüz içmediği anlamına geliyordu.

"Otur lütfen, Martha," dedi Alex sevecenlikle. Anneme karşı her zaman iyi olmuştu. Ben bunu pek beceremeyip bağırmaya başlardım. Rekorum on yedi dakika yirmi üç saniyeydi. Zaman tutmuştum. Elimden geldiğince kavga etmemeye karar verdiğim bir gündü.

"Zıpzıp topum," dediğini duydum Lilly'nin koridordan. Ardından turuncu lastik bir top salonun içine doğru yuvarlandı. Önce masadan sekip oradan rüzgarıyla beni neredeyse devirerek üzerimden geçti ve koltuğa, tam da püsküllerin olduğu yere çarptı. Karıncalar tirim tirim titriyorlardı. Turuncu bir top hayal güçlerini aşıyordu anlaşılan.

Benim için fark etmiyordu. Birincisi lastik bir topun, ne kadar büyük olursa olsun beni korkutmasını komik buluyordum. İkincisiyse gözlerimi odaya koşarak girmiş olan Lilly'den alamıyordum. En sevdiği yeşil elbisesini giymişti. (Alex siyah giymesine asla izin vermezdi.) Oyuncak ayıcığını kendine bastırarak taşıyordu ve onun da gözleri kızarmıştı.

Tüm gücümle onu doğru koşmaya başladım. Onu kollarımın arasına almak, kendime bastırmak, üzüntüsünü gidermek istiyordum. "Ben ölmedim! Ağlamak zorunda değilsin!"

"Şimdi ne yapıyorsun, çılgın şey?" diye bağırdı sesi hâlâ lastik top yüzünden titrek çıkan Krttx. Sorduğu soru oldukça yerindeydi. Ben bir karıncaydım. Lilly'nin küçük ayak parmağını bile kucağıma bastıramazdım.

Tamamen tükenmiş bir halde yolun yarısında durdum. Ağlamak istiyordum fakat sanırım karıncaların gözyaşı sıvıları yoktu. Yüreğimdeki acıdan ağlayarak bile kurtulamıyordum. İçim parçalanıyordu ve bunun için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Lilly'yi kızarmış gözlerle görmeye devam ettiğim sürece bu daha kötü bir hal alacaktı. Buna daha fazla dayanamayıp gözlerimi masaya çevirdim. Bir kişinin eksik olduğunu fark ettim.

Acaba Daniel Kohn muydu?

Hayır, Alex onu davet etmiş olamazdı.

Babam mıydı acaba? Bu da pek olasılık dahilinde değildi. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Daha David Hasselhoff'un seks sembolü olduğu yıllarda bir kart atmıştı bana.

"Park yeri bulmak için amma da uğraştım," dedi çok tanıdık gelen bir ses. Nina! Benim cenaze yemeğimde işi neydi?

Saçları bakımlı, vücudu fitti ve erkeklere "bana bakıp erotik düşler kurabilirsiniz" diyen dar, siyah bir elbise giymişti.

Genç yaşlarında da hep böyle çekici giyinmiş olmasına rağmen yaşı ilerledikçe bunu daha da modaya uygun bir şekilde yapmaya başlamıştı. Eskiden hep bir çift olarak yollara düşerdik: Göğüslerimizi her an ortaya serecek dekoltemiz ve saçlarımızda yakınlarda yakılan her çakmakla birlikte havaya uçma tehlikesi geçirecek kadar saç spreyiyle.

Nina ve ben okuldaki diğer yalakaların aksine hep dışarlıklı insanlar olarak kaldık ve bu konumumuzun tadını hep çıkardık. İkimiz de parçalanmış ailelerden geliyorduk. İkimiz de idealisttik ve ikimiz de dünyayı ele geçirecektik. Ben bunu televizyonla başarmıştım. Nina... Nina ise bunu başaramamıştı. Turizm eğitimi almıştı.

Aşk konularında da işler pek iyi yürümedi onun açısından. Netice bir çocuk aldırma ve hiçbiri üç ayı geçmeyen ilişkilerdi. Hâlâ iyi dost olduğumuz zamanlarda bunun onu mutsuz edip etmediğini sormuştum. O da omuzlarını silkerek onun için uygun erkeğin henüz dünyaya gelmediğini söylemişti. "Bana entelektüel, iyi görünümlü ve dürüst bir erkek göster ben de sana dünyanın sekizinci harikasını göstereyim."

O zamanlar Alex'in onun için dünyanın sekizinci harikası olduğunun farkına varamamıştım.

Ve ardından Nina'yla arkadaşlığımızın bittiği o akşam geldi çattı: Yirmili yaşlarımızın ortalarındaydık, Lilly daha doğmamıştı ve ben deliler gibi radyo istasyonundaki o ilk işimde çalışıyordum. Alex'le birlikte yaşadığımız o eski püskü eve çok ender gidebiliyordum. Bir gün midemi üşüttüğüm

için normalden erken bir saatte eve gelmiş ve salondaki gülüşmeleri duymuştum. Alex ve Nina eğleniyordu.

Bunda bir sorun yoktu.

Koridoru geçerek ilerledim. Artık iyiden iyiye kahkaha atmaya başlamışlardı.

Bu da sorun değildi.

Salona girince iç çamaşırlarıyla yarı çıplak oturduklarını gördüm. Soğukkanlı kalmak istedim. Derin bir nefes alıp konuşmaya başlayacaktım ki... Nina'nın ayaklarına kustum.

Pek de soğukkanlı sayılmazdı bu.

Nina duş almak için derhal kalkıp evine gittikten sonra Alex gözyaşları içinde onunla yatmadığını, hatta ilk kez öpüştüklerini anlatmaya çalıştı. Biyokimya eğitiminde büyük bir kriz içindeydi; birkaç dersi sallamıştı ve okulu tamamlayıp tamamlayamayacağını bilemiyordu. Ayrıca ben de sürekli çalışıp yorgun olduğumdan tüm bunlarla ilgilenmiyor, dertlerini dinlemiyordum, beni fazladan yormak istememişti ama Nina onu her zaman dinliyor, fikirler veriyor ve teselli ediyordu. Böylece her şey üst üste gelmişti ve ben de işime o kadar odaklandığımdan dolayı vs. vs. vs...

Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. O kadar yaralanmıştım ki! Ve ben de gözyaşlarına boğularak ona tam on saniye süre vermiştim: Ya Nina ya ben!

On saniyeyi sonuna kadar kullanmıştı.

Ve sonuçta bende karar kıldı.

O günden sonra Nina'yı bir daha görmedim.

Ayaklarındaki o kokudan bir daha asla kurtulmamasını dilemiştim.

Hakkında en son duyduğum şey Hamburg'da bir iş teklifini kabul ettiğiydi.

Fakat şimdi yine buradaydı.

Ve karınca alarm sinyallerim tekrar çalmaya başladı.

Alex, "Kim kahve ister?" diye sorunca herkes, Lilly'nin karşısında alkollü bir içki istememek için çaba gösteren Martha bile kahve istedi.

"Sana yardım edeyim," dedi Nina Alex'e. Bu arada ona gülümsüyordu. Arkasında büyük bir özlemin yattığı ve erkeklerin asla fark etmediği o meşhur gülümsemelerden biriydi bu. Sadece kadınlar bunu görebilirdi. Hatta karınca olarak yeniden dünyaya gelen kadınlar bile.

Sinirden çatlıyordum. Ben öleli üç gün bile olmamıştı. Eminim bedenim bile hâlâ sıcaktı. Tamam belki sıcak değildi ama en azından oda sıcaklığında olmalıydı. Ve Nina kocama sulanmaya başlamıştı bile.

Hatta kızımla konuşacak kadar utanmazdı: "Sıcak çikolata ister misin?"

Lilly evet anlamında başını salladı.

"O zaman sana hemen yapayım," dedi ve bendeki tüm sigortaları bir anda attıran bir şey yaparak Lilly'nin başını okşadı.

"Kızımı rahat bırak!" diye bağırdım.

Tabii bunu sadece, artık hepten kafayı yediğimi düşünen karıncalardan başka kimse duymamıştı.

İki saniye duraksadım: Bu aşırı bir tepki miydi? Nina sadece kızımı teselli etmeye mi çalışıyordu?

Fakat Nina'yı iyi tanıyordum: O da benim gibiydi.

Bir şeyi ele geçirmek istediğinde ceset bile çiğneyebilirdi.

Bu durumda da benim cesedimi.

Alex'i istiyordu.

Onu her zaman istemişti.

Ve onun kalbine giden yol da kızımızdan geçiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Aklımı kaçırmışçasına masaya doğru koştum; bir şeyler yapmalıydım. Nasıl olacağını bilmiyorum fakat göz göre göre ailemin elimden alınmasına izin veremezdim! Masanın ayağına gelince yukarı tırmanmaya başladım. Nina ile Alex mutfaktan sıcak içecekleri getirmeye gitmişti. Lilly oynayabileceği bir şeyler getirmek için odasına yollandı ve Martha da bu fırsattan istifade gizlice bir duble şeriyi devirdi. Ateşlemeyi yaptığından hemen Carstens'e dönüp onu şişirmeye başladı: "Siz de televizyondansınız, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"İnternetteki arkadaşlık siteleriyle ilgili bir program yapmalısınız. Benim gibi kadınlar için hiç de iyi yerler değil."

"Öyle mi?" dedi Carstens olabilecek en az alakalı tavırla ve kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Evet!" diye üsteledi annem. "Oralara takılan yaşlı morukların tek amacının seks olduğunu biliyor muydunuz?"

Carstens'in kahvesi boğazında kaldı.

Martha ciddi bir şekilde devam etti: "İçlerinden hiçbiri sohbete vakit ayırmak istemiyor. İşe yaramazlar."

Carstens bunu, böyle bir konuma düşen herkesin yapacağı bir tarzda karşıladı: "Lavaboya gitmeliyim."

Ayağa kalkıp gitti. Alex bu arada elinde kahveyle içeri girdi. Nina'ysa Lilly'nin sıcak çikolatasını getirdi. Şimdiden ev sahibi gibi davranıyordu!

Hızlanarak masanın bacağından yukarıya tırmanmaya devam ettim. Reinhold Messner yanımda solda sıfır kalırdı.

"Pederin konuşması çok güzeldi," dedi Nina.

"Evet Kim'in başına gelenleri çok iyi aktardı," diye ekledi annem.

"En önemlisi onu övmüş olması," diye fikrini söyledi Alex.

Bu sözleri duyunca tırmanmaya biraz ara verdim. Peder benim hakkımda ne gibi güzel sözler söylemiş olabilirdi ki?

"Toplum için faydasını anlattı," dedi Nina.

Gururum okşanmıştı.

"Ve ne kadar iyi bir anne olduğunu," diye ekledi Alex.

Alex'in sesinde eksik olan ironi beni çok şaşırttı. Daha üç gün önce tüm bunların aksini söylemişti. Şimdi de gerçekten iyi bir anne olduğumu mu düşünüyordu? Bu güzel olurdu. Doğru değildi ama yine de hoştu.

Lilly elinde gameboy'uyla odaya girdi ve Nina içeceğini masaya koydu. "Umarım fazla sıcak değildir," dedi Nina.

"Değil. Tam Lilly'nin istediği sıcaklıkta," diye cevap verdi Alex.

Nina'ya ettiği bu kompliman her şeyi unutmama sebep oldu. Sinirle masaya tırmanmaya devam ettim ve yumuşak masa örtüsünün altından sürünerek Lilly'nin yanına gidecekken birden onu gördüm: Pasta!

Karınca güdülerim bağırıyordu. "Onu istemek ben!" Bacaklarım kendiliğinden hareket etmeye başladı. Kontrolümü kaybetmiş bir halde pastaya doğru koşmaya başladım. Biraz sonra istemememe rağmen yapışkan çikolatanın üstüne atladım.

Bir karıncanın tat alma duyularıyla pasta yemek duyu patlamalarına yol açıyordu. Tüm orgazmlardan daha güzeldi. Tabii Alex'le ilk yıllardakiler ve Daniel Kohn'la son gecemdeki haricinde.

Mutlu bir şekilde pastanın üzerinde yatıyor ve yiyordum da yiyordum.

Uzaklardan bir yerden, kalın bir perdenin arkasından Lilly'nin şunu söylediğini duydum: "Nina pastanın üzerinde karınca var."

Fakat Nina yeterince hızlı hareket edememişti ve beni pastayla birlikte ağzına attı!

On Dördüncü Bölüm

Nina tarafından yenmek bir uzay istasyonunun lavabosu tarafından öldürülmekten daha aptalcaydı.

Hayatım yeniden gözlerimin önünden geçti. Fakat tabii bu sefer sadece zavallı karınca hayatımı gördüm. Buda'yla buluşmamız, Krttx'in küfürleri, karınca kentinin o muhteşem görüntüsü, yeniden dünyaya gelmiş insanın vahşice dövülmesi, örümcek ağı, turuncu lastik top, Nina'nın yerimi almaya çalışması...

Gözünün önünden geçen hayat böyle olunca ölmek insanı pek de üzmüyordu.

Işığı tekrar gördüm.

Giderek daha da parlıyordu.

Harikaydı.

Beni sardı.

Bir öncekinden daha yumuşaktı.

Daha sıcaktı.

Daha sevecen.

Ona sarılıp içinde yükselmeye başladım.

Kendimi çok mutlu hissediyordum.

Öylesine güvende.

Öylesine mutlu.

Kâbus sona ermişti.

Sadece iki saniyeliğine.

Ardından yine karınca olarak uyandım.

Başka, daha ufak ve çevik bir bedendeydim gerçi ama yine kahrolası bir karıncaydım!

Tekrar karınca olarak geri dön, huzur bulama hatta her zamankinden daha da huzursuz ol!

"Selam." Buda'nın yumuşacık sesini duydum.

Arkamı döndüm. Bir önceki sefer uyandığım tüneldeydim tekrar. Ve yine o inanılmaz şişko Karınca Buda bana bakarak gülümsüyordu. Benden farklı olarak kendisiyle, dünyayla ve hatta tüm evrenle barışık bir hali vardı.

"BİZİM... KONUŞMAMIZ... GEREKİYOR!" dedim yüksek sesle.

"Işığa doğru gidemediğin için üzgünsün," diye teşhis etti Buda.

Bu doğruydu. Fakat bunu ona itiraf etmek istemiyordum. Bu onu ilgilendiren bir konu değildi. Ajandamda başka bir konu vardı: "Tekrar karınca olarak geri gelmeyi hak etmedim!"

"Olaylara yaklaşımın harika," dedi Buda eğlenerek.

"Gerçi birkaç hata yapmış olabilirim fakat kararın çok aşırı!" diye diklendim. "Beni bu karınca halimden kurtarmanı istiyorum."

"Bunu yapamam."

"Buradaki en yetkili kişi sen değil misin?"

"Bunu sadece sen yapabilirsin."

"Nasıl?" diye sordum heyecanlanarak. Buradan bir çıkış yolu varsa bunu denemeye hazırdım.

"Yolunu yürürken bulursun," dedi Buda.

"Sakızlardaki fallar gibi konuştun," dedim sinirlenerek.

"Olabilir," diyerek hafifçe gülümsedi Buda. "Fakat bu gerçeği değiştirmiyor," dedi ve yavaş yavaş yok olmaya başladı.

Bu tip giderek sinirlerimi bozmaya başlamıştı!

Kısa bir süre o falcı laflarıyla ne demek istediğini düşündüm fakat en ufak bir fikrim yoktu.

Bu yüzden aklım tekrar cenaze yemeğine gitti. Nina, Alex'e sahip olmak istiyordu. Alex de buna teslim olacaktı. Bugün ya da yarın olmasa bile elbet bir gün bu olacaktı. Bunu biliyordum.

Çünkü Nina böyle olmasını istiyordu.

Ve Alex bundan önce de neredeyse onu seçecek noktaya gelmişti.

O zamanlar hayattaydım.

Şimdi ise ölüydüm.

Artık yollarına çıkamazdım ve Nina er geç Alex'i ele geçirecekti. O zaman da Lilly'nin yeni annesi olacaktı.

Bu düşünce küçük karınca midemin düğümlenmesine neden oldu.

Uzaktan birçok karıncanın yürüdüğünü ve Krttx'in küfürlerini duydum. Onlar tarafından yakalanmamam gerektiğini anlamıştım. Karınca hayatımı artık elime almalı ve bir şekilde Nina'nın ailemi ele geçirmesine engel olmalıydım.

Ve bu konuda bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı: Kraliçe'nin idam ettirmek istediği yeniden doğmuş şu insan. Bir karınca olarak insanların dünyasını nasıl etkileyebileceğimi biliyor olabilirdi.

Böylece Krttx beni görmeden kaçtım ve yeni hayatıma başladım.

Giacomo Casanova'nın önemli bir rol oynayacağı yeni hayatıma...

On Beşinci Bölüm

Cıvıl cıvıl olan karınca kentine koşup bu arada zihnimde bir plan oluşturmaya çalışıyordum: Kraliçe'nin zindanlarının nerede olduğunu öğrenecektim ve sonra da... Sonrasına ondan sonra bakacaktım.

Çok başarılı bir plan olmadığının farkındaydım. Fakat koşullar göz önüne alındığında fena da sayılmazdı.

Koşullar şunlardı: Nina'nın Lilly'yi büyüttüğünü hayal etmek istemiyordum. Fakat düşünmek istemedikçe aklımdan çıkaramıyordum. Gözümün önüne sevimli kızım geldi. Geceleri, ufacık Şirinler'i bile kandıramayacak kadar şapşal olan Gargamel'den korktuğu için yatağıma gelip yanıma sokulurdu. Nina, Lilly'yi pençelerinin arasına almamalıydı. Alıp da acımasız ve vicdansız bir kadına dönüştürmemeliydi. Yani... bana benzeyen bir kadına.

Kendi kendime yakalanmıştım. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp Nina'ya bir kez daha lanet okudum.

"Lanet olası cadı," diye kızdım.

"Sen ne dedin?" diye sordu patikada karşıdan gelen bir bölüğün komutanı olan karınca. Benden bir buçuk kat daha büyüktü ve tehlikeli görünüyordu.

"Ben mi lanet olası bir cadıyım?" diye sordu kızgınlıkla.

"Şey... dilim sürçtü," diye kekeledim.

"Peki, ne demek istemiştin?"

"Lanet olası molalar," dedim kendimden pek emin olmayarak.

"Lanet olası molalar mı?" diye sordu şaşırarak.

"Evet, lanet olası molalar," dedim.

"Peki, ne demek şimdi bu?"

Bunu ben de bilmek isterdim.

Kekeleyerek devam ettim: "Yani... şimdi... karıncaların bu kadar tembel olması hiç hoşuma gitmiyor ve... o kadar çok mola vermeleri..."

"Hımın," dedi komutan pek ikna olmamış bir şekilde.

Çabucak yoluma devam etmek istedim fakat komutan beni bırakmadı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Hiçbir karınca tek başına çalışmaz," dedi komutan ve bana doğru bir adım attı. Nefesini koklayabiliyordum ve derhal birisinin karıncalar için ağız gargarası icat edip piyasaya sürmesi gerektiğini düşündüm.

"Niyetin ne senin?" diye üsteledi.

Beynim bu soruya bir cevap bulabilmek için son sürat çalışıyordu. Gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdim: "Benim... Kraliçe'nin mahzenine gitmem gerekiyor."

Komutanın birden titremeye başladığını fark ettim. "Sen... Kraliçe'nin koruma alayından mısın?"

"Elbette Kraliçe'nin koruma alayındanım," diye karşılık verdim mümkün olduğunca otoriter bir ses tonuyla. Komutan sanki şeytanın kendisini görmüş gibi titremeye başladı. Bu tepkisi hoşuma gitti. Çok güzel. Asistanlarım benden ancak bu kadar korkuyorlardı.

"Kusura bakmayın, rahibe," dedi komutan ve bölüğüne marş emrini verdi. Korkuya kapılan karıncalar büyük bir tempoyla patikayı tırmanmaya başladılar.

"Rahibe." Bana böyle seslenmişti. Demek ki karıncaların bir inanç sistemi vardı. Neye benzediğini merak ettim. Bir Tanrı'ya mı inanıyorlardı? Birden çok tanrıya mı? Ya reenkarnasyona?

Karışık patikalardan ilerleyip sağ toprak duvarının oralarda bir yerde olduğunu tahmin ettiğim zindanı aramaya devam ettim. Krttx'in bölüğü kaçağı yakaladığında o yöne doğru götürmüşlerdi.

Ve ne zaman birisi bana kötü kötü baksa, "Kraliçe'nin koruma alayındanım," diyordum ve herkes anında korkuya kapılıyordu. Sonunda yine birileri bana saygı duymaya başlamıştı. "Kraliçe'nin koruma alayındanım," cümlesi en sevdiğim cümle olmuştu ve bana ters ters bakmayan komutanlara bile söylemeye başlamıştım. Çok eğlenceliydi.

Salak bir şekilde fazlaca bu cümleyi kullanmaya başlamıştım. "Kraliçe'nin koruma alayındanım."

"Biz de öyle," diye cevap verdi üç karınca.

Yüzlerine bakakaldım. Gözleri buz gibi, sert ve acımasızdı. İspanya'daki engizisyon mahkemelerindekilerin beş gözü olsaydı böyle görünürdü herhalde.

"Seni tanımıyoruz," dedi keskin bir sesle üç karıncadan lider gibi duranı.

"Ben yeniyim," dedim zayıf bir sesle.

Üçü birbirine baktı. Düşünceleri yüzlerinden okunuyordu: "Kendisini bizlerden biri gibi gösteriyor. Bu küfürdür. Olduğu yerde öldürmeliyiz. Fakat olabildiğince yavaş yapmalıyız yoksa küfrün bedeli ödenmiş olmaz."

Tiz karınca alarmı beynimde ötmeye başladı. Kaçma dürtüsü ortaya çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Hiçbir hayatımda

bu kadar hızlı koşmamıştım. Kafamdaki damarlar çatlayacak gibiydi. Beynim son sürat çalışıyordu: "Bunlardan nasıl kaçabilirim?" En iyisi kalabalığın arasına karışmaktı. Binlerce karınca arasında beni bulamazlardı. "Tamam, öyle yapacağım..."

Aklımdaki cümleyi tamamlayamamıştım. Beni takip edenler amfetamin almış Amerikan Özel Birliği askerleri gibiydi. Beni bir saniye içinde alt ettiler. Bunu yaparken rahibeler bir cerrahın titizliğiyle çalışıyordu. Hareket etmemem için aynı anda bacaklarıma bastırıyorlardı. Acı dayanılmazdı ancak bağıramıyordum çünkü rahiplerden biri boğazıma bir yumruk atıp konuşma organımı devre dışı bırakmıştı. Bu karıncaların inancı ne olursa olsun "komşunu sev" ilkesi geçerli ilkelerden biri değildi anlaşılan.

"Şimdi öldürelim mi?" diye sordu rahibelerden biri. Sesinde beni korkudan donduran bir sevinç vardı.

"Hayır. Diğer mahkumların yanına, zindana götüreceğiz," diye karar verdi içlerinde lider olan ve dört ayağıyla birden bana vurmaya devam etti.

"Şimdi en azından zindanı aramak zorunda kalmayacağım," diye geçti aklımdan. "Bardağın yarısı dolu yarısı boş" düşünceleri arasında acıdan bayıldım.

On Altıncı Bölüm

Kendime geldiğimde yüzüm kuma gömülmüştü. Ne kadar tükürürsem tüküreyim dişlerimin arasında çıtırdıyordu. Sersemlemiş bir halde doğrulup toprak odalardan birinin içinde olduğumu fark ettim. Oldukça büyüktü ve tepede Kraliçe'nin alayından iki rahibe tarafından korunan bir çıkışı vardı. Onları atlatabilmenin olasılık hesaplarını yapmaya başladım ve yüzde 0,0003 sonucuna ulaştım. Düz hesap.

Etrafıma bakınınca bir köşede kanadı yırtık, kendi kendine konuşup duran kanatlı bir karınca gördüm. Bu yeniden dünyaya gelen insandı. Elimden geldiğince hızla –ki bu pek hızlı sayılmazdı çünkü rahibelerden yediğim dayak yüzünden her tarafım ağrıyordu– ona doğru sürünmeye başladım.

"Merhaba," dedim dikkatlice.

Bana bir an bakıp kendi kendine söylenmeye devam etti. Benimle ilgilenmiyordu.

Doğrudan konuya girdim. "Ben de yeniden doğmuş bir insanım."

Şimdi dikkatini çekebilmiştim.

"Adım Kim Lange."

Gözleri parıldadı. Bir şey demedi; herhalde aklından geçen binlerce fikri bir düzene sokması gerekiyordu.*

---

* *Casanova'nın Anılarından: Aklım şaştı ve tek bir düşünceye odaklandım. "Tüm o bahtsız geçen yüzyıllardan sonra nihayet bir kadına rastladım! Yaşasın!"*

"Senin adın ne?" dedim kafasındaki karışıklığa bir çözüm getirebilmek için.

"Casanova."

"Ne dedin?"

"Giacomo Girolamo Casanova," dedi.

Tam üç seçenek vardı: 1- Gerçekten yeniden dünyaya gelmiş Casanova'ydı. 2- Benimle dalga geçiyordu. 3- Aklını hepten kaybetmişti.

"Her zaman hizmetinizdeyim, Madam Lange," dedi bizim Potsdam'daki İtalyan lokantasının sahibinin şivesinden çok daha otantik İtalyan bir tınıyla.

Yeniden dünyaya gelen ön bacakları üzerine eğilip sağ orta bacağıyla elinde bir şapka varmış gibi reverans yapıp selam verdi.

"Siz gerçekten Casanova mısınız? Hani şu Casanova."

"Benim adımı duydunuz mu daha önce?" diye sordu neredeyse mükemmel oynanmış bir masumiyetle.

"Siz... gerçekten de Casanova'ysanız uzun süreden beri ölü olmalısınız."

"4 Haziran 1798'den beri."

"Bu iki yüzyıldan fazla ediyor."

"İki... yüzyıl..." diye kekeledi. Bir anda tüm özgüveni yitip gitti. Duyargaları üzüntüyle yere doğru eğildi. Gerçekten Casanova olmalıydı.

"Tüm bu süre boyunca karınca olarak mı yaşadınız?" diye sordum ona acıyarak.

"Evet, her seferinde," diye cevap verdi ve gururla duyargalarını dikleştirdi. "Tüm yüz on beş hayat boyunca." Bu cümledeki duygusal boşluk ses tonundaki nezaketi hiç bozmamıştı.

Yüz on beş yaşam. Ne korkunç bir kader. Zavallı adam sonsuz bir sarmalın içine hapsolmuştu.

Ve ben de öyleyim, diye düşündüm bir anda.

Bunun üstüne ben de oturup duyargalarımı yere eğdim. Bu Casanova'nın kavalye içgüdülerini harekete geçirdi. Teselli etmek için bacaklarından birini başıma koyup okşamaya başladı: "Kaderinizden şüphe etmeyin, madam."

Bu arada bana yaklaşmıştı; hem de fazlasıyla.

"Hey cinsel organıma mı dokunuyorsunuz şu an?" diye sordum dehşet içinde.

"Şiddetli arzumu mazur görün lütfen," diyerek arka bacağını geri çekti.

"Hiçbir zaman kadınları taciz etmem," diye devam etti.*

Gözlerine bakınca gururunu incittiğimi fark ettim.

Derin bir nefes aldım. "Bana yardım edebilir misiniz?" diye sordum.

"Emrinize amadeyim," diyerek gülümsedi.

"Karınca olarak insanların hayatına nasıl müdahale edilebileceğini biliyor musunuz?" diye sordum.

Casanova kısa bir an için sustu. Sonra ümit verici bir şekilde cevap verdi: "Durum her ne gerektirirse çözümünü buluruz. Merak etmeyin, madam."

Bu cevap, "Hiçbir fikrim yok," demenin nazik bir şekliydi.

Buraya boşuna gelmiştim.

"İnsanlara ne yapmak niyetindesiniz?" diye sordu Casanova.

Nina'yla olan problemi nasıl anlatabileceğimi düşündüm fakat uygun kelimeleri bir araya getiremedim.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Kadınları taciz etmek doğamda yoktu. Hanımları o kadar etkiliyordum ki onlar beni taciz ediyordu.*

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsiniz," dedi. "Buradan istediğimiz zaman kaçıp insanların yanına gidebiliriz."

"Nöbetçileri nasıl geçeceğiz?" diye sordum.

Bunun üzerine 1756'da çok daha iyi korunan bir hapishaneden, Venedik'teki kurşun kaplı zindanlardan kaçtığını anlattı.

"Neden tutuklandınız peki?" diye sordum.

"Çok sıradan bir hata söz konusuydu. Ahlaki bir suçlamada bulunuldu hakkımda."*

Casanova gülümseyerek göz kırptı ve itiraf etmeliydim ki bir karınca için bile oldukça hoş bir gülümsemesi vardı.

"Eğer istediğimiz zaman buradan kaçabiliyorsak siz neden daha önce kaçmadınız?"

"Beni teşvik eden bir şey yoktu."

"Teşvik mi? Kraliçe sizi öldürmek istiyor!"

"O zaman yeniden karınca olarak hayata döneceğim."

"Bu da doğru," dedim ve kendi idamımı beklesem mi diye düşünmeye başladım. O zaman yeniden karınca olarak geri gelecektim ama hapisten kurtulmuş olacaktım ve Lilly'nin yanına gidebilecektim.

İdam edilecek olmanın benim için dişçiye gitmek kadar sıradan bir şey olması beni çok şaşırttı.

"Ne zaman idam edileceğiz peki?" diye sordum.

"Kraliçe doğurganlık döneminin geçmesini bekleyecektir."

"Bu ne zaman olacak?"

"Birkaç hafta sonra."

"O kadar zamanım yok," diye bağırdım.

"O halde buradan kaçmaya çalışmalıyız," dedi Casanova maceradan dolayı heyecanlanarak.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Bunun sebebi Venedik'teki Santa Maria degli Angeli Manastırı'ndaki iki rahibeyi baştan çıkarmış olmamdı.*

"Nasıl yapacağız peki?"

"Bir zamanlar o iğrenç kurşun zindanlardan kaçtığımda yaptığım gibi. Tünel kazarak," diye açıkladı.

Casanova'yla nereye çıkacağını bilemediğimiz bir tünel kazmaya başladık. Casanova buna çok hoş bir açıklama getirmişti. "Her yer bu zindandan daha güzeldir."

Yukarıda, zindanın girişinde bekleyen rahibeler bizi göremiyordu. Kör bir noktada kazı yapıyorduk ve çok sessizdik. Fısıldayarak rahibelerin dini inancının ne olduğunu sordum.

Casanova gülümsedi. "Tanrıça Kraliçe'dir. Başka kimse değil. Tıpkı eskiden firavunlarda olduğu gibi."

Bu inanç sisteminde gerçek kurtuluşun sadece Tanrıça'ya bahşedildiğini düşünürken Casanova seslendi: "Toprak yumuşamaya başladı. Neredeyse..."

Delikten aşağıya düştük. Tam da o an kanatlı bir erkek karıncayla işi pişiren Kraliçe'nin üzerine.

Kraliçe bundan hiç memnun olmamıştı.

On Yedinci Bölüm

"Sen!" diye Casanova'ya bakarak bağırdı.

"Kraliçe'nin beni hatırladığını görüyorum," dedi Casanova gülümseyerek. İş üstündeyken rahatsız ettiğimiz bir kraliçenin üzerinde durduğumuz düşünülürse oldukça cesaret gerektiren bir tavırdı.

"Sen... sen... yakında ölü olmak," dedi sinirlenmiş Kraliçe kekeleyerek.

"Bakıyorum da kendinizi hâlâ çok şık bir şekilde ifade ediyorsunuz," diye dalga geçti Casanova.

Kraliçe önümüzde doğruldu. Diğer karıncalardan yaklaşık altı kat daha büyüktü ve ellili yılların bilimkurgu filmlerindeki canavarlara benziyordu. Tek fark bunun canlı ve renkli olmasıydı.

"Yakalayın onları!" diye seslendi duvarları büyük bir özenle düzeltilmiş odanın kapısında bekleyen nöbetçilere. Kraliçelere özgü refah göstergesi bu oluyordu anlaşılan.

"Aklıma aniden bir plan geldi," dedi Casanova üzerime doğru gelirken.

"Neymiş bu plan?" diye sordum korkarak.

"Kaçıyoruz."

"Gerçekten de harika bir planmış," diye onay verdim.

Casanova koşmaya başladı; ben de arkasından. Fakat nöbetçilerin yaklaştığı kapıya doğru değil, duvardaki bir deliğe doğru koşmaya başladık. Büyük ihtimalle Kraliçe bu deliği kentin manzarasını izlemek için kullanıyordu.

Birden Casanova'nın bir kez daha kubbenin tepesindeki çıkışa doğru uçarak kaçmaya çalışacağını fark ettim. Fena fikir değildi. Bu planın sadece ufacık bir sorunu vardı: "Ben uçamıyorum," diye bağırdım Casanova'ya. "Senin gibi lanet olası kanatlarım yok benim!"

"Bunu düşündüm, madam," dedi Casanova pencerenin kenarında durup manzaraya bakarken.

"Sırtıma binin. İkimizi buradan çıkaracağım."

"Kanadınız yırtık."

"Bu kaçışımıza daha da renk katacaktır."

Karınca kentine bakınca oldukça derine indiğini gördüm. Fena olmaya başladım; birden ölmekten korkmaya başlamıştım. Yeniden dünyaya geleyim ya da gelmeyeyim; böyle bir düşüşün müthiş acı vereceği kesindi.

"Yakalayın onları!" diye bağırdı Kraliçe ve nöbetçilerin bize yaklaştığını gördüm.

Rüzgar hızıyla Casanova'nın sırtına tırmandım. Kanatlarını açıp, *"Attenzione!"* diye bağırarak atladı.

Taş gibi düşmeye başladık. Ya da doğrusunu söylemek gerekirse iki taş gibi.

"AHHHHHH!" diye panik içinde bağırdım.

"AHHHHHH!" Casanova da panik içinde bağırıyordu.

Onun da paniklemesi buradan sağ salim çıkabileceğimize dair olan umudumun geri kalanını da yok etti.

"AHHHHHHHHHHHHHH!"

"AHHHHHHHHHHHHHH!" diye karşılık verdi Casanova. Yere giderek yaklaşıyorduk.

"Uçmaya başlayın!" dedim.

"Yapamıyorum," diye karşılık verdi. Heyecandan kilitlenmişti.

Onu ısırdım. Tüm gücümle!

"AHH!" diye bağırdı.

"Artık uçmaya başlayacak mısınız?" Yiyecek tepelerinden birine çarpmamıza saliseler kalmıştı. Üzerine düşeceğimiz Smartie şekerlemesini yakından görmüştüm.

"Tamam tamam uçuyorum! Ama bir daha ısırmayın beni lütfen!" diye bağırdı nihayet kendine gelen Casanova. Ve gerçekten de yükselmeye başladık. Yırtık kanadı yüzünden kendi eksenimiz etrafında dönmemize ve zor tutunmama rağmen yükseliyorduk. Görüşmek üzere Smartie!

Casanova'nın uçuşu yavaş yavaş düzeldi. Ben daha sıkı tutunmaya ve karınca kentini yukarıdan izlemeye başladım. Hani derler ya yüksekten bakınca insanlar karınca gibi görünür diye; karıncalara bakınca da insan gibi görünüyorlardı. Tıpkı bizim gibi varlıklardı: Hareketli, aceleci, çalışkan, kıpır kıpır... Şu sinir bozucu Nils veledinin onları büyüteçle yaktığını ya da böcek ilacıyla öldürdüğümü düşününce...

"Bakın madam, Kraliçe," dedi Casanova düştüğümüz pencereyle tekrar aynı seviyeye gelince.

"Sizi idam ettireceğim!" diye bağırıyordu.

Yırtınan Kraliçe'ye biraz yaklaşan Casanova, "Sevgili bayan, çok fazla heyecanlanıyorsunuz," dedi.

Hakkını vermek gerekiyordu; gerçekten de tarzı vardı. Zekâ kısmı biraz zayıftı sadece. Çünkü koruma alayındaki karıncaların kanatları olmamasına rağmen Kraliçe'nin sevgililerinin hepsinin uçabildiğini unutmuştu.

"Onları bana getirin. Ama önce küçük parçalara ayırın!" diye emretti avcı birliğine. Bunu söylerken çenesinde beyaz köpükler vardı.

Bir düzine kanatlı karınca, Kraliçe'nin odasından fırlayıp üzerimize doğru uçmaya başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırdım.

"Yeni bir planım var," dedi Casanova.

Yeni planı bir önceki plan gibiyse yanmıştık.

"Nedir peki?" diye sordum çekinerek.

"Göreceğiz, madam. Sıkı tutunun!"

Yeniden yere yaklaşmaya başladık ancak bu sefer isteyerek. Çılgın herif bizi öldürmek mi istiyordu? Pençelerimin arasındaki emici kısımlarla Casanova'nın zırhlı sırtına iyice yapıştım, hava akımını hissediyordum. Daha sıkı tutunarak dua etmeye başladım. Bu arada gerçekten Tanrı'ya mı dua etmeliyim, tüm bu reenkarnasyon olayı Tanrı'nın işi mi diye düşünüyordum.

Müthiş hızımıza rağmen kanatlı karıncalar giderek yaklaşıyorlardı. Çok hızlanmışlardı. Roketlerin yere doğru düşmesi böyle bir şey olmalıydı.

Gözlerimi kapadım ve yere çakıldığımızda açılacak olan çukurda sadece yapış yapış kalıntılarımızın bulunacağından emin oldum. Bizi takip edenler neredeyse aynı seviyeye gelmişti ve yerden sadece birkaç karınca boyu yüksekteydik.

Tam o anda Casanova düşüşümüzü frenledi. "Ahh," diye inledi ve yere çakılmadan süzülmemizi sağladı.

Takiptekiler zamanında manevra yapamadı: Yere çakılarak görülmeye değer bir krater açmış oldular.

"Madam, bende yüz on beş hayatın uçuş tecrübesi var. Bu karıncaların ise sadece bir," diye manevrası hakkında fark edilir bir gururla yorumda bulundu.

Casanova tekrar yükselmeye başladı. Gözlerimi bizi takip ederken ölen karıncaların parçalanmış cesetlerinden alamıyordum.

On Sekizinci Bölüm

Kubbedeki bir tünelden uçarak özgürlüğümüze kavuştuk. Fakat tam olarak sevinemiyordum. Arkamızda bıraktığımız ölüler beni beklediğimden fazla etkilemişti. Karıncalar bana biraz insan gibi gelmeye başlamıştı.

"Madam, neden üzgünsünüz?" diye sordu Casanova terasa indiğimizde. Akşam güneşi burayı ısıtmıştı fakat ben bunun pek farkında değildim.

Eve bakıp önemli olan konuya odaklanmaya çalıştım: Nina'nın, Lilly'nin yeni annesi olmasını engellemeye.

"Burada benim ailem yaşıyor," dedim.

Casanova bir süre sessiz kaldı. Sonra da "Ve onların hayatına müdahale mi etmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Nasıl yapacağımı bilmesem de evet anlamında üzgün bir şekilde başımı salladım.

"Size seve seve eşlik ederim. Sorun ne kadar büyük olursa olsun güzel bir hanımı asla yalnız bırakamam," diye hizmette bulunmayı önerdi.

"Güzel bir kadın olduğumu nereden biliyorsunuz ki? Şimdiki görüntüm pek de bir fikir vermiyordur," dedim.

"Güzel bir kadında önemli olan görüntüsü değil, yansıttığıdır."

Her şeye rağmen gülümsedim. Bu adam kadınları nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. Biraz Daniel Kohn'a benziyordu.

"Kimi düşünüyorsunuz?" diye sordu Casanova.

"Ne?"

"Biraz önce düşünceli düşünceli gülümsediniz. İnsan sevdiği birini düşünürken böyle gülümser."

Casanova kadınların sadece neden hoşlandığını değil, ne düşündüklerini de iyi biliyordu anlaşılan. Bu konuda ne düşünsem bilememiştim.

Ona samimi bir cevap verip Daniel'i anlatmak yerine, "Hadi devam edelim," dedim.

Terası geçip eve yöneldik. Küf kokan örümcek ağı hâlâ boştu. Örümcek burayı terk etmişti anlaşılan.

Salon kapısı açıktı ve içeri girdik. Oda boştu, masadaki pastalar kaldırılmıştı.

"Burası sizin evinizdi, öyle mi?" diye sordu Casanova.

Başımla onayladım.

"İnsanların zevki zaman içinde çok değişmiş," dedi ayaklı krom lambamıza bakarken. Durumu pek olumlu bulmadığı anlaşılıyordu.

Sonra birden ayak sesleri duymaya başladık. Kimdi acaba? Alex mi? Lilly mi?

Hayır, Nina'ydı. Islak saçları ve bornozuyla.

Cıyakladım.

"Kimdir bu sevimli yaratık?" diye sordu Casanova.

Cevap vermek yerine derin derin soluyordum.

"Harika görünüyor," diye yorum yaptı etkilenmiş bir şekilde.

Ona kızgınlıkla baktım.

"Son yüzyıllarda çok az insan kadınıyla karşılaştım ve böylesine dekoltesi olanı ise daha az gördüm."

Gerçekten de Nina bornozu erkeklerin ilgisini çekecek kadar açık ancak yine de farkında değilmişçesine giymişti. Cenaze günümde Alex'i baştan mı çıkarmıştı? Eminim öyleydi! Yoksa neden bornozla dolaşsındı ki?

Kızgınlıkla Nina'nın üzerine yürüyüp benim kayısı aromalı duş jelim gibi kokan küçük ayak parmağını ısırdım. Isırabileceğim en güçlü şekilde! Çenemle yırtıp parçalıyordum! Bu arada da, "Hiya, Hiyaaahhhhh!!!!" diye bağırıyordum. Tam bir katliamdı!

Ve bunun tabii ki hiçbir etkisi olmadı.

Beni fark etmemişti bile. Fazlasıyla küçüktüm. Üzülerek vazgeçtim.

Bu sırada Alex odaya girdi. Siyah takım elbisesini çıkarmış, kot ve tişört giymişti. Gözleri daha da kırmızı ve yorgundu.

"Lilly nasıl?" diye merakla sordu Nina.

"Gameboy oynuyor," dedi Alex ve kendini koltuğa bıraktı. Bir süre sustuktan sonra üzüntüyle, "Acaba bunu atlatabilecek mi?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdi Nina. İkna edici olmaktan çok çaresizce ümit vermeye çalışıyordu.

Alex suskun kaldı.

"Burada kalmama izin verdiğin için sağol," dedi Nina ve yanına, koltuğa oturdu.

"Otelde kalmana izin veremezdim," diye karşılık verdi Alex ve gözlerini yere çevirdi. Nina'nın dekoltesi umurunda değildi ve ben onunla bir şeyler yaşadığını düşündüğüm için kendimden utanç duymaya başladım.

"Yardıma ihtiyacın olursa birkaç gün izin alabilirim," diye teklifte bulundu Nina.

"Yardıma ihtiyacı yok!" diye bağırdım. "Tekrar Hamburg'a dön ve balık pazarında yılanbalıklarını besle ya da orada her ne yapıyorsan onu yap!"

Alex bir süre düşündü. "Biraz daha kalabilseydin iyi olurdu gerçekten. Lilly'ye odaklanmak istiyorum ve bu arada yapılması gereken bürokratik işlemleri halledebilirsen sevinirdim."

"Bu işlerde iyiyimdir," diye cevap verdi Nina.

"Ben de hangi işlerde iyiyim onu şimdi sana göstereceğim," diye bağırdım.

Alex Nina'ya gülümsemeye çalışarak bakıp teşekkür etti. "Çok iyisin." Nina'nın yüzü parıldadı: "Lafı olmaz."

"Harika birisi," dedi Casanova.

"Neymiş?" diye üstüne yürüdüm.

"Harika. Bir erkeği acı çekerken yalnız bırakmayan çok güzel bir kadın," dedi Casanova, Nina'ya hayranlıkla bakarken.

Sol arka bacağımla sert bir tekme attım.

"Ah!" diye bağırdı. Onu, "AHHHHHH!" diye bağırtamadığım için üzüldüm.

Alex koltuktan kalktı. "Ufaklığı yatırayım."

"Tamam," dedi Nina. "Ben de akşam yemeğini hazırlarım."

"Çok naziksin," dedi Alex yorgunlukla. Casanova, Nina'yı hayranlıkla izlemeye devam ediyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

"Artık yatalım mı?" diye sordu Alex, Lilly yatağında gameboy'la oynarken.

Ufaklık omuzlarını silkti. Hiçbir zaman çenesi düşük bir çocuk sayılmazdı ama artık tümden sessizleşmişti.

Alex çaresizliğini belli etmemeye çalışarak Lilly'yi banyoya götürdü. İkisini beklemeye karar verip çocuk odasına göz attım. Tavana yapıştırdığımız küçük, parlak yıldızları, Lilly'nin ancak yüzde beşiyle oynadığı bir yığın oyuncağı ve bir fotoğraf gördüm. Benim fotoğrafımdı. Lilly yatağın üstündeki duvara asmıştı. Beni özlüyordu.

O anda karıncaların da gözyaşı ürettiklerini öğrenmiş oldum. Ancak şimdi olduğu gibi acı dayanılmaz olunca fışkırıyordu. Daha önce hiçbir karıncanın ağlamadığı kadar çok ağladım.

Alex ile Lilly odaya geri döndü. Kendimi toparlamaya çalıştım, Lilly beni bu halde görmemeliydi. Tabii beni göremeyecekti ama önemli olan prensiplerdi.

Alex sevgiyle üzerini örttü ve *Uzun Çoraplı Kız Pippi* hikâyesini okumaya başladı. Bayan Prysselius'la olan kısımlar ne kadar komik olursa olsun Lilly bir kez bile gülmedi.

Alex üç bölüm okuduktan sonra ışığı kapatıp Lilly uyuyana kadar yanına uzandı. Ufaklık için ne kadar endişelendiği ortadaydı. Derin derin nefes aldığını duymaya başlayınca dik-

katlice yataktan kalktı. Sessizce kapıya kadar yürüyüp tekrar arkasına dönerek uyuyan Lilly'ye baktı. Üzüntüyle odadan çıktı.

Artık bebeğimle yalnız kalmıştım.

Yüzüne doğru tırmandım. Altı ayağım onu gıdıklamış olmalıydı ancak hiç kıpırdamadı. Uykusu çok derindi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve dudağına bir karınca öpücüğü kondurdum.

Sonra yanağına yattım. Ufaklığın ritmik nefes alıp verişi ben uykuya dalana kadar beni tatlı tatlı salladı.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi harika hissediyordum. Dinlenmiş, kaçışın yorgunluğunu altı bacağımdan atmıştım ve en önemlisi artık bir planım vardı: Bundan sonra sürekli Lilly'nin odasında yaşayacaktım. Böylece uykuya dalmadan önce kulağına hep iyi şeyler fısıldayacaktım. Beni anlamasa da bu şekilde belki de bilinçaltına ulaşabilirdim. Hem bu şekilde Nina yeni annesi olsa bile onu koruyabilirdim.

Ölsem bile karınca olarak yeniden dünyaya dönüp yanına geri gelirdim. Bundan sonraki hayatlarım için harika bir plandı.

Tam üç buçuk dakika ömrü olan bir plan.

Yirminci Bölüm

Üç dakika yirmi dokuz saniye boyunca Lilly'nin yanında yatmanın, yüzüne bakmanın ve tatlı kokusunu duymanın keyfini sürdüm. Üç otuzda Alex odaya girdi ve bize doğru gelince... beni gördü!

Hayır eski eşini değil, kızının üzerinde dolanan bir karıncaydı gördüğü.

"Tamam," dedi sessizce. "Artık canımı iyice sıkmaya başladınız."

Lilly'yi uyandırmadan beni yanağından aldı ve duvar kâğıdına pek de yumuşak olmayan bir şekilde çarptıktan sonra fırlatılma travmasının karıncalarda nasıl tedavi edildiğini merak etmeye başladım.

Lilly bir şeyler mırıldandı ancak tekrar uykuya daldı. Alex yanağına bir öpücük kondurup odadan çıktı. Büyük ihtimalle karıncaları öldürmeye gidiyordu. Bu benim başaramadığım bir şeydi. Uzay istasyonuyla tanışmadan iki gün önce Alex'e daha radikal yöntemler denememiz gerektiğini söylemiştim. Bahçe hortumunu alıp tüm yuvayı su altında bırakmayı düşünmüştüm. Birden kafama dank etti. "Canımı iyice sıkmaya başladınız," demek, "Şimdi hortumu alıp geliyorum!" demekti.

Yutkundum. Karınca kenti büyük bir selle yerle bir olacaktı. Fakat sonra sakinleştim. Bu beni niye ilgilendirsindi ki? Orası

güzel bir yer değildi ve biraz şansları varsa muhtemelen tüm karıncalar ışığa doğru yükselecekti.

Peki ya öyle olmazsa?

Ya bu, onların varlığının sonu olursa?

O zaman ölümleri çok anlamsız olurdu.

Ve acımasızca.

Kendime güvenimi kaybettim.

Aceleyle koridorda Lilly'nin patenlerinin yanından geçip salonda birkaç pasta artığı bulan ve keyifle yiyen Casanova'nın yanına geldim. "Tekrar dünyaya dönmeden önce görünen ışığı biliyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Ödül olarak önümüze konulan şey."

"Karıncaların da bu ışığa doğru yürüdüklerine inanıyor musunuz?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Fakat karıncalar gibi basit yaratıkların hayatlarında iyi karma toplayabildiğini pek sanmıyorum."

Şaşırmıştım. "Karma mı?"

Yirmi Birinci Bölüm

Tabii ki daha önce karmayı duymuştum. Alex biyokimya öğrenimi krizindeyken Budizm hakkında bir kitap okumuştu. Buna karşılık ben bir krize girince "kendine karşı iyi ol", "kendine karşı daha da iyi ol" ve "diğerlerini unut" türünde kitaplar okumayı tercih ederdim.

"Çok basit," dedi Casanova. "Kim iyi bir şey yaparsa iyi karma toplar ve nirvana ışığına ulaşır. Kötü şeyler yapanlarsa varlıklarını bizim gibi sürdürür."

"Ben kötülük yapmadım!" diye itiraz ettim.

"Emin misiniz?" diye sordu Casanova.

Başımla onayladım ancak pek de emin değildim.

"Eşinizi hiç aldatmadınız mı?" diye üsteledi Casanova.

Aklıma Daniel Kohn geldi.

"Ya da kendi çıkarlarınız için başkalarını üzmediniz mi?"

Kanalın yönetimine kokain bağımlılığını açıkladığım için işini devraldığım Sandra Kölling'i düşündüm.

"Ya da çevrenizde ihmal ettiğiniz başka insanlar olmadı mı?"

Gözümün önüne Lilly geldi.

"Emrinizde çalışanlara zulüm ettiğiniz..."

"Yeter!" diye emrettim Casanova'ya.

"Ya da..."

"Yeter kelimesinin neresini anlamadınız acaba?"

"Özür dilerim, madam," dedi Casanova.

"Siz acaba niye hiç iyi karma toplayamadınız?" diye sordum Casanova'ya.

"Birincisi bir karınca sürüsünde bu hiç de kolay bir iş değil," diye karşılık verdi.

"İkincisi?"

"Doğamda böyle bir şey yok."

Bunu söylerken öylesine çapkınca gülümsedi ki ben de gülmek zorunda kaldım.

"Ama eminim siz bunu başaracaksınız," dedi bana cesaret vermeye çalışarak.

Düşündüm.

"Aslında ben ışığa hiç gitmek istemiyorum," dedim. "Nina'nın ailemi ele geçirmesine engel olmaya çalışıyorum sadece."

"Bundan bir önceki ölümümde Buda'yla karşılaştığımda..." dedi Casanova gülümseyerek ve biraz duraksadı. "Sanırım onu tanıyorsunuz, değil mi?"

"Pek sevdiğim birisi değil kendisi," diye cevapladım.

"Bu yargınıza katılmamazlık edemem," dedi Casanova. "O karşılaşmamızda iç geçirerek benim konuyu hâlâ anlamamış olduğumdan dem vurdu ve işlerin nasıl yürüdüğünü açıklamak zorunda olduğunu söyledi."

"Ve karma konusunu mu anlattı?"

"Ve iyi karma ile hemen nirvana ışığına öyle kolay kolay ulaşılmadığından bahsetti."

"Öyle mi?" Yavaş yavaş anlamaya başlamıştım.

"Önce daha yüksek bir hayvan olarak geri geliyorsunuz."

"Yüksek bir hayvan mı?"

"Kedi, köpek, koyun... toplanan karmaya göre değişiyor."

Şok olmuştum.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?" diye gülümsedi Casanova.

"Evet, dünyaya köpek olarak geri dönersem..."

"... insanların dünyasına bir karıncadan daha fazla müdahale edebilirsiniz," diye cümlemi tamamladı Casanova.

Yirmi İkinci Bölüm

Yeniden bir planım vardı ve bu seferkinin süresi üç buçuk dakikadan fazla olacaktı: İyi karma toplamalıydım!

Ve bunu nasıl yapacağımı şimdiden biliyordum.

"Karıncaları sel baskınından haberdar edeceğim," dedim

O anda altımdaki yer sarsılmaya başladı. Alex bir hışımla ayakkabılarını giyip bahçeye doğru ilerlemeye başladı. karman çorman bahçe kulübesinde hortumu bulması biraz zaman alacak olsa da benim fazla zamanım kalmamıştı. Karıncaları haberdar etmeliydim. Casanova'yı bırakıp koşmaya başladım.

"Madam!" diye arkamdan tedirginlikle bağırdı Casanova. "Tekrar doğmak için ölmek zorundasınız."

Fakat artık onu dinlemiyordum; bana iyi karma lazımdı. Hem de derhal. Ölüm burada ikinci planda kalıyordu.

Alex'ten önce terasa vardım. Bu arada benden ne kadar geride kaldığını görmek için arkama baktım. Bu bir hataydı işte!

Tam da örümcek ağının içine düştüm.

Ağın her bir ipi benim için bir gemi halatı kalınlığında ve Japon yapıştırıcılı gibiydi. Derhal yapışmıştım ve ne kadar çabalarsam durumum o kadar kötüye gidiyordu. Sonunda nefes alamaz olmuştum.

Sakinleşmeye çalıştım. Derin derin nefes almaya başladım. Heyecanım yatışmaya başladı. Gerçi hâlâ bağlıydım

ama sakinleşince daha rahat nefes aldığımı fark ettim ve paniğim geçti.

Bu berbat durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye başladım. Fakat bu arada alarm hislerim zil çalmaya başladı: Beynime bir ağrı saplandı.

Bacaklarım koşarak uzaklaşmak istiyordu ancak bu yüzden ağda boşuna çırpınıp duruyordum. İpler sıkılaşmaya başladı fakat kendimi durduramıyordum... kaçma dürtüm kontrolden çıkmıştı. Çırpınıp debelendikçe daha sıkı bağlandım. Başımı çevirince alarmın sebebini gördüm: Ağın üst köşesinde bir örümcek asılı duruyordu!

Kocamandı ve bacakları Arjantinli profesyonel futbolculardan bile kıllıydı. Görüntüsüne "pek iyi bir dert ortağı sayılmam" imajı hâkimdi. Bana doğru sürünüyordu! Yavaşça. Ben onun arada bastıran açlığı için küçük bir atıştırmalıktım.

Kaçmak istiyordum fakat yapışkan ağa takılmıştım. O yüzden bağırmaya başladım. "İmdat! İmdat!"

"Aman ya! Yiyeceğimin gürültü çıkarmasına hiç dayanamıyorum," dedi örümcek keskin ve bir o kadar da çirkin bir sesle.

Keşke benim de bu kadar basit problemlerim olsa, diye düşündüm.

Öldükten sonra tekrar karınca olarak geri geleceğim düşüncesi şu anda beni pek rahatlatmıyordu. Öncelikle karıncaları gelecek olan selden kurtaramamış olacaktım ve böylece karma toplamak için harika bir şansı kaçırmış olacaktım. Ayrıca bir örümcek tarafından yenmek pek de istediğim bir şey değildi.

"Sende de pek bir şey yokmuş," diye şikâyet etti örümcek.

Şikâyetlerine kulak veremeyecek kadar çok korkmuştum.

"Ama ufak bir atıştırmalık için fena değil."

Atıştırmalık mı? Bu kelimeyi bir örümcek nereden biliyor olabilirdi?

Yukarıdan yavaş yavaş üzerime doğru iniyordu. Acele etmesi için bir sebep yoktu.

"Neyse, brunch'a kadar midemi meşgul edersin herhalde."

Brunch mı? Bunu da mı biliyordu bu örümcek? Beynim hızla çalışmaya başlamıştı: Olabilir miydi? Neden olmasındı? İmkan dahilindeydi.

Örümcek şimdi tam üstümdeydi.

"Evet, küçük karıncacık. Normalde sana örümcek zehri vermem gerek ancak yiyeceklerde zehir olması taraftarı değilim. Bu yüzden kusura bakma; seni canlı canlı yiyeceğim."

Zehir mi? diye geçirdim aklımdan. Şimdi emin olmuştum.

Örümcek kocaman ağzını açtı. Aceleyle, "Siz de yeniden geri gelen insanlardansınız, değil mi?" diye sordum.

Örümcek ağzını kapatarak geri çekildi ve düşünceli düşünceli baktı.

"Doğru bu, değil mi?" diye üsteledim.

Örümcek bir süre sonra başını salladı. Alarm sinyallerim yavaş yavaş söndü ve biraz daha sakin bir şekilde konuşabildim. "Ben de geri gelenlerdenim. Adım Kim Lange."

"Şu televizyon sunucusu mu?"

"Evet. O benim," diye cevapladım sakinleşerek. Beni tanımış olması biraz da gururumu okşamıştı.

"Siz kimsiniz peki?" diye sordum.

"Kimdim demek istiyorsun."

"Evet evet kimdiniz?"

"Thorsten Borchert," diye cevap verdi örümcek.

İsim hafızamı yokladım ancak Thorsten Borchert isminde bir kayda rastlayamadım.

"Boşuna uğraşmayın. Beni tanımıyorsunuz," dedi örümcek. "Ben önemli birisi değildim."

Bu pek de özgüven dolu bir söylem değildi.

"Herkes önemlidir," dedim zor röportajlar için üstünde çalıştığım özel sohbet ses tonumla.

"Ben değilim," diye karşılık verdi. "Siz bir söyleşi programı sunucusuydunuz. Bense atık su kurumunda çalışan küçük, şişman bir memurdum."

"Ooo, bu oldukça ilginç bir meslekmiş," dedim daha da koyu sohbet sesimle.

"Bunda ilginç olan nedir?"

"Yani, öhö... her şeyi. Atık su enteresandır," dedim.

O anda örümceklerin de "benimle dalga geçmeyi bırak" bakışına sahip olduğunu anladım.

"Eskiden sizin gibi biri bana kıçıyla bile bakmazdı," diye bir tespitte bulundu Thorsten Borchert.

"Olur mu canım," dedim aceleyle. "Yüzümü dönerek..."

"Şu anda benimle konuşmanızın sebebi de sizi yemek istememdendir."

İstemek mi? İstemek mi demişti? Cümleyi bu şekilde kurmasından hiç hoşlanmamıştım. Alarmlarım tekrar çalmaya başladı.

Elimden geldiğince sakin bir şekilde konuştum. "Sizin hakkınızdaki her şeyi bilmek istiyorum. Beni çözün. O zaman sohbet edebiliriz."

"Otuz üç yaşında hâlâ annesiyle birlikte oturmuş olan birisiyle sohbet mi etmek istiyorsunuz?"

"Öhöm... evet," diye salladım.

"Size inanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Bana inanmamanız için hiçbir sebep yok," dedim fakat sesimin hiç de inandırıcı olmadığını fark ettim.

"Tüm hayatımı boşa harcadım," diye ağlamaya başladı Thorsten. "Hayallerimin hiçbirini gerçekleştiremedim. Hayatımda hiç yağmurda çıplak dans etmediğimi biliyor musunuz?"

"Hayır..." Beni bundan daha az ilgilendirebilecek bir şey daha olamazdı.

"Yağmurda çıplak dans etmeyi o kadar çok istiyordum ki," diye iç geçirdi Thorsten. "Siz hiç çıplak dans ettiniz mi yağmurda?"

"Hayır," diye doğruyu söyledim. Üşütmeyi pek sevmezdim.

"Annem etmiş."

Bahçenin sonunda yer alan kulübeye baktım ve Alex'in küfrederek hortumun ucunu aradığını gördüm.

"Lütfen beni çözün! Karıncaları yok olmaktan kurtarmam lazım!" diye yalvardım.

Thorsten'in ani konu değişikliğinden dolayı kafası karıştı ve ben de hızlıca olanları anlattım.

"O lanet yaratıklar umurumda değil!"

"Ama benim umurumdalar," diye bağırdım.

"Benimle sohbet etmek istiyor musunuz istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır!" Pek de akıllıca olmayan bir cevap vermiştim. "Beni buradan kurtar, aptal herif!" Nazik olma zamanı sona ermişti.

"Annem haklıymış, tüm kadınlar yalancı."

Sohbetin gidişatı hiç de hoşuma gitmemişti.

Bana doğru sürünmeye başladı. Bu da hiç hoşuma gitmemişti. Ve beynime ağrılar saplayan alarm sinyallerim de...

"Peki şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum sesimin korkudan çatlamasını engellemeye çalışarak.

"Seni yiyeceğim," dedi net bir şekilde. O da nezaket kurallarını bir tarafa bırakmıştı.

"NE?!?" diye bağırdım.

"Açım."

"Ama bir insanı yiyemezsin!"

"Sen bir insan değilsin. Bir karıncasın. Ben de bir örümceğim. Bu bizim yeni hayatımız. Buna göre davranmamız gerekiyor. Başka türlü olması kendimizi kandırmak olurdu."

Reenkarnasyon fenomenine bu tarz bir yaklaşım bence fazla pragmatistti.

Thorsten giderek yaklaşıyordu. Bu çılgına karşı ne yapabilirdim? Çabucak düşünüp çaresizlik içinde şu çözümü buldum: "Beni serbest bırak yoksa ağzının içine yellenirim."

"Ne?" diye sordu Thorsten anlaşılmaz bir şekilde çünkü ağzını kocaman açmıştı.

"Beni bırak yoksa ağzının içine yellenirim dedim."

Biraz düşünüp cevap verdi. "Yine de ısırabilirim."

"Ama tadım hoşuna gitmeyecek o zaman," diye karşılık verdim.

Thorsten duraksadıktan sonra, "Ama o zaman ölmüş olacaksın," dedi.

"Yeniden geri geleceğim."

Thorsten güvenini kaybederek sustu.

"Ve ölmeden önce de ağzının içine yellenmiş olacağım. Ve o tadı günlerce ağzının içinde hissedeceksin."

Thorsten bir karşı argüman aradı ve ne yazık ki iyi bir tane buldu. "Belki sen daha yellenemeden seni yutmuş olurum."

Şimdi ben de bir karşı argüman bulmak zorundaydım ve iyi bir tane yakaladım. "Rüzgardan daha hızlı yellenebilirim."

Thorsten duraksadı. Söyleyecek bir şey arıyordu. Bu arada sıcak nefesini popom civarında hissedebiliyordum. Korkum giderek artıyordu; her an içgüdülerim üstünlük kazanabilir ve kaçmaya çalışabilirdim. O zaman da Thorsten beni ısırırdı.

Kendimle mücadele ediyordum. Sonunda içgüdülerime karşı koyamadım. Bu benim kesin sonumu getirecekti. Tam bacaklarım debelenmeye başlayacakken Thorsten, "Tamam, tamam. Sen kazandın," dedi.

Beni iplerden kurtarırken, "Benimle tartışan yemeklerden hoşlanmıyorum," dedi.

Yere düştüm. Acımıştı fakat bu hayatımı örümcek atıştırmalığı olarak sonlandırmadığıma çok sevinmiştim.

Kulübeden çıkan Alex'i gördüm. Hortumun ucunu bulmuştu. Koşmaya başladım fakat ayaklarım örümcek ağının yapışkanlığından dolayı terasın zeminine yapışıyordu.

"Size yardım edebilir miyim madam?" diye sordu aniden arkamda beliren Casanova. Ben daha bir şey söyleyemeden beni hızlıca o yapışkan artıklardan kurtardı.

"Sağ olun," diyerek koşmaya başlamak üzereydim.

"Durun lütfen," diye durdurdu beni Casanova.

"Karıncaları uyarmalıyız," diye karşılık verip tünel girişine doğru koşmaya başladım.

Casanova arkamdan geliyordu. "Boğulacaksınız, madam. Ve boğulmak güzel bir ölüm şekli değil." Sanki daha önce böyle bir tecrübe yaşamış gibiydi.*

"İyi karmaya ihtiyacım var!" diye karşı çıktım cesur bir şekilde.

"Cesaretiniz aklınızdan büyük," dedi Casanova zorlukla bana yetişmeye çalışarak.

Acıyla gülümseyerek cevap verdim: "Çekiciliğiyle meşhur olmuş birisi için bu hiç de nazik bir cümle değildi."

---

* *Casanova'nın Anılarından: İnsanoğlunun son yüzyıldaki ilerlemesi benim için hep ölümcül sonuçlar doğurdu. Yüz altıncı hayatımda beyaz seramik bir kâsenin içine düşmüştüm. Yüzeyi çok kaygandı ve kendimi derin bir sıvının içinde bulmuştum. Duyduğum ve anlam veremediğim son cümle şuydu: "Bak hayatım, sifona ekonomik düğme monte ettim."*

"Yo hayır, aksine. Kadınlarda zekâyı takdir ederim, şehvete saygı duyarım ama asıl cesarete hayranlık beslerim."

"Teşekkür ederim," dedim kendi cesaretime şaşırarak. İnsan olarak yaşarken en büyük cesaret sınavım Lilly'yi doğurmak olmuştu.

Tünel girişine varınca Casanova yolumu kesti.

"Beni durdurmaya kalkmayın!" dedim sert bir ses tonuyla.

"Niyetim bu değil," dedi Casanova. "Sırtıma binin."

Şaşırarak yüzüne baktım.

"Belki şu iyi karma benim de biraz işime yarar."

"İyi karma toplamanın sizin doğanızda olmadığını sanıyordum."

"Daha toplamış sayılmayız," dedi sevimli bir şekilde gülümseyerek.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çılgın bir tempoyla tünelden aşağıya uçup yere çakılmadan hemen önce durduk. Tüm gücümle bağırmaya başladım. "Kurtarın kendinizi! Kurtarın kendinizi! Birazdan burayı sel basacak!"

Karıncalar başlarını kaldırıp baktılar.

Bağırmaya devam ettim. "Hadi koşun, kurtarın kendinizi!"

Koşmadılar.

"Hadi ama! Hop hop!"

Hâlâ koşmuyorlardı.

"Hop hop demek lanet olası kıçlarınızı kımıldatın demek!"

Bana kısa bir süre daha baktıktan sonra günlük işlerini yapmaya devam ettiler. Komutanları ya da kraliçeleri olmadığım için benim uyarılarım umurlarında değildi. Her büyük işletmede olduğu gibiydi: Mantık, hiyerarşi karşısında daima kaybeder.

"Sizi dinlemiyorlar, madam," dedi Casanova.

"Sağ olun ben bunu fark etmemiştim," diye sinirle karşılık verdim. "Kraliçe'nin yanına uçacağız. Karıncalar bir tek onu dinler. Sadece o boşaltma emrini verebilir."

"Fakat biz pek de sevdiği karıncalardan sayılmayız," dedi Casanova düşünceli bir halde.

"Fark etmez. Ben iyi karma istiyorum!"

"Çok inatçısınız," dedi Casanova iç geçirerek ve Kraliçe'nin oturduğu yere doğru uçmaya başladı.

Koruma alayının iki rahibesi tarafından korunan pencereye ulaştık ve onların hizasından süzülmeye başladık.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu nöbetçi. Bizi tanımamıştı. Dün başka rahibeler tarafından kovalanmıştık anlaşılan.

"Kraliçe'yi görmek istiyoruz. Çok acil bir konu var!" dedim.

"Kraliçe randevusuz kimseyle görüşmez."

"Ama burada tüm karıncaların hayatı söz konusu."

"Kraliçe randevusuz kimseyle görüşmez."

"Eğer bizi dinlemezse herkes ölecek."

"Kraliçe randevusuz kimseyle görüşmez."

"*Kraliçe randevusuz kimseyle görüşmez*den başka cümle bilmiyor musun sen?" diye sordum sinirlenerek.

"Kraliçe randev..."

"Tamam, tamam!" diye sözünü kestim.

Casanova fısıldayarak, "Buradan gidelim mi?" dedi.

"Hayır," diye karşılık verdim ve Kraliçe'nin konutunu işaret ettim. "Oraya uçacağız!"

"Şimdi oraya girersek rahibeler bizi yakalar."

Israrlı bir şekilde yüzüne baktım.

"Bakışlarınızdan sizi ikna edemeyeceğim anlaşılıyor," dedi Casanova içini çekerek.

"Doğru anlamışsınız," dedim.

Casanova hız alabilmek için geniş bir yay çizip sert sert bakan nöbetçilerin üzerine doğru uçmaya başladı. Onlara doğru yaklaştıkça o sert bakışları yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

Büyük bir hızla iki nöbetçinin arasından uçarak geçtik. Rüzgarımızdan yere düştüler. Onlar için acı veren bir tecrübe olmasına rağmen durum bizim için daha kötüydü.

"Ben şey yapamıyorum..." diye bağırdı Casanova uçarken.

"Ne yapamıyorsunuz?" diye sordum bağırarak.

"Duramıyorummmm!"

Duvara çarpıp sersemlemiş bir halde Kraliçe'nin yatağının üzerine düştük.

Sadece bu bile küfür sayılırdı. Fakat Kraliçe'nin hâlâ yatağında şekerleme yapıyor oluşu durumu daha da karmaşık bir hale getiriyordu.

Gerçi çok sert düşmemiştik ancak Kraliçe'nin üzerine bu ikinci düşüşümüz onu daha da kızdırmıştı.

Önce ayağa kalkan Casanova bana, "Kraliçe'nin bize kulak vereceğini pek zannetmiyorum," dedi

Ben daha "Bence de" diyemeden Kraliçe devasa cüssesini kaldırıp gürlemeye başladı: "Bu sefer nöbetçileri çağırmayacağım."

"Öyle mi?" diye sordum hafiften ümitlenerek.

"Kellelerinizi kendim koparacağım. Hem de hemen şimdi ve burada!" diye bağırdı.

Yutkundum ve o upuzun bacaklarıyla bize tekmeler savurmaya başladı.

"Dinleyin lütfen," diye yalvardım tekmelerinden kaçmaya çalışırken. "Hepimiz büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız!"

"Siz hariç. Siz birazdan ölmüş olacaksınız!" Tekmeleriyle benim üzerime gelerek beni köşeye sıkıştırdı.

Atacağı ilk tekme bana gelecekti.

Çabucak, "Birazdan karınca kenti büyük bir selin altında kalacak," dedim. Kraliçe'nin tekmesi havada kaldı. İki ön bacağı kafamdan bir santimetre uzakta durdu.

"Sel mi?" diye sordu.

"Evet. Bir insan..."

"İnsan nedir?"

"Özür dilerim. Bir Grglldd..." diye düzelttim.

"Grglldd'in tekil hali Grgglu," diye seslendi Casanova bana.

Bir kez daha cümlemi düzelttim. "Özür dilerim Kraliçem; bir Grgglu, karınca kentini suya gömmek istiyor."

Kraliçe bacaklarını indirdi ve bana onay verdi. "Grglldd buna muktedir."

"Karıncalara kenti terk etmelerini emretmelisiniz," diye öneride bulundum.

Kraliçe bana bakıp, "Neden küçük zavallı bir işçiye inanayım ki?" diye sordu.

"Başka türlü buraya neden geri döneyim ki? Beni idam ettirmek istiyordunuz."

Kraliçe başıyla onayladı; bu ona mantıklı gelmişti. Sonra kenti boşaltma emri verdi.

Ne yazık ki Kraliçe boşaltma kelimesine benden farklı bir anlam vermişti. İki rahibesine, "Odalardaki en gözde sevgililerimi çağırın. Onlarla buradan uçup gideceğiz," dedi.

Rahibeler yola koyuldu. Kraliçe arkalarından bağırdı. "Diğer rahibelere kaçtığımızı söylemeyin sakın!"

Şaşırarak Kraliçe'ye baktım. "Diğer rahibelerin bunu bilmesini istemiyor musunuz?"

"Sevgililerim ancak beni ve o iki rahibeyi taşıyabilir," diye açıkladı sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Bu arada aceleyle pencereye doğru koştu.

"Diğerleri boğulsun mu yani?" diye sordum dehşet içinde.

"Ne olmuş yani?" diye cevap verdi Kraliçe.

Rahibeler on kanatlı karınca eşliğinde odaya geri döndü.

"Halka açıklamada bulunmayacak mısınız?"

"Böyle bir durumda her saniye önemlidir. Böyle bir durumda vaktimi harcayamam!" diye açıklama yaptı Kraliçe.

Sonra da gözdelerine dönüp, "Bizi yüzeye uçurun," diye emretti.

Karıncalar emri yerine getirdi. Rahibeleri ikişer kanatlı karınca aldı; diğer altısı da inleyerek Kraliçe'yi havalandırdı.

"Halkınızın boğulmasına izin veremezsiniz," diye bağırdım.

"Önemli olan neslimizin devamıdır," diye açıklamada bulundu diktatörlere yakışan bir tavırla. "Halkımı kurtarabilmek için öncelikle kendimi kurtarmalıyım," dedi ve gözdeleriyle birlikte havalandı.

Şok olmuş bir halde öylece kalakaldım. Alex'in kenti sular altında bırakmaması an meselesiydi ve Kraliçe tebaasını umursamadan kaçıyordu!

İnanamayarak pencereye gittim. Her tarafta küçük gruplar kaynıyordu. İçlerinde büyük ihtimalle Krttx ve Fss'ın olduğu bölük de vardı. Hayatta kalmayı Kraliçe'den daha çok hak ettikleri kesindi.

"Karıncaları bir şekilde uyarmalıyız!" dedim Casanova'ya. Bunu nasıl yapabileceğimize dair en ufak bir fikrim yoktu.

Tam o anda tünellerden dolup taşarak gelen suyun sesi geldi.

"Çok geç," dedi Casanova.

"Ah Tanrım!" dedim üzülerek.

"En azından birkaç karıncayı kurtarabildik," diye devam etti Casanova. "Bu belki biraz iyi karma için yeterlidir."

"Umarım," diye karşılık verdim.

Sonra büyük sel geldi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hayatım tekrar gözümün önünden geçmeye başladı: Kraliçe'nin odasından kaçışımız, bornozlu Nina, şaşkınlık içindeki Alex, Lilly'nin yanağının üstünde uykuya dalışım...

Filmi bu kısmında durdurmaya çalıştım. Lilly'le olan anılarımın tadını çıkarmaya çalıştım; nefesini, yakınlığını, ona verdiğim küçük karınca öpücüğünü... Bunlar sonsuza kadar sürsün istiyordum...

Fakat anılar dalgası tüm bunların üzerinden geçti. Kaçan Kraliçe'nin arkasından bakakalışım ve sel dalgasının gürültüsü. Karınca kentini yok eden sel! Karıncaların bağırışlarını duymuştum! Toprak kubbenin üzerimize çöktüğünü gördüm. Çamurlu suyun beni sürüklediğini hissettim... Sonra da gözlerim karardı...

Bir saniye için.

Tekrar ışığı gördüm.

Giderek aydınlanıyordu.

Harikaydı.

Beni sardı.

Fakat beni yine kendinden uzaklaştıracağını biliyordum. Tüm gücümle ona sarılmamaya, içinde kaybolmamaya çalıştım. Bir daha hayal kırıklığına uğramak istemiyordum.

Fakat hiç şansım yoktu. Işık çok yumuşaktı. Direnmekten vazgeçtim.

Ona sarıldım.

Kendimi çok iyi hissediyordum.

Korunaklı.

Çok mutlu.

Sonra ışık tarafından itildim.

Tekrardan.

Üzgün bir şekilde uyandım. Casanova'ya yalan söylemiştim: Nina'nın oradan gitmesini istemiştim ama bir yanım ışığa ulaşmayı çok istiyordu. Hem de büyük bir parçam.

Beyefendi haklıydı. İnsanın önüne konan büyük bir lokmaydı.

Artık karınca olarak geri dönmeyeceğimi umuyordum. Fakat kaderimden kurtulduğuma da pek inanmıyordum. Çünkü karıncaları kurtarma operasyonum pek de başarılı geçmiş sayılmazdı. Sadece halkına eziyet eden Kraliçe'yi kurtarabilmiştim.

Fakat eğer yeniden karınca olduysam neden bir şey göremiyordum? Neden altı yerine dört bacağım olduğunu hissediyordum?

Ve lanet olsun neden birisi beni yalayıp duruyordu?

"Sakin ol, yavrum. Seni sadece temizlemeye çalışıyorum," dedi nazik bir ses.

Sormak istediklerim vardı: "Neredeyim? Sen kimsin? Artık karınca değil miyim? Kafayı yemiş Buda nerede?"

Ama benden ancak bir, "Fiiiiiiiip!" sesi çıktı.

Bu ben miydim? Bir daha denedim. "Buda!" diye bağırdım. Ama duyulan sadece "Fiiip!" sesiydi.

Tamam, bu fipleme benden çıkıyordu anlaşılan. Köpek yavrusu muydum acaba?

"Sakin ol," dedi o nazik ses anaç bir tonda.

"Sakinleş, sakinleş," diye düşündüm. Göremiyordum. Konuşamıyordum. Ne tür bir bedenin içinde olduğumu bilmiyordum ve şu dil beni yalamaktan vazgeçmiyordu. Bu şartlar altında nasıl sakinleşebilirdim ki?

"Fiiiiip," diye seslendim gergin bir şekilde.

"Yaşamaktan korkmamalısın, yavrum," dedi nazik ses.

"Yaşamaktan korkmamalıyım." Bu nazik bir konuydu ama öncelikle bu yaşamın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Bir köstebeğin hayatı mıydı? Fakat toprağın altında değildik çünkü bedenimde sıcak güneş ışığını hissedebiliyordum. Yani bir köstebek değildim. Peki, neydim o zaman? Kör bir koyun mu? Yoksa kör bir köpek mi? Kör tavuk? Yem bulabilecek miydim?

"Tamam, şimdi sırada diğerleri var," dedi ses ve o yalama işi nihayet sona erdi.

"Diğerleri mi?" diye sormak istedim fakat ağzımdan yine o "fiiip" sesi çıktı. Şimdi de başka bir "fiiip" sesi duymaya başladım... ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Yalnız değildim.*

"Yavrularım, sakin olun. Anneniz yanınızda," dedi o sevimli ses. Ve diğer "fiiip" sesleri susmaya başladı.

"Anneniz yanınızda." Ne kadar güzel bir cümle. Fakat gerçekten kötü olan bir şeyi anımsattı bana. Her ne olarak geri gelmişsem geleyim Lilly'nin yanında...

"Lilly! Şuraya bak! Anneleri küçük hamsterleri nasıl da temizliyor," dediğini duydum Alex'in.

Çığ gibi düşünceleri peş peşe yuvarlayan bir cümleydi bu:

---

* *Casanova'nın Anılarından: Dünyaya bir memeli olarak geri gelmiştim ve kalbim mutluluktan patlayacak gibiydi çünkü bundan sonraki cinsel hayatımda gözle görülür bir iyileşme olacağı kesindi.*

- Lilly buradaydı!
- Alex de öyle.
- Alex neredeyse bütün karıncaları öldürmüştü.
- Bu beni sinirlendiriyordu.
- Ne yaptığını bilmese de.
- Hiçbir zaman karınca olmamıştı ki!
- Ya da bir hamster!
- Ben bir hamsterdim!
- En azından Alex öyle söylemişti.
- Lilly'ye doğum gününde hamster hediye etmişti.
- Bu ses mutlaka bir hamstere ait olmalıydı.
- O ıslak dil.
- Demek ki gerçekten hamileydi.
- Haklıydım demek ki!
- Ve Alex yanılmıştı.
- Aptal herif.
- En azından artık bir karınca değildim.
- Yaşasın!!!
- İyi karma toplamıştım.
- Bir daha yaşasın!!!
- Ben bir hamsterdim.
- Bu pek yaşasın denilecek bir durum değildi.
- Bu berbat bir şeydi.
- Bir hamster olarak Nina'yı nasıl defedecektim ki?

"Nina'yı defetmek senin görevin değil," dedi Noel Baba ses tonlamasından hemen tanıdığım bir ses. Bu Buda'ydı.

Sonra tam karanlığın ortasında bana gülümseyen son derece şişman bir hamster belirdi. Parlak beyaz renkteydi. Parlak dediysem gerçekten parlaktı çünkü ona bakabilmek

için gözlerimi kısmam gerekmişti. İlk buluşmamızda Buda, "İnsanın ruhunun geri geldiği formda beliririm," demişti

Küçük bir pati hareketiyle karanlığı uzaklaştırdı ve bunun yerine Technicolor renkleriyle rengârenk boyanmış büyük bir çimenlik belirdi. Göz alabildiğince uzanıyordu ve her yer muhteşem çiçeklerle donatılmıştı. Altmışlı yılların LSD triplerine benziyordu. Bu sahnenin gerçek olmadığı belliydi. Buda benimle rahat rahat baş başa konuşabilmek için buraya getirmişti.

Kendi gerçekliğini böyle yaratabilmek güzel olmalıydı. Eğer ben bunu yapabilseydim benim gerçekliğim şöyle görünürdü: Ben tekrar insan olurdum, kocayı Daniel Kohn'la aldatmak toplum tarafından kötü karşılanmazdı ve Nina hafızasını kaybetmiş bir halde Titicaca Gölü'nün kenarında yaşıyor olurdu.

Kendimi inceleyince küçük bir hamster yavrusu olduğumu gördüm. Kahverengi-beyaz bir kürküm vardı ve doğumdan dolayı hâlâ yapış yapıştım.

"Neden bir hamster oldum ki?" diye sordum ve daha Buda cevap veremeden küçük hamster patilerimle tepinerek bağırmaya başladım. "Köpek olmak istiyorum! İstiyorum! İstiyorum! İstiyorum!" (Daha bir hafta öncesinde böyle bir cümle kuracağımı hayatta tahmin etmezdim.)

"Köpek olarak geri gelmek için daha fazla karma toplaman gerekirdi."

"Yanlış karıncaları mı kurtardım?" diye sordum.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Onları kurtarma sebebin yanlıştı."

"Yanlış sebep mi?"

"Egoistçe sebeplerle hareket ettin. Nina'dan kurtulmak istiyorsun. Tüm bunları sadece içinden gelerek yapsaydın şimdi..."

"Bir köpek mi olurdum?" diye sordum umutla.

"Ya da daha yüksek bir şey," diye karşılık verdi etrafımızdaki LSD çayırı yavaş yavaş yok olurken. Artık sadece parlak beyaz Buda'yı görüyordum. Etrafında karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

"Güzel bir hayat yaşa," dedi şişman hamster ve yok olup gitti.

"Hey, öyle çekip gidemezsin!" diye bağırdım arkasından. Ama bu aptal herifin artık istediğini yapabileceğini öğrenmiştim. Karanlıkta tekrar tek başımaydım. "Daha yüksek" demekle neyi kastetmişti acaba? Maymun ya da hatta insan mı?

Fakat bir insan olarak dünyaya geri gelmek benim işime yarar mıydı ki? Lilly'den daha küçük olacaktım. Küçük bir bebek.

Ancak birden içimi bir ümit kapladı: İki yaşıma geldiğimde bir çocuk olarak konuşabilecektim. Alex'e her şeyi anlatıp Nina'yla birlikte olmasını engelleyebilirdim. Belki de benim yetişkin birisi olmamı bekler ve benimle yeniden evlenirdi. O zaman o yaklaşık ellisinde ben de on sekizinde olurdum...

Alex'le yeniden evlenmek için hayaller mi kuruyordum. Ona karşı hâlâ bir şeyler mi hissediyordum?

Tabii tüm bu fantezilere engel bir şey vardı: Eğer yeniden doğmuş insanlar tıpkı karınca ve hamsterler gibi geçmiş hayatlarını hatırlıyor olsaydı dünyada birçok kişi bunu anlatarak ortalarda dolanmaz mıydı? "Hey, ben Humphrey Bogart'tım ve şimdi daha uzun boylu olduğum için çok mutluyum" veya "Ben Moulin Rouge'da dansçıydım fakat şimdi Mercedes temsilcisi olarak bu bilgiler pek bir işime yaramıyor" ya da "Ben

John Lennon'dım, şimdi *Popstar* yarışmasında neden ikinci tura yükselemiyorum?"

Oysa geçmiş hayatlarını hatırlayanlar sadece Shirley MacLaine ya da delilerdi. Ya da ikisi birden.

İster insan ister köpek olsun bu, mızmız bir hamster olmaktan daha iyiydi. Derhal iyi karma toplamam lazımdı!

"Yavrulardan birini elime alabilir miyim?" diye sordu Lilly. Tekrar kafesteydim. Güneş ışığı, bulutların arkasında kaybolduğu için artık ısıtmıyordu ve ben donuyordum.

Annem yapış yapış gözlerimi yalayarak açılmalarını sağladı. Dünyada hamster olarak gördüğüm ilk şey pembe bir dildi yani. Fakat ikincisi Lilly'ydi! Bir an için tüm üzüntüsünü unutmuş gibi görünüyordu. Beş tane hamster yavrusunun varlığı kalbini ısıtmıştı.

"Lütfen şu köşedekini ver!" dedi ve beni işaret etti. "Bana bakıyor!"

Kalbim hızla atmaya başladı. Lilly tarafından kucağa alınmak ve sevilmek istiyordum.

Alex kafesin kapısını açtı. Kardeşlerim panik içinde bağrışıyordu: "Fiiiiip..."

"Her şey yolunda yavrularım," dedi hamster annem. "Wallalalala'lar hamster yemez."

(Demek ki hamster annem daha önce Şili'ye gitmemişti.)

Kardeşlerim bu sakinleştirici sözlere rağmen fiplemeye devam ederken ben sessizce bekliyordum.

"Köşedeki korkmayan tek yavru," diye tespitte bulundu Lilly.

"O zaman onu alayım," dedi Alex.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Birazdan beni dışarı çıkarıp kızımın ellerine verecekti. Onun yakınlığını hissedecektim...

"Siz ne yapıyorsunuz orada?" diyen Nina'nın sesini duydum.

"Lilly hamster yavrularından birini kucağına almak istiyor."

"Ama daha yeni dünyaya geldiler. Eminim onlar için iyi bir şey değildir bu," dedi Nina.

"İyi değil mi?" diye bağırdım. "Bir hamsterin neler hissettiğinden haberin yok ki senin. Sen hiçbir zaman hamster olmadın ki. En fazla sevişken bir tavşan olmuşsundur."

Nina tabii ki "Fiiiiip!" sesinden başka bir şey duymadı. Ama benim fiplememden dolayı diğer hamster yavruları daha fazla fiplemeye başladı.

"Gördünüz mü? Korkudan cıyaklamaya başladılar," dedi Nina. Hemen küçük hamster çenemi kapattım. Fakat bu işe yaramadı.

"Haklısın," dedi Alex ve Lilly'ye döndü. "Biraz büyümelerini bekleyeceğiz."

Kafesin kapısını kapadı.

Ve Lilly benden bir kez daha uzaklaştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sonraki günlerde annemiz tarafından bol bol şımartıldık. Ve şunu söylemeliyim ki bu konuda çok başarılıydı. Etrafında fipleyip duran yavrularını yirmi dört saat boyunca güzel şeyler söyleyerek cesaretlendiriyor ve yalayarak temizliyordu. Ve çok garip olmasına rağmen tüm bunlar hoşuma gitmeye başlamıştı. Bir karınca olarak yaşadığım tüm o heyecanlı günlerden sonra bu neredeyse tatil sayılırdı. Tabii kaslı masörlerin de olduğu şöyle klas bir otelde dolu dolu bir bakım tatili de fena olmazdı. (Masörler tarafından yalanmanın bana daha fazla keyif vereceği kesindi)

Bir süre bunun niye bu kadar hoşuma gittiğini kendi kendime sorup durdum. Başlarda bir hamster olarak içimde bir yerlerde "annem beni sevsin" güdüsü olduğunu tahmin ediyordum. Fakat sonra kafama dank etti: İnsan yavrusu olarak da aynı his bende vardı ancak annem kendi sorunlarıyla uğraşmaktan bunu başaramamıştı.

İlerleyen yıllarda annemin dikkatini çekebilmek için değişik stratejiler geliştirmiştim. Çocukken okulda iyi notlar alarak bunu yapmaya çalışmış fakat başaramamıştım. Genç kız olarak isyan etmiştim. Bunun da annemin dikkatini çekmediğini fark edince sevgiyi başka yerlerde aramaya başlamıştım: Alex sadece bir sevgili değil, aynı zamanda destek aldığım

bir arkadaştı. Benden farklı olarak çok korunaklı bir aileden geliyordu. Ailesinin yirmi yıllık mutlu bir evliliği vardı; çocuklarını seviyorlardı ve geleceğe umutla bakıyorlardı. Kısacası bana bilimkurgu romanlarından fırlamışlar gibi geliyorlardı.

Onlarla öğle yemeğine oturduğumda kendimi hem rahat hem de rahatsız hissederdim. Bana çok fazla uyumlu geliyorlardı galiba. Bu durum bana hep Susam Sokağı'ndaki bir şarkıyı hatırlatırdı: "İçlerinden biri buraya ait değil."

Bu uyumlu insanlar arasında tek farklı duran kesinlikle bendim.

Fakat Alex bana bizim de böyle bir aile olacağımıza dair güven veriyordu. Ve ben de buna gerçekten inanmıştım.

Ama insan ailem benim yanlış adımlarımdan dolayı dağılmıştı ve artık ben lanet olası bir hamster ailesine mensuptum.

On gün sonra Alex nihayet Lilly'ye, "Artık hamsterlerden birini eline alabilirsin," demişti. Diğerlerini ittirerek kapıya doğru ilerledim. Fazla sokulgan olan kardeşlerimden biriyle durum biraz sertleşti. Annemin beni uyararak, "Kardeşinin bacakları arasına vurmamalısın," demesini duymazlıktan geldim.*

Fipledim; ses tellerim henüz yeterince gelişmemişti.

"Hangisini alayım?" diye sordu Lilly. Dünyanın en masum bakışını takındım. Alex beni dikkatle kafesten çıkardı. Elleri benim bedenimden büyüktü ve uzun zamandır ilk defa bana dokunuyordu. Tutuşunun ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Nazik ama yine de güç dolu. Harikaydı.

Kendi kendime acaba insan olarak beni bir daha bu şekilde tutacak mı, diye sordum. Belki de gerçekten bir gün insan olarak geri gelecektim ve o beni bekleyecekti. Elli yaşında-

---

* *Casanova'nın Anılarından: Sonraki bir saat boyunca çok daha yüksek sesle fipledim.*

ken elleri yine böyle yumuşak olacak mıydı? Hasretten dolayı kafamda kurduğum bu imkânsız hayaller bana, ona karşı hâlâ hislerimin olduğunu gösteriyordu.

Alex beni Lilly'nin kucağına bıraktı. "Dikkatli ol."

Lilly bana heyecanla, "Sana bir şey göstermeliyim!" dedi.

Ve Alex'e nispetle dönerek, "Ve sen bunu göremezsin," dedi.

Alex biraz şaşırmıştı ama yine de bir şey söylememişti.

Lilly beni bahçenin bir diğer köşesine götürdü. O anda hapşıracakken parmaklarıyla burnunu kapatarak aksırdı. Parmağıyla sus işareti yaparak toprağı eşelemeye başladı ve... çikolatalı bir kek dilimi çıkardı.

"Bu benim tatlı zulam," diye açıkladı gururla.

Şaşırmıştım. Anne olarak her zaman sırların ergenlikle birlikte başlayacağını düşünmüştüm.

"Hadi keki paylaşalım," diye öneride bulundu. Bu iki sebepten dolayı iyi bir fikir değildi: Küçük bir hamster yavrusu olarak keki hazmedemezdim ve diğer yandan Lilly kek yüzünden midesini bozacaktı.

Başımı şiddetle sallamaya başladım fakat Lilly iki aksırık arasında, "Nasıl istersen. O zaman hepsini kendim yerim," dedi.

Bu ihtimallerin en kötüsüydü ve ben de Lilly'nin midesini bozmasını istemediğim için küf tadındaki kek diliminin üzerine atlayarak afiyetle mideye indirdim. Lilly'yi kötü bir şeyden kurtardığım için iyi bir hareketti bu. Ancak bütün akşam boyunca kafesin içine kustuğum için kötü bir hareketti.

Keki bitirdikten sonra bana, "Çocuk yuvasında başıma hep ne geliyor biliyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Lilly bunu çok doğal karşıladı. Çocuklar hayvanların kendilerine karşılık vermesine şaşırmıyordu. (Yetişkin olarak insan kendine, "Bu hayvan dedik-

lerimi anlıyor mu yoksa?" diye soruyordu. Bunun yanıtını artık biliyordum: Hayvanlar arasında yeniden doğan insanlar anlıyordu. Sonra da kendilerine düşen görev olarak şu tarz cümleler kullanıyorlardı: "Kuçu kuçu kuçu; hanimiş benim sevgilim.")

"Diğer çocuklar beni hep kızdırıyor." Lilly'nin bu cümlesi beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırdı. Diğer çocuklar kızdırıyor mu? Öfkelenmemeye başladım. Diğer çocukların çoğunu neden sevmediğimi iyi biliyordum.

"Lukas ve Nils bana hep Bebe Lilly diyor ve bana vuruyor."

Sinirlenerek patilerimle yere vurdum.

"Bunu haftalardır yapıyorlar," dedi Lilly gözlerinde yaşlarla.

Haftalardır mı? Bu, ben daha insanken bunu yapmaya başladıkları anlamına geliyordu. Bana bunu neden anlatmamıştı? Ve daha da kötüsü ben bunu neden fark edememiştim?

Kalbim ağrımaya başlamıştı. Anlaşılan çocuğumun hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Annem hep kendime güvenmemi ve kendimi savunmamı söylerdi," diye anlatmaya devam etti kolunu kaşırken. "Ama ben bunu yapamıyorum."

Aman Tanrım! Ben her zaman kendine güvenmesi gerektiğini söylediğim için kreşte olanları gelip bize anlatamamıştı. Her zaman kendi başının çaresine bakması gerektiğini savunmuştum ve bu küçük çocuğu bir yetişkin yerine koymuştum. Ancak daha beş yaşındaydı. Yanında olup diğer aptal çocuklara gününü göstermeliydim. Çocuk yuvasının tuvaletinde hem de.

Şimdi ise yaşadığı zorluklarda ona yardım edemeyecektim.

Lilly bana üzüntüyle baktı. Çaresizce küçük patimi elinin üzerine koyup onu okşamaya başladım. Ufaklık boynunu kaşıyordu.

Gece boyunca bir yandan Lilly'ye karşı duyduğum vicdan azabıyla uğraşırken bir yandan da mide kramplarıyla mücadele ediyordum. Midem beni uyutmazken kafesimden Nina ile Alex'in mutfakta yemek pişirdiğini görüyordum. Bunu her akşam yapıyorlardı ve ardından da Alex'in serin bahar akşamlarında yakmaktan hoşlandığı şöminenin karşısına oturuyorlardı. Bu arada Nina ona dikkatlice gülümsüyordu fakat Alex şimdiye kadar hiç oralı olmamıştı. "Şimdiye kadar" lafı üzerinde önemle duruyorum.

Bu akşam da şöminenin önünde oturup sohbet ediyorlardı. Alex anlatıyordu ve Nina da en iyi dinleme pozisyonunu almıştı. Büyük ihtimalle o anda onu dinlemeyip Alex'i baştan çıkarmak için zamanın erken olup olmadığını düşünüyordu.

Ve Nina aniden bir şey söyledi.

Ne dediğini duymamıştım fakat Alex gülümsüyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Nina konuşmaya devam etti ve ben dudaklarını okumaya çalıştım.

"Frblmpf," diye okudum söylediğini.

"Haaa, daaaffne, proll," dedi Alex gülümseyerek.

Daha iyi konsantre olmalıydım.

Nina'nın dudaklarından, "Jinekolog danslı şurup," dediği anlaşılıyordu.

Alex karşılık verdi. "Ve ürolog tortellini."

Daha fazla konsantre olmalıydım.

Nina, "Karavanını seviyorum," dedi.

Ya bunu demişti ya da, "Pipimanını seviyorum," gibi bir şey demiş olması lazımdı.

Alex bunun üzerine, "Pipimanımın Dolby Digital'ı var," diye karşılık verdi.

"Ahhh!" diye bağırdım. Bu dudak okuma işi canımı sıkmaya başlamıştı.

"Şişşşt," dedi hamster annem. "Diğerleri uyuyor." Sevgi dolu davranmasına rağmen yavaş yavaş problem çocuk olmaya terfi ettiğim anlaşılıyordu.

Dikkatimi ona vermeden dudak okumaya devam etmek istiyordum fakat buna gerek kalmadı çünkü Nina'nın söylediği bir şey üzerine Alex kahkahalarla gülmeye başladı. Yüksek sesle ve tüm kalbiyle!

Nasıl gülebilirdi? Ben ölmüştüm! En azından onlar açısından öyleydi! Durum buyken gülemezdi. Sürekli ağlamak zorundaydı! Geceler boyunca! Hatta günler boyunca! Ta ki boşalan gözyaşı pınarlarını doktorda tekrar doldurtana kadar!

Fakat Alex gülmeye devam etti. Gözyaşı pınarlarını doldurtmayı aklına bile getirmiyordu.

Tüm bunlar beni o kadar sinirlendirmişti ki öfkemi boşaltacak bir subaba ihtiyacım vardı. Fazla sokulgan olan kardeşime vurdum. Uyuyup uyumaması umurumda değildi. Homurdanıp uyumaya devam etti.

Hamster annem bana ders veriyordu: "Diğerlerine iyi davranmalısın. Hepiniz kardeşsiniz ve elbette bir gün sen de onları seveceksin."

Tabii, diye düşündüm kızgın bir şekilde. Bu hamsterleri sevdiğim gün Papa'nın *Hava Nagila* şarkısıyla dans ettiği gün olacak.

Alex'i izlemeye devam ettim. Gülmekten yaşaran gözlerini siliyordu! Sonra Nina'ya, "Sağ ol," dedi. (Bunu açık seçik okuyabilmiştim.) "Pipimanımı yıkamaya gidiyorum."(Bunu tam olarak okuyamamıştım.) Sonra vedalaştı ve yatak odasına gitti. Nina ona "ikimiz arasındaki bu iş sonunda olacak" diyen bir ifadeyle bakıyordu. (Bunu ise açık seçik görebilmiştim.)

Ona kızgınlıkla bakıyordum. Şu andaki fantezilerim "Katil Hamsterin Saldırısı" adı altında bir filmin senaryosu olarak kullanılabilirdi.

"Şu Wallalalala dişisi iyi bir yaratık," dedi hamster annem ve beni o katliam fantezilerimden uyandırdı.

"Erkeğin dişisi bundan kısa süre önce öldü. Şimdi bu dişi onunla sevgiyle ilgileniyor."

"İyi yaratıkmış, hah!" diye fipledim dalga geçerek. Gerçi bunu fipleyerek yapmak dalga geçme seviyesini oldukça düşürüyordu.

Tekrar Nina'ya dönüp baktım. Ondan nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye başladım. Fakat kendime kuduz bulaştırıp onu ısırmak dışında aklıma bir fikir gelmedi.

Buna karşılık Nina benden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu.

"Emin misin?"diye sordu Alex Nina'ya ertesi gün kafesimizin yanına gelerek.

"Kesinikle eminim," diye üsteledi Nina. Konunun artık Dolby Digital'ı olan Pipimanlar olmadığının farkındaydım.

"Fareleri verirsek Lilly'nin kalbi kırılacaktır," dedi Alex.

Vermek mi? Bizi başkalarına mı vereceklerdi?

"Çocuk için en iyisi bu," dedi Nina ve Alex başıyla onayladı.

"En iyisi mi?" diye fipledim. "Bunun en iyisi olacağını nereden çıkardın? İyi dediğin şey senin trafik saatinde çevreyoluna yaya çıkman olacaktır."

"Lilly'nin yüzü şimdiden şişmeye başladı," dedi Nina. "Lilly'nin kesinlikle hamster tüyüne alerjisi var."

Yo hayır, bu hiç aklıma gelmemişti! Çocuk sürekli hapşırıp kaşınıyordu ve bunun sebebi üşütme değildi. Sebebi bendim.

Ve daha kötüsü Nina'nın tüm bunları çocuğun iyiliği için yapmasıydı. Yani Nina, Alex'in gözünde puan topluyordu.

Protestomu fipleyerek dile getirdim.

"Anne başta bizde kalacak. Fazla büyük. Fakat diğerlerini işyerine götürebilirim," dedi Alex.

Fiplemeyi kesmiştim. Alex'in bir işi mi vardı?

Sonra hatırladım: Ölümümden kısa süre önce Alex, arkadaşı Bodo'nun ona üniversitede bir iş teklif ettiğini anlatmıştı. Bir araştırma görevlisi olarak.

Hayvanlarla deney yapılan bir laboratuvarda.

Çılgınca fiplemeye başladım!

Yirmi Altıncı Bölüm

Ertesi sabah kendimi kardeşlerimle birlikte tel bir kafesin içinde buldum. Penceresiz, vasat bir odanın içinde altın çağını doksanlarda yaşamış olan bir bilgisayarın yanında, ahşap bir masanın üzerindeydik. Durgun hava soluyorduk. Alex'in şehrin dışına yakın bir yerde bulunan bir araştırma merkezindeki yeni çalışma odasıydı burası. Tüm *feng shui* uzmanlarını intihara sürükleyecek kadar ümitsiz bir yerdi.

Ben de kendimi iyi hissetmiyordum.

Alex bu işi neden kabul etmişti? Nedeni ne kadar iyi olursa olsun hayvan deneyleri Alex'in karşı çıktığı bir konuydu. Ayrıca onlara ölümden sonra yeterince para kalmış olmalıydı ve...

Ah, kahretsin. Hayır, kalmamıştı! Tüm paramı tadilat masraflarını yanlış hesapladığım şu villaya yatırmıştım. Ayrıca hayat sigortam da yoktu. İpoteği ve diğer masrafları karşılamak için Alex'in çalışması gerekiyordu.

Biz ölenler ne kadar da benmerkezciydik yahu! Tüm bu süre boyunca ölümden sonraki yaşamın ne kadar berbat olduğunu düşünmüştüm fakat geride kalanlar için ölümden önceki hayat bir o kadar zordu.

Bu düşünce bana o kadar çok vicdan azabı çektirdi ki nefes almakta zorlandım. Sokulgan kardeşime bir tekme attım.

"Yapmayın şunu!" diye şikâyet etti.

Şaşırmıştım. Bunun sebebi gözünde beyaz lekesi olan şu siyah hamsterin konuşma yeteneğini geliştirmiş olması değil aynı zamanda gelişmiş ifade tarzıydı. Kendi konuşma yetimi test ettim: "Sss..."

Ses tellerim biraz paslıydı ama yine de bir cümle kurabildim. "Siz Casanova mısınız?"

Uykucunun gözleri parıldadı. "Madam Kim?"

"Evet," diye cevap verdim bu karanlık durumda sevinecek bir şey bularak.

"Yaşasın, artık karınca değiliz!" diye seviniyordu beyefendi. Beni kendisine o kadar sıkı bastırmıştı ki az kalsın oksijen maskesine ihtiyacım olacaktı.

"Şu iyi karma olayı işe yaradı," diye gevezeliğe devam etti. "Tekrar memeli bir yaratık olmaktan ne kadar mutlu olduğumu anlatamam size! Ayrıca en çok da neye seviniyorum biliyor musunuz madam?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Tensel zevklere."

"Tensel zevkler mi?" diye sordum şaşırarak.

"Karıncayken Kraliçe'yle sevişmemiz tam bir kâbustu," diye açıklamada bulundu Casanova. "Ama şimdi bir erkek hamsterim. Kaba ifademi affedin ne olur ama hamsterler sürekli..."

"Gerisini duymak istemiyorum," dedim katı bir şekilde çünkü potansiyel eşlerinden biri benmişim gibi görünüyordu.

Ayrıca Casanova'nın libidosundan daha önemli konular vardı önümüzde.

"Hayvan deneylerinin yapıldığı bir laboratuvardayız!" diye açıkladım.

"O nedir?" diye sordu arkamızdan yumuşak bir ses. Arkamızı dönünce diğer üç kardeşimizin korkmuş yüzlerini gördük. Onlar da konuşma yetisine kavuşmuştu.

"Bunu ben de bilmiyorum," diye cevap verdi Casanova soran gözlerle ona bakan kahverengi hamstere.

"Ve sevişmek ne demek?" diye sordu neredeyse tamamen beyaz renkli tatlı bir dişi olan ikincisi.

"Bunu size seve seve tüm ayrıntılarıyla anlatabilirim, matmazel," dedi keyiflenen Casanova.

"Matmazel ne demek?" diye sözünü kesti şişman, kızılımsı kahverengi üçüncü hamster.

"Evlenmemiş olan kadınlara..." diye devam etti Casanova.

"Evlenmemiş ne demek?" diye yine sözünü kesti dişi olan hamster.

"İnsanlar..."

"İnsanlar ne demek?"

"*Mon Dieu*, sözümü bitirmeme izin verecek misiniz?" diye kızdı Casanova ve diğer hamsterler korkarak çenelerini kapadı. Casanova aşk ve sevişme konularını tüm ayrıntılarıyla açıklamaya çalıştı ancak boşunaydı. Karşısındakiler henüz çocuktu.

"Kadın ve erkek hakkında daha sonra, biraz daha büyüdüğünüzde konuşalım olur mu?" diye araya girerek konuyu kapadım. Küçük hamsterler başlarını evet anlamında sallayarak beni onayladı. Casanova'nın cinsel birleşme olayını detaylı anlatışı onların aklını gerçekten de karıştırmıştı.

"Hayvan deneyleri ne demek?" diye üsteledi şüpheci hamster; işin içinde bir tehlike olduğunu sezmişti.

Konuşmaya devam ettim. "Wallalalala'lar bizlerle hoş olmayan şeyler yapıyor ve..."

Fakat bu kadarı bile panik yaratmaya yetmişti.

"Anne!" diye bağrışmaya başladı ufaklıklar. "Annemize gitmek istiyoruz!"

Açıklamayı burada kesmeye karar verdim.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu bu sefer Casanova.

Ben daha anlatamadan Alex odaya girdi. Büyük olasılıkla deneyleri için bizi almaya gelmişti. Çılgınca bağırmaya başladım: "Benim, karın! Beni hemen buradan çıkar! *La Bamba* şarkısını söylemekten başka bir şey yapamayana kadar kafama elektrotlar bağlansın istemiyorum!"

Diğer fareler –buna Casanova da dahildi– ne elektrotların ne de *La Bamba*'nın ne olduğunu bilse de, panik içinde çığlık atıyordu.

Fakat Alex sakin bir sesle konuştu. "Heyecanlanmanıza gerek yok. Sadece davranış araştırmaları yapıyoruz."

Davranış araştırmaları mı? Heyecanlanmayalım mı? Bu kulağa daha hoş gelmeye başlamıştı. Hâlâ biraz gizemliydi ama yine de elektrotlardan daha iyiydi.

Bu sırada Alex'in öğrencilik yıllarından beri arkadaşı olan Bodo içeri girdi. Otuzlu yaşlarının ortalarında ve bekârdı. Bunun sebebi ufak tefek ve sinsi görünmesi değildi sadece. Aynı zamanda, "Paramı hayvan deneylerinden kazanıyorum," türü tavlama cümlelerinden daha iyi cümleler kurmak zorundaydı.

Eğer profesörleri öğrencilik yıllarında ikisini ortak bir araştırma projesine vermemiş olsaydı büyük ihtimalle hiç tanışmamış olacaklardı. Ve tabii Alex her insanın içinde bir iyilik olduğunu düşünmeseydi arkadaşlıkları bu kadar bile sürmezdi. "Bodo senin düşündüğünün yarısı kadar bile kötü bir adam değil," derdi sürekli.

"Yeni işine hoş geldin," dedi Bodo gülerek.

Alex sessizce başını salladı. Göründüğü üzere bu işi kabul ettiği için halinden pek memnun değildi. Ben de kendimi

bu konuda pekiyi hissetmiyordum açıkçası. Öncelikle bu işi kabul etmesinin sorumlusu bendim; diğer yandan araştırma konularından birisi de ben olacaktım.

"Profesör farelerin labirent sonuçlarını hemen yarın istiyor."

"Neden? Bu çoktan modası geçmiş, standart bir test. Profesörün dışında bu testi yapan kimse kalmadı."

"Davranış araştırmaları onun takıntısı."

"Gerçekten de bugün başlamalı mıyım?" diye sordu Alex.

"Sorun olur mu?"

"Kızımı yuvadan almalıyım."

"Bunu senin yerine başkası yapamaz mı? Erkenden kaçman profesörün hiç hoşuna gitmeyecektir."

"Aslında... biri var ama," dedi Alex çekinerek. Buna inanamıyordum. Nina'nın Lilly'yi yuvadan almasını mı isteyecekti?

"Öylesi daha iyi olur. Deneme sürecini böyle daha kolay bitirirsin," dedi Bodo ve odadan çıktı.

Alex iç geçirip bize baktı. "Hadi bakalım labirente."

Yirmi Yedinci Bölüm

Alex bizi neonlarla aydınlatılmış, yerde kocaman bir cam labirentin kurulu olduğu laboratuvara getirdi. Sonra her birimize birden beşe kadar numara verdi. Ben dört numaraydım. Alex'in bana bundan daha hoş takma isimler taktığı olmuştu.

Çok gergindim. Kardeşlerim korkudan fipliyordu. Casanova, "Kocanın niyeti ne?" diye sordu.

"Eğer şanslıysak sadece bir labirentin içinden geçeceğiz."

Bu arada sinirle küçük patilerimle hamster bıyıklarımı yoluyordum.

"Korkmanıza gerek yok. Zararsız bir deney yapacağız sadece," dedi Alex sakin bir sesle.

Ona inanmayı çok istiyordum.

Alex hepimizi labirentin ortasına bıraktı. Dezenfekte edilmiş gibi kokuyordu; herhalde sürekli temizleniyordu. Alex bizi bırakır bırakmaz küçük kardeşlerim çılgınca koşmaya başladı. "Buradan rüzgâr hızıyla çıkmış olacağız," dedi Casanova ve o da fırlayıp gitti.

Fakat ben durumu protesto edip yere oturdum. Diğerleri kendilerini yorabilirdi. Alex sıkılıp da beni labirentten çıkarana kadar burada böylece oturacaktım. Başka ne yapabilirdi ki?

O anda ayaklarımın altında zararsız ama yine de güçlü bir elektrik şoku hissettim.

İşte bunu yapabilirdi!

"Alex kafayı mı yedin sen?" diye bağırdım.

"Özür dilerim, çocuklar," dediğini duydum. Sesi titrek geliyordu. Yaptığı şey hoşuna gitmiyordu. Fakat benim de hiç hoşuma gitmemişti!

İlk önce şaşkınlıktan olduğum yerde kaldım. Sonra ikinci akımı hissettim. Bu seferki daha güçlüydü.

"Bu yaptığın resmen boşanma sebebidir," diye bağırdım Alex'e ve koşmaya başladım.

Yaklaşık on beş saniye sonra hamster kafamla ilk cam duvara tosladım.

Sakinleşmeye çalıştım. Öyle ya da böyle buradan çıkacaktım elbet. Ne de olsa ben öyle basit bir hamster değildim. Ben dünyaya hamster olarak yeniden gelmiş bir insandım! Yani diğer deney hayvanlarından kat kat üstündüm! Bir dakika içinde buradan çıkmış olmazsam gülünç olurdu!

İki saat sonra hâlâ çıkamamıştım. Ve ben gülmüyordum.

Patilerim yorulmuştu ve başım ağrıyordu. Sayısız kez duvara toslamıştım. Fakat ne zaman vazgeçip de durmaya kalksam Alex bana elektrik veriyordu.

"Eşinizden hiç hoşlanmıyorum," dedi karşımdaki çıkmaz yolda duran Casanova. Yoksa bu da bir yansımaydı da sesi başka bir yerden mi geliyordu?

"Ben de öyle!" diye karşılık verdim. Alex'in bana burada yaptığı 'Ailevi Sorunlar' kavramına yeni bir boyut getiriyordu âdeta. O kontrollerin başında bizzat oturuyor olması benim yüzümden şu anda beni hiç ilgilendirmiyordu. Ona karşı

hissettiğim suçluluk duygusu yaklaşık on iki akımdan sonra kaybolmuştu.

Ve bir akım daha yedim.

"Buraya kadar! Boşanıyorum!" diye bağırdım. Bunun üstüne Alex labirentin içine eğildi. Suçluluk duygusuyla çarpılmış ve benim bakış açımdan devasa görünen yüzünden bu kahverengi-beyaz farenin neden ciyaklayıp durduğunu merak ettiği anlaşılıyordu. Boşanma talep ettiğimi bilseydi çok şaşırırdı.

Bir yarım saat daha yorgun bir şekilde ve aç bir mideyle labirentte koşturup durdum. Uzun zamandır bir şey yememiştim ve buradan çıkıp yemek yemenin hayalini kuruyordum. Bir köşeyi dönünce iki tane yem kabı gördüm. Biri ot, diğeri de salam doluydu.

Hamster olarak otun kokusu bana çok iştah açıcı geliyordu. Salamın kokusuysa kaçmama sebep olacak kadar kötüydü. Oysa eskiden insan olarak hiç de vejetaryen sayılmazdım ki bu da normal boyutlarını oldukça aşmış olan kalçalarımdan belli oluyordu. Fakat şimdi her şey değişmişti. İnsan olarak yediğim et miktarını düşününce içim titredi. Ayrıca aklıma çok daha önemli bir soru takılıyordu: Hiç yeniden doğmuş bir insanı mideye indirmiş miydim acaba? Şu tatlı-ekşi soslu dana eti acaba bir Çinli miydi? Yediğim sosis Kerstin teyze miydi acaba? Şu kaptaki salam bir zamanlar Konrad Adenauer miydi?

Reenkarnasyon meselesi bende giderek tatsız sorulara yol açmaya başlamıştı. Kerstin teyzeyi, Adenauer'i, rendelenmiş ve tatlı-ekşi sosa bandırılmış Çinli'yi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun yerine iki kabı dikkatle incelemeye başladım: Alex bir hamsterin salamla ilgileneceği fikrine nereden kapılmıştı acaba?

Ot dolu kaba doğru gittim ve bir elektrik akımı daha yedim.

"Ahh!" diye bağırdım ve salamda elektrik olmadığını anladım.

"Senden nefret ediyorum! Seni çok daha önce Daniel Kohn'la aldatmalıymışım!"

Alex benim salamın yanına gidip gitmeyeceğimi merakla bekliyordu. Tüm bunlar...

"Sadistçe!" diye benim cümlemi tamamladı Alex.

Şaşırmıştım.

"Özür dilerim, çocuklar. Sizi oradan çıkaracağım. Tüm bunlar aptalca bir hata. İstifa ediyorum!"

"Daha ilk günden mi?" dedi o anda odaya giren olan Bodo.

"Böyle bir şeyin parçası olamam," diye açıkladı Alex.

"Sadece biraz elektrikle davranış araştırmaları yapıyorsun o kadar. Diğer tarafta diyabet araştırmalarında benim hayvanlara neler yaptığımı bir görsen."

"Orada ne yaptığını çok iyi biliyorum," dedi Alex.

"Ve tüm bunlar iyi bir amaç için yapılıyor," diye çıkıştı Bodo.

"Olabilir. Ama ben hayvan deneyleri yapabilecek birisi değilim."

"Karının sana miras bırakmadığını sanıyordum." Bunu söylerken Bodo'nun ses tonunda adice bir tonlama vardı.

"Buna devam edeceğime bir gecekonduya taşınırım daha iyi!" diye kızgınlıkla karşılık verdi Alex. Sesindeki kendine güven geri gelmişti. Özgüvenini tekrar kazanmıştı.

"İstifa ediyorum. O kadar!"

Kalbim sevinçten yerinden fırlayacaktı.

"Ve hamsterleri de yanımda götürüyorum."

Artık kalbimi yerinde tutmak mümkün değildi.

"Bunu unut. Bugün onlara diğer taraftaki diyabetik araştırmalarında ihtiyacım var. Bu yüzden buraya geldim," dedi Bodo.

Kalbim yavaş yavaş eski haline dönmeye başladı.

"Test gruplarımdan biri aptalca bir hata yüzünden telef oldu. Bunları bana bırakmazsan diyabet araştırmalarında çok önemli bir günü kaybetmiş olacağız."

Alex şöyle bir düşündü. Sonra da morali bozularak, "Tamam o zaman. Al onları!" dedi

Kalbim pat diye yere düşmüş gibi oldu.

Alex, Bodo'yla vedalaşmadan odadan çıktı.

"Sizi daha sonra alırım," dedi Bodo bize ve o da odadan çıktı.

Alex'e anlayış göstermek gerekiyordu: Biz onun için sadece hamsterdik. Araştırmalarda hasta insanlar söz konusuydu. Dediğim gibi Alex'i anlayabilirdim fakat bunu yapamadım. Ona feci şekilde kızmıştım. Bana işkence etmişti ve şimdi de sadist birinin ellerine teslim ediyordu. Ayrıca Nina'nın Lilly'yi yuvadan almasına izin vermişti. Hem de daha kısa bir süre önce onunla tekrar bir çift olacağımız hayallerini kurmama rağmen...

Alex'e o kadar kızmıştım ki kendimi tüm ağırlığımla aynalı duvar kırılana kadar birkaç defa labirentin duvarına çarptım. Kırılan duvarın arkasında Casanova duruyordu.

Merakla, "Diyabet araştırmaları nedir?" diye sordu.

"Hasta insanlar iyileşsin diye bizimle deney yapacaklar," diye açıkladım ve tekrar hırsla bıyıklarımı yolmaya başladım.

"Bu harika işte," dedi Casanova.

Ona kızgın kızgın baktım.

"O zaman burada iyi karma toplayacağız demektir," dedi mutlu bir şekilde.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Casanova'nın keyfi yerindeydi. Öyle hissetmesi kolaydı çünkü daha önce benim gibi, hayvan deneyleri hakkında bir program sunmamıştı. Diyabet deneyleriyle karşılaştırıldığında Guantanamo'da bulunmak Club Med'de tatil yapmak gibiydi.

Bu yüzden korkudan titriyordum. Casanova ise nirvana ışığına ulaşmanın hayallerini kuruyordu.

Tabii ki iyi karma toplama düşüncesi beni de heyecanlandırıyordu. Fakat bunun için günlerce, hatta belki de haftalarca insülin ya da değişik ilaçların kanımıza enjekte edilecek olması nasıl hissettirecekti? Ateşim yükselecek, kalp ritmim bozulacak ve sonunda çıldıracaktım.

Elbette hasta insanlara yardım etmiş olacaktık. Fakat hayatları boyunca fazla tatlı yemiş birtakım insanlar için ölümüne işkence edilmeye değer miydi?

Fakat alternatif neydi? Kaçmak mı? Hamster olarak mı?

Bulunduğumuz konumdan kaçmak için yüzlerce hayvan türünün bizden daha fazla şansı vardı. Ben daha şu aptal labirentten çıkmayı bile başaramamıştım.

En azından denemeli miydim?

Bodo'yu beklerken ne kadar imkânsız gibi görünse de kaçma girişiminin artı ve eksilerini düşündüm.

Artı: Ölümüne işkence görmeyecektim.

Eksi: İyi karma toplayamayacaktım.

Artı: Ölümüne işkence görmeyecektim.

Eksi: Belki de kötü karma toplayacaktım.

Artı: Ölümüne işkence görmeyecektim.

Eksi: Bu kötü karmayla belki de tekrar karınca olarak geri dönecektim.

Artı: Bu aptal karma argümanlarından hiçbiri "ölümüne işkence görmeme" yanını alt edemiyordu.

Konu aydınlığa kavuşmuştu: Kaçmayı deneyecektim. Diyabet hastaları testlerini kendi kendilerine yapabilirdi!

Fakat daha bir kaçış planı oluşturamadan Bodo odaya girdi.

"Evet sevgili arkadaşlar, test hazır," dedi sevinçle. İnsanların işlerini bu kadar sevmesi her zaman iyi bir şey değil, diye geçirdim içimden.

Bodo sırayla hamsterleri labirentten alıp yanında getirdiği ve yerde duran kafesin içine yerleştirdi. En son beni aldı. Parmakları dayanılmaz derecede sigara kokuyordu. Birisinin ona mutlaka kanser araştırmalarına katılmasını tavsiye etmesi gerekiyordu.

Beni de diğer üç kardeşimin korku içinde beklediği kafese yerleştirmeye çalışıyordu. Bu arada Casanova mutluluktan gülümsüyordu. Bodo kafesi arkamdan kapadıktan sonra bir daha kaçma şansımın olmayacağını biliyordum. Bu yüzden Bodo'nun sigara kokan parmağını tüm gücümle ısırdım.

Bağırarak beni yere attı. Soğuk taş zemine düşüp tüm ağrılarıma rağmen patilerimin beni taşıyabildiği kadar hızlı kaçmaya başladım.

"Madam, ne yapıyorsunuz?" diye arkamdan bağırdı Casanova.

"Buradan kaçmalıyız!"

"Peki iyi karma ne olacak?"

"Başlatma şimdi iyi karmana!" diye bağırdım ve hayatım pahasına koşmaya devam ettim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Açık olan odanın kapısına doğru koşarken Bodo hâlâ parmağını emiyordu. Bir an arkama bakınca kafesteki kardeşlerimin ve özellikle de Casanova'nın ne yapacaklarını düşünerek beklediğini gördüm.

Bodo kafesi kapatmak için eğildi. "Bir tanenizin arkasından koşmak bana yeter."

O anda Casanova da Bodo'nun parmağını ısırdı.*

"AHHH, ne lanet olası hayvanlarmışsınız yahu!" diye haykırdı. Casanova, kardeşlerine, "Haydi!" diye seslendi.

Kafesten dışarıya zıpladı ve diğerleri de onu takip etti. Hamsterler de tıpkı biz insanlar gibi sürü hayvanlarıydı.

Böylece beş küçük hamster laboratuvar kapısından dışarıya fırladı.

Bodo'nun, "Sizi yakalayacağım!" dediğini duydum.

Uzun beyaz bir koridor boyunca koştuk, ben çılgınlar gibi merdivenleri arıyordum. Bodo arkamızdan koşarken anahtarlarını cebine koydu. "Hemen durmazsanız deneyleri narkoz olmadan yaparım. Talimatların ne dediği umurumda değil!"

---

* *Casanova'nın Anılarından: Madam Kim'in deneylere dair hissettiği korkuyu gözlerinde gördüm ve "Onca hayatım boyunca iyi karma olmadan yaşadım. Bir tanesini daha bu şekilde yaşamayı becerebilirim herhalde," diye düşündüm.*

Sadece bir kapının açık olduğu koridorun sonuna geldik. Bodo da arkamızda olduğuna göre başka şansımız yok gibi görünüyordu.

"Buradan içeriye!" diye seslendim diğerlerine. Kapıdan içeri hızla daldık. Doğruca bir kâbusun içine girmiştik: Odada bandajlı, kısmen tıraşlanmış dört maymunun olduğu bir kafes vardı. Bu görüntü beni o denli sinirlendirmişti ki içimden Bodo ve arkadaşlarının bağırsak bakterisi olarak değil de deney hayvanı olarak geri gelmelerini diledim.

"Yakaladım sizi!" dedi Bodo sevinçle. Kapıda duruyordu. Maymunlar onu görünce korkarak kafesin arka köşesine kaçıştı. İçlerinde biraz gururla dik duran bir orangutanın başında metal bir plaka vardı.

"Yanından geçip kaçabiliriz," dedi Casanova. "Hepimizi birden yakalayamaz."

"Ama bazılarımızı yakalar," diye karşılık verdim. Özellikle de benim yakalanmam hiç hoşuma gitmeyecekti.

Etrafıma bakındım. Maymunların kafesinin kilitli olduğunu fark ettim. Fakat aklıma Bodo'nun cebine koyduğu anahtarlar geldi. Maymunlara, "İçinizden biri anahtarla kafesin kilidini açabilir mi?" diye sordum. Gururlu orangutan, "Nasıl yapıldığını çok gördüm," diye cevap verdi. Sesi kendinden emin çıkıyordu; demek ki iradesini daha kıramamışlardı. Geçmişte insan olup olmadığını merak ettim. Ve eğer öyleyse acaba hangi suçları işlemişti?

"Anahtarlara ihtiyacımız var," dedim Casanova'ya.

"Nasıl alacağız onları peki?"

"Bizi tutmak için eğildiğinde canını en çok acıtacak yerinden ısıracaksınız onu."

"Madam, bir erkeğin kucağına o denli yaklaşmayı hiç düşünmüyorum gerçekten."

"Peki, ölünceye kadar işkence görmek ilginizi çeker mi acaba?"

"Tuş!" dedi Casanova onaylayarak.

"Şimdi işiniz bitti!" diye tehditte bulundu Bodo ve üzerimize doğru eğildi. Casanova hızla pantolon paçalarından birinin içine daldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bodo'nun pantolonunda bir kabartı belirdi. Casanova adamın bacak kıllarına tutunarak herhalde ta...

"AYYYYYYY!!!" diye bağırdı Bodo ve yere düştü.* Üzerine koşup anahtarları dişlerimle cebinden çıkardım ve tüm gücümü kullanarak kafese taşıdım. Kürküm terden sırılsıklam olmuştu.

"AYYYYY!" diye tekrar bağırdı Bodo. Casanova bırakmıyordu.

"Başaracaksın az kaldı," diye başında metal plaka olan orangutanı cesaretlendiriyordum. Diğer maymunlar da kapıya doğru seğirttiler. Gözlerinden özgürlük açlığı ve öldürme isteğinin bir karışımı okunuyordu.

Bodo küfrederek Casanova'yı yakalamaya çalışıyordu.

Anahtarı kafes demirlerinin arasından ittim. Orangutan hızla anahtarı alıp kilidi açmaya çalıştı.

"Acele et!" dedim.

"Bu isteğe ben de tüm kalbimle katılıyorum," diye bağırdı Casanova.

"Merak etme," diye cevap verdi orangutan.

Bodo, Casanova'yı yakalamıştı. "Şimdi gününü göreceksin."

Fakat o anda kafesin kapısı açıldı ve maymunlar dışarı çıktı. Bodo korkudan Casanova'yı yere bıraktı. Taş zemine düşen Casanova, "Son saniyelerin adamı değilim," diye hırlıyordu.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Unutmayı çok istediğim tecrübelerimden birisiydi bu.*

Bodo kapıya doğru yöneldi. Fakat maymunlar daha hızlıydı ve büyük bir hiddetle çığlık atarak onun üzerine atıldılar. "Beni bırakın canavarlar!" diye bağırdı Bodo. Maymunlar tüm güçleriyle vuruyorlardı. Şiddet dolu bir manzaraydı fakat o bunu hak etmişti.

Binadan fırlayarak yakında yer alan ormanlık bir alana daldık. Bacaklarımız bizi taşıyamaz hale gelene ve bitap düşene kadar koştuk. Hayatımızda ilk defa açık alandaydık ve bu kadar bir mesafe koşmuştuk. Sonunda küçük bir çayırlığa vardık ve kendimizi olduğumuz yere bıraktık. Nihayet tehlikeden uzaklaşmıştık. Tekrar nefes almaya başlayınca çayırlıktaki otlardan yemeye başladık. Tadı kesinlikle Konrad Adenauer salamından daha iyiydi.

Karnımız doyunca Alex'in Bir Numara diye isimlendirdiği şüpheci hamster, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"En iyisi sizi annenizin yanına götürelim," dedim çünkü ben de kızımın yanına gidecektim. "Bu yüzden ilk olarak bir cadde bulmamız gerekiyor!"

Annelerini tekrar görme düşüncesi üçünü heyecanlandırmıştı. Hızla ormanda koşmaya başladılar. Özgürce hareket edebilmek beni de çok mutlu etmişti. Ormanın içinde ilerlerken –herhalde özgürlüğün verdiği bir şey olsa gerek–kardeşlerimin karakterlerinin geliştiğini fark ettim. Şüpheci Bir Numara her ağacın arkasından bir tehlikenin çıkmasını bekliyordu. Şişman olan İki Numara her adımda bir durup en sevdiği soruyu soruyordu. "Bu yenilebilir mi?" ("Hayır, o bir taş.") Üç Numara, tatlı olan ufaklıktı ve Casanova'yı dişi ile erkek arasındaki farklar ve bu farkların yol açtığı zevkler hakkındaki sorularıyla boğuyordu. Ben de sevişmeyi özlediğimden fark

ettirmeden onları dinliyordum. Bu arada fantezilerimde Alex ve Daniel sürekli yer değiştiriyordu.

Aynı zamanda bu ufaklıklara kanımın iyice ısındığını fark etmeye başlamıştım. Hamster annem haklıydı demek. Hiç mümkün görünmese de kardeş sevgisi içime işlemişti. Papa'nın Vatikan'da *Hava Nagila* şarkısıyla dans ettiği gözlerimin önüne geliyordu.

Bir süre sonra, otobanın kenarındaki boş bir mola yerine ulaştık. Geçip giden arabaların gürültüsü yakından geliyordu. Bu ses Casanova dahil diğerlerini ürkütmüştü. Mola yerine giren kamyon onları daha da korkuttu.

"Atların çekmediği bir araba mı?" diye sordu Casanova. "Nasıl bu kadar çirkin olabiliyor?" Onun başka bir çağdan geldiğini ve bu yüzyıla alışması için biraz zamana ihtiyacı olduğunu her seferinde unutuyordum.

Kamyondan otuzlu yaşlarında, başında beyzbol şapkası olan irice bir şoför indi. Çalılıklara işerken berbat bir sesle *I Show You How I Love You* şarkısını mırıldanıyordu. Kamyonun plakasından Potsdam'dan olduğunu fark edince bu kamyonun bizi eve götürebileceğini hemen anladım.

Hamsterlere beni takip etmelerini işaret ettim. Kamyonun yanında yerde duran bir kutunun üzerine çıkıp oradan basamağa zıpladık ve oradan da sürücü kabinine girdik. Şoförün bizi fark etmemesi için koltuğun altına saklandık. Bir süre sonra şoför kamyona bindi ve ayakkabı ile çoraplarını çıkardı. Nefes almadan bekleyip ses çıkarmamaya çalışıyorduk. Çıplak ayaklarıyla pedallara basışını seyrediyorduk ve ben hamsterlerin koku alma duyusunun bu kadar iyi olmasına küfrediyordum.

Country şarkıları söylemeye devam eden şoför eğer yediği ekmeğin kırıntılarını yere dökmeseydi bizi hiç fark etmeyecekti. İki Numara'nın kırıntıların üzerine atlamak üzere olduğunu

gördüm ve yoluna çıkarak onun koltuğun altından çıkmasına engel oldum. Fakat İki Numara bunu yüksek sesle protesto etti. "Bırak geçeyim!"

Fiplemeyi duyan şoför neredeyse haberlere konu olacak bir trafik sıkışıklığı yaratacak büyük bir kazaya neden olacaktı.

Emniyet şeridinde durarak bize gülümseyerek bakıp, "Acıktınız mı?" diye sordu. İnsan dilini anlamayan kardeşlerimin yerine ben başımı sallayarak onayladım. Yanındaki sefer tasından bize yememiz için havuç verdi ve kafayı sıyırmış kocamın aksine insana yiyecek karşılığında elektrik vermeyen birisine rastlamak kendimi iyi hissettirdi. Yoksa kafayı sıyırmış eski kocam mı demeliydim?

Şoför kendisini nazikçe tanıtırken yanındaki koltuğa tırmandık. "Benim adım, Elle. Sizin isimleriniz ne bakalım?"

O anda kardeşlerimin Alex'in verdiği rakamların dışında gerçek isimlerinin olmadığını fark ettim.

"Sizlere şimdi yeni isimler vereceğim," dedim onlara.

Birden üçe kadar tüm kardeşlerim bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Sizler birer numara değil, hamstersiniz," diye duyurdum Spartaküs sesimle.

Şüpheci Bir Numara'ya Schopenhauer adını verdim. Casanova'ya göz atan tatlı ufaklığa Marilyn'i yakıştırdım ve boğazına aşırı düşkün şişkoya da Depardieu'yü.

Üçü de isimlerinden çok memnundu. Ben de şoföre fipleyerek cevap verdim: "Bizim isimlerimiz Schopenhauer, Casanova, Marilyn, Depardieu ve Kim."

Elle gülümseyerek arabayı tekrar çalıştırdı ve yola çıkmadan önce kontrol panelinin üzerine yapıştırdığı bir fotoğrafı okşadı. "Ailem sizi görünce çok sevinecek." Fotoğrafta fena halde diyet yapması gereken kilolu bir kadın ve "Obezite ve

Korkutucu Sonuçları" konulu bir kampanyaya afiş olabilecek üç şişko çocuk vardı. Fakat şu gerçekti ki bu aile kilo konusunda ne kadar rayından çıkmış olursa olsun benim ailemden daha mutlu göründükleri kesindi.

Şoför ise daha da mutlu bir adamdı. Güzel bir ailesi, sevdiği bir işi ve yol boyunca durmadan söylediği *country* şarkılar vardı.

Bu adamın nirvanaya ihtiyacı yoktu.

Hayatı vardı.

Bir şoförü kıskanacağım aklıma hiç gelmemişti.

Otuzuncu Bölüm

Kamyon, kentin Babelsberg isimli semtine geldiğinde günün son ışıklarını alan sokakların fotoğrafı çekilseydi büyük ihtimalle ortaya tuhaf bir resim çıkardı. Fakat bana çok güzel göründü. Tabii bunun bir sebebi Lilly'den çok da uzakta olmadığım düşüncesinden kaynaklanıyordu. Sadece bir ara bu kamyondan atlayarak eve yürümem gerekiyordu o kadar.

Elle, ben kontrol paneline tünemiş batan güneşin aydınlattığı ağaçları izlerken bir kırmızı ışıkta durdu. O anda kamyonun önüne kırmızı bir Porsche geçti. Camdan bakınca direksiyonda onu gördüm... Daniel Kohn!

Hamster kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Onu görmek beni çok heyecanlandırmıştı. Alex'in elektrik şoklarından sonra Daniel Kohn daha çekici gelmeye başlamıştı.

En azından hâlâ seksi bir çekiciliği vardı ve ne kadar imkânsız görünse de ben de onun üzerinde böyle bir etki yaratmayı umuyordum. Bir hamster olarak değil, bir insan olarak elbette. Kalçalarım biraz geniş olsa da benim dünyanın en erotik kadını olduğumu düşünmesini istiyordum.

Kendime bakınca hamster olarak da kalçamın geniş olduğunu fark ettim. Ayrıca tüylüydü ve bu bir kadın için ölümcül bir kombinasyondu.

Arka ayaklarım üzerine kalkıp daha iyi görmek için cama ön patilerimi dayadım. Daniel Kohn'un yalnız olmadığını gördüm. Hem de hiç yalnız değildi. Yanında bir sarışın oturuyordu. Saint-Tropez'in gece hayatıyla ilgili magazin programları dışında gerçek hayatta pek rastlanılmayan, 90-60-90 ölçülerinde bir vücudu vardı. Yaklaşık yirmi beş yaşındaydı ve zekâ seviyesi de bundan yüksek görünmüyordu çünkü Daniel'in her söylediğine kikirdeyip duruyordu. Büyük ihtimalle Daniel, "Eşkenar üçgenin iç açılarının toplamı hipotenüsüne eşittir," dese yine kikirdeyecekti. Ya da kulağına, "Biraz önce annenanneni mezardan çıkardım," dese de aynısı olacaktı.

Daniel Kohn'un bu kikirdek hatuna bir zamanlar bana baktığı gibi çekici gözlerle baktığını gördüm. Kalbimin gümbürtüsü geçmiş, yerini tıslama almıştı.

Hayal kırıklığına uğramış ve derinden yaralanmıştım. Daniel'in hayatını üzgün bir şekilde sürdürüp aklında tek bir düşünce kalmasını istemiştim: "Kim, bugüne kadar tanıdığım en harika kadındı. Onun gibi birisini bir daha asla bulamayacağım. Ben iyisi mi gidip rahip olayım."

Ancak Daniel'in bu şekilde düşünmediği ortadaydı. Bunun yerine Pamela Anderson çakması bu hatunun kulağını yalamasına izin veriyordu.

Üzülmüştüm ve Daniel Kohn'un beni özlediğini düşündüğüm için kendimden utanıyordum.

Fakat... belki de beni gerçekten özlüyordu. Belki de yanındaki hatun acılarını dindirmek için bir araçtı sadece.

Öyle olmalıydı çünkü Daniel hemen manastıra kapanacak ya da melankoliye kapılacak bir tip değildi. Ölümümün üzüntüsünü içine gömecek ve içindeki büyük boşluğu doldurmak için kendini eğlence hayatının ortasına atacaktı.

Böyle bir şıllıkla ortalarda dolanmasının sebebi bu olmalıydı.

Kalbim yine gümbür gümbür atmaya başladı.

O anda Daniel'in elini hatunun kucağına koyduğunu gördüm.

Yas tutmanın manastır versiyonunun benim daha çok hoşuma gideceği kesindi.

Daniel'in eli eteğin ucuna doğru kaydı. Bu arada sarışın hatun da dudaklarıyla Daniel'in kulağına dadanmıştı.

O anda gerçeği anladım. Kendimi kandırıyordum. Beni özlediği falan yoktu.

Ve artık beni özlemesini istediğimden değil, aynı zamanda onu başka birisiyle görmeme ve tüm kanıtlar aksini göstermesine rağmen isteme aptallığına düştüğümden dolayı utanıyordum. Halbuki bu kadar saf olmadığımı düşünürdüm hep.

Trafik lambası yeşile dönünce kamyon hareket etti. Patilerim camdan kaydı ve dengemi kaybettim. Sağlam bir yere tutunamayınca kontrol panelinden yere, pedalların yanına düştüm. Elle bu arada bize o kadar alışmıştı ki bir hamsterin çıplak ayakları arasında dolaşması onu hiç rahatsız etmemişti.

Kendimi toparlayıp acıyan patimi yalamaya başladım. "Daniel Kohn'u aklımdan ilelebet çıkarmalıyım," diye düşündüm.

Tabii bunun imkânsız olduğu apaçık belliydi.

Elle kendi evime çok yakın bir benzin istasyonunda durdu. Aklımı Daniel Kohn'dan uzaklaştırıp kaçışımıza odaklanmaya çalıştım.

Elle kapıyı açar açmaz kardeşlerime kaçmalarını işaret ettim. Kamyondan atladık. Elle şaşırmıştı. "Hey nereye gidiyorsunuz?" Ona olan bitenleri anlatamadığım için çok üzgündüm. İyi bir ayak bakımına ihtiyacı olmasına rağmen gerçekten iyi bir insandı.

Hamsterlere Potsdam'ın sokaklarında rehberlik etmeye başladım. Caddede karşıdan karşıya geçerken ezilmemek için nelere dikkat etmek gerektiğini anlattım onlara. Sonunda bizim evin olduğu sokağa gelmiştik.

Mutlu bir şekilde arkamda Schopenhauer, Marilyn, Casanova ve... Depardieu?!? Depardieu neredeydi?

Yolun diğer tarafına daha tam geçmemişken arkamı döndüm ve Depardieu'nün çatlamış yolun tam ortasında açmış bir papatyayı seyrettiğini gördüm. Aptal, küçük, tek bir papatya. Depardieu çiçeğe tıpkı Buda'nın LSD çayırındaki mutlu yüz ifadesinin aynısıyla bakıyordu. Fakat arada bir fark vardı: Buda'nın üzerine gelen bir Renault Scenic yoktu.

"Depardieu!" diye bağırdım.

Boşunaydı. Daldığında etrafındaki tüm dünyayı unutuyordu.

"DEPARDIEU!" diye bağırdım yeniden. Bu arada karşı kaldırımda oturup bekleyen diğerleri de ne olup bittiğini görmüştü. Sadece bir ev kadını olan sürücü onu görememişti. Arka koltukta oturan çocuklarını dizginlemekle meşguldü.

Sonunda hepimiz bağırmaya başladık: "DEPARDIEU!!!"

Fakat dalgın kerata duymuyordu. Ve Casanova, Depardieu'yü yoldan itmek için birden yola fırladı.*

"Başaracak! Başaracak! Başaracak..." diye geçirdim içinden.

Fakat başaramadı.

Casanova, Depardieu'yü itmişti ancak kendisini kurtaramadı ve Renault Scenic'in altında kaldı. Havada takla atıp hemen benim yanıma, asfalta çakıldı.

Casanova ölmüştü. Bense öylece donup kaldım ki bu da iyi bir şey değildi çünkü yolun diğer tarafından bir VW Polo

---

* *Casanova'nın Anılarından: Amacım iyi karma toplamaktı. Tabii bu arada Marilyn'i de etkilemek istemiştim.*

doğrudan üzerime geliyordu. Araba kaçamayacağım kadar hızlıydı. Geriye kalan o birkaç saniye içinde sürücünün –Sigortacı tipli genç bir adam– beni fark etmesi için dua ettim.

Ve dualarım kabul oldu.

Beni görmüştü.

Yüzünden bunu görebiliyordum.

Beni gerçekten görmüştü!

Fakat bunun bana bir faydası olmadı.

Yeniden dünyaya dönmüş insanlar için fren yapma ihtiyacı duymuyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Son düşünebildiğim şey, "Şu lanet ölüm işine bir türlü alışamayacağım," oldu.

Yine o "hayatım gözlerimin önünden geçip gitti" numarası oldu: Alex ve Nina, Pipiman olayına gülüyordu. Lilly bana sokulmuştu. Alex bana elektrik veriyordu. Ben, "Boş ver iyi karmayı!" diyordum. Farelere isim takıyordum. Daniel Kohn'un beni zerre kadar düşünmediğini fark ediyor ve basit bir kamyon şoförünün benden çok daha mutlu bir hayat yaşadığını görüyordum.

Sonra ışık geldi.

Kendimi yeniden çok iyi hissettim.

O kadar korunmuş.

O kadar mutlu.

Bildiğimiz sıradan olaylar işte.

Çok kısa süren o bildiğimiz an.

Işıktan uzaklaştığım an, acaba ne olarak geri döneceğim, diye düşünüyordum...

Hayatta, insanın inek memeleri olduğunu hissetmesinden daha güzel şeyler vardı.

Ayrıca eminim inek ahırında doğmaktan da daha güzel şeyler vardır. Fakat çiftçinin, *"Fuck, this is a really shitty birth!"** diye küfretmesi ve Potsdam'da olmadığımı bilmek insanın gerçekten moralini bozuyordu.

"Buda!!!" diye bağırdım. Dışarıdakilerin duyduğu ise sadece, "Mööhhh!" oldu.

Ve sipariş verilmiş gibi ahırın bir köşesinden çok şişman bir buzağı salınarak geldi.

"Selam Kim!"

"Neredeyim, kahretsin!"

"Yorkton'da bir çiftlikte."

"Yorkton mı?"

"Saskatchewan bölgesi."

"Saskatchewan mı?"

"Kanada."

"Kanada mı?!"

"Amerika'nın kuzeyi."

"Lanet olası Kanada'nın nerede olduğunu biliyorum!!!"

"Neden soruyorsun o zaman?" dedi Buda gülümseyerek. Espri anlayışı gerçekten de vasattı. Kendimi kontrol edemeyecek kadar kızgındım. Boğazına yapışıp onu boğmamak için kendimi zor tutuyordum ancak yeni doğmuş bir buzağı olarak ayakta durmak gerçekten de zor bir işti ve üç adım sonra samanın içine burun üstü düşüverdim.

"Ezilmeme neden izin verdin?" diye sordum kızgınlıkla ağzımdaki kuru samanı tükürdükten sonra.

"Hayatında olan şeylerden sen sorumlusun. Ben sadece reenkarnasyon kısmıyla ilgileniyorum."

"Peki, şimdi neden bir ineğim?"

---

* (İng.) *"Kahretsin, bu gerçekten de zor bir doğum!"* (ç. n.)

"Çünkü iyi karma topladın."

Şaşırmıştım. İyi karma mı toplamıştım?

"Ama... ama ben kaçtım ve diyabet hastalarına bilerek yardım etmedim."

"Ama bu arada fareleri kurtardın."

"Ben kendimi kurtarmak istiyordum."

"Ayrıca farelere isim verdin."

Somurtmaya başladım.

"Ve özgüven kazanmalarını sağladın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bencilce sebeplerle değil, kalbinle hareket ettin."

Haklıydı.

"O kadar da kötü birisi değilsin," dedi Buda.

"Bunu baştan beri diyorum ya lanet olsun!" Yeri eşelemeye başladım.

"O zaman böyle devam et," diye karşılık verdi İnek-Buda ve o kendine özgü "havaya karışıp gidiyorum" hareketini yapıverdi.

Hemen Kanada'dan eve nasıl giderim hesaplarını yapmaya başladım. Buzağı olarak seyahat acentesine gidip de Saskatchewan-Berlin uçağı için ekonomik bilet isteyemezdim herhalde.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim akla en yatkını şuydu: Sadece iyi karma toplayıp ölerek buradan kurtulabilirdim.

Otuz İkinci Bölüm

İnek-solucan-patates böceği-sincap.

Çok zor zamanlardı.

Evden bu kadar uzakta Lilly'yi özlüyordum. Ve tekrar ne zaman görebileceğimi merak ediyordum.*

Fakat ev özlemi tek derdim değildi.

Daha buzağı olarak geçirdiğim ilk haftada çiftçi Carl'la sorunlar yaşamaya başladım. Marlboro reklamından fırlamış gibi görünüyordu; sürekli morali bozuktu ve daha uzaktayken bile sigara yüzünden öksürdüğü için geldiği anlaşılıyordu. Biz genç hayvanlara damga vuracağı zaman diğer buzağılar çaresizlik içinde korkudan bağrışıyordu. Kor halindeki kızgın demirle onları dağladığında acı bağırışlarına dayanamıyordum. Carl elindeki o kızgın demirle üzerime geldiğinde kendimi korumak için dizlerine sağlam bir tekme atmıştım.

Carl yüksek sesle küfredip kızgın demirle tekrar üzerime gelmeye başladı. Tıpkı laboratuvardaki, kafasında metal plaka

---

* *Casanova'nın Anılarından: Madam Kim'i ancak iki yıl sonra görebildim. Depardieu'yü kahramanca kurtarışımın ardından iyi karma toplamıştım ve artık bir kedi olarak hayatıma devam ediyordum. Matmazel Nina'yı görebilme umuduyla Alex Efendi'nin konutunun etrafında dolanıyordum. Bu nefes kesici yaratık her hafta sonunu onu seven Alex Efendi'nin yanında geçiriyordu. Onu her görüşümde kalbim deli gibi atıyordu. Böylece kendimi hayatım boyunca içinde bulunduğum en garip aşk üçgeninde buldum. Ve bu da oldukça çok şey ifade ediyordu çünkü bugüne kadar çok aşk yaşamıştım.*

olan maymunda olduğu gibi diğer buzağıların bana yardım etmelerini istedim. Gerçek bir ayaklanma oldu. Carl panik içinde ahırdan kaçmak zorunda kaldı.

Ertesi gün beni ve diğer buzağıları iğneyle uyuttu.

Nasıl mı iyi karma topladım? Hiç toplayamadım ki! Hep kötü karmaydı. Başka buzağıların ölümüne neden olmuştum.

Bu yüzden reenkarnasyon basamaklarında hızla aşağıya indim.

Solucan olarak İrlanda'da tekrar dünyaya geldim. Günler boyunca nemli toprağın üzerinde sürünüp durdum ve çift cinsiyetli olmanın ne demek olduğunu öğrendim. (Cinsiyetler arasında hiçbir sorun çıkmıyor. Bu da hayatı çok kolaylaştıran bir unsur.)

Ayrıca çim biçme makinesi tarafından ikiye bölünmenin nasıl bir şey olduğunu da öğrendim.

Ama yaşadığım en önemli tecrübe tamamen güçsüz ve etkisiz bir varlık olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmekti. Nina'yı uzaklaştıramıyordum ve bu yüzden de Alex'in onu hayatından çıkarmasını umuyordum.*

Fakat buna güvenemezdim. Kendimi toparlayıp iyi karma toplamalıydım. Tek umudum bir gün tekrar Potsdam civarlarında dünyaya gelmekti. Bu yüzden de diğer solucanlara

---

* *Casanova'nın Anılarından: Kedi olarak bir akşam Matmazel Nina'nın yanan şöminenin karşısında Alex'in içten gülmesinden cesaret alarak onu öpmeye çalıştığını gördüm. Alex dehşet içinde onu itti. Matmazel kalbi kırık bir şekilde ağlayarak villadan çıktı ve atsız arabasına binerek gecenin içinde kayboldu. Bunu takip eden günlerde Alex salonda sürekli küçük bir kutunun içine konuştu. Delirmiş miydi? Yoksa küçük kutu uzaklardaki birisiyle iletişim kurmaya yarayan sihirli bir alet miydi? O alet her ne olursa olsun Matmazel Nina yağmurlu bir günde yine salonun ortasında duruyordu. İkisi birbirine sevgiyle bakıp öpüştüler ve... gözlerimi çevirmek zorunda kaldım. Utandığımdan değil –daha önce çok defa sevişen insanları izlemiştim–, Matmazel Nina'yı –en azından şimdilik– kaybetmenin acısıyla başımı çevirmiştim.*

çim biçme makinesinden uzak durmayı öğreterek iyi karma topladım.

Patates böceği olarak da diğer türdeşlerimle Korsika'da bir patates tarlasını talan ettik. Orada oldukça ufak, Fransızca konuşan ve önceki hayatlarından birinde büyük ihtimalle Napoléon olan bir böcekle tanıştım. Hayatım pahasına onun ağaç kabuğu böceklerine karşı anlamsız bir savaş açmasına engel olarak iyi karma topladım.

Sincap olarak Almanya-Hollanda sınırı yakınında yaşarken ağaçtan ağaca zıplamanın ne kadar güzel bir şey olduğunu öğrendim. Burada da Center-Parcs bungalovlarından çikolata ve cips çalarak iyi karma topladım çünkü böylece türdeşlerimin kışın açlıktan ölmesini ve turistleri de yüksek kolesterol değerlerinden korumuş oluyordum.

Bu inek-solucan-patates böceği-sincap döneminden sonra son kez hayvan olarak hayata geri döndüm.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tekrar görmeyen gözlerle uyandım ve ağzımı açıp, "Buda" diye bağırdığımda "fip" diye değil de şu sese benzer bir şey çıktı: "Rauuuuhhhh." Etrafımda bu "rauuuuhhh" sesinden birkaç tane daha vardı. Hamster değildim demek ki. Karınca, solucan ya da sincap da değildim. Daha yeni sincap halimle ölmüştüm. Turistin teki, cipslerini çalmaya çalışırken cep telefonunu bana fırlatıp başımdan isabet ettirmişti. Bu, iki şeyi açıklıyordu: İnsanlar sincapları ancak sinirlerine dokunmadıkları sürece sevimli buluyorlar ve bazı insanlar tatilde bile sakinleşemiyorlardı.

"Nasılsın?" diye sordu o tanıdık Noel Baba sesi.

"Selam, Buda. Uzun zamandır görüşemiyoruz demek isterdim ancak şu anda göremiyorum."

"Bunun icabına bakabiliriz," dedi ve gözlerim bir anda görmeye başladı. Bir beagle yavrusuydum ve diğer yavrularla birlikte bir sepetin içinde yatıyordum. Burası da bir hayvan barınağıydı. Galiba doğumdan sonra bizi annemizden ayırmışlardı. Hep köpek olmayı çok istememe rağmen heyecanlanmamaya çalışıyordum: Beagle modasını her zaman saçma bulmuştum. "Eğer her şeyi doğru yaparsan hayvan olarak dünyaya son gelişin olacak bu," dedi Buda. Oldukça şişman,

siyah-beyaz-kahverengi bu beagle görüntüsüyle normallerinden daha da aptal görünüyordu.

"Son kez mi?.." diye sordum inanamayarak.

"Tüm hayatların boyunca çok karma topladın. Karıncaları kurtardın, hamsterleri evine ulaştırdın, sincapları açlıktan korudun. Arada bir iyi karma kaybetsen de hep daha çoğunu topladın. Tüm insan hayatın boyunca yapamadığını yaptın bu süreçte. Kendinle gurur duyabilirsin," dedi Buda.

Bir an için kendimle gurur duyabileceğimi düşündüm.

Ama sadece düşünmekle kaldım. Hissedemedim. Lilly'yi özlüyordum. Onu görmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Yedi ay mı? Sekiz ay mı? Bu kadar değişik hayatlar yaşayınca insan zaman kavramını yitiriyordu.

"Neredeyse iki yıl oldu," dedi Buda.

"İki yıl mı?" Kalbim duracaktı. Bu... bu Lilly'nin neredeyse yedi yaşına bastığı ve okula başladığı anlamına geliyordu. İki yıldır annesi olmadan yaşıyordu.

Tükenmiştim. Ve çok kızgındım. Hem de Buda'ya. Lilly'yi benden almıştı ve ona yaklaşmama engel oluyordu.

"Hayatından sadece sen sorumlusun," dedi gülümseyerek.

Ona şöyle sağlam bir tokat atmayı çok isterdim. Ama ben bir beagle yavrusuydum; o ise sadece şişman yetişkin bir köpek, ayrıca Buda'ydı. İstese beni bir bidona bile çevirebilirdi.

"O kadar küfretme."

Ayrıca iyi de bir zihin okuyucuydu.

"Öğrenmen gereken tek bir şey kaldı," dedi Buda.

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum hafif kızgın bir ses tonuyla.

Buda bana sadece gülümsedi ve sessiz kaldı.

"Bu cevabı bekliyordum," dedim daha da sinirlenerek.

"Dersini öğreneceksin," diye açıklamada bulundu Buda ve köpek bedenini kapıya doğru yöneltti.

Ortalık bir anda yeniden karardı. Görme yeteneğimi almıştı. Acaba hangi dersten bahsediyor, diye düşünmeye başladım.

Otuz Dördüncü Bölüm

İlerleyen haftalarda köpek eğitmenleri tarafından bolca şımartıldım. Yeterince büyüyünce sığınaktan kaçıp bir otobüse atladım. Alex'in evi elinde tutup tutmadığını bilmesem de eve gitmek istiyordum.

Bizim durakta indim. Yağmur yağıyordu. Mart ayıydı ancak baharın pek gelmeye niyeti yok gibiydi. Yağmur kısa tüylü kürkümün üstüne iniyordu ve ben ıslak köpek gibi kokmaya başladım. Fakat ne soğuğu ne de yoğun kokumu umursuyordum çünkü yağmurun altında aydınlatılmış evimizi görmüştüm.

Yağmurun camlara çarptığını görüyordum.

Salondaki şöminenin yandığını görebiliyordum.

Alex'in... Nina'nın gözlerine derin derin baktığını görüyordum.

Burada ne arıyordu?

Ona ne diyordu?

Neden elindeki kutunun içinden bir yüzük çıkarıyordu?

Aman Tanrım, Nina ona evlenme teklif ediyordu!

Bu... bu... bunu... kadın tarafı yapmazdı ki...

Bu... bu... bu... canımı yakmıştı...

Bu... bu... bu... engellenmeliydi. Nina, Alex'in eşi ve Lilly'nin annesi olmamalıydı!

Nina'nın dudaklarından şu kelimeleri okuyabiliyordum: "Benimle..." O anda koşmaya başladım. Onun üzerine. Tüm hızımla.

Ve o hızla teras kapısına çarptım.

Kahrolası saydam cam!

Gözlerimde şimşekler çakıyordu. Hem gözlerimde hem de dışarıda. Alex hemen ayağa fırlayarak kapıya geldi ve açtı. Nina şok olmuştu. "Bu ne biçim bir köpek böyle?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Alex. "Ama sanırım canı acıdı."

"Onu içeriye mi almayı düşünüyorsun yoksa?" diye sordu Nina.

"Onun dışarıda öylece yatmasına izin veremem herhalde."

"Ah, kendine gelir şimdi," dedi Nina ve teras kapısını kapatmaya kalkıştı.

Hemen kendimi yere atıp dört ayağımı da havaya kaldırarak inlemeye başladım. "Viiiikk!"

Ölen bir beagle'ın Oscar'lık performansıydı.

"Durumu pek iyi değil sanırım," dedi Alex. "Onu içeriye taşıyacağım."

"Bırak şunu. Hastalığı varsa sana da bulaşır!" dedi Nina. Sesinden Alex için gerçekten endişelendiği anlaşılıyordu.

"Onu öylece dışarıda bırakamam," diye karşılık verdi Alex ve Nina durumu kabullenmek zorunda kaldı.

Alex beni güçlü kollarına alıp eşikten geçirdi. İnsan olsaydım bunun çok romantik bir anlamı olurdu.

"Veteriner çağıralım," dedi Alex ve telefona gitti. Nina şüpheyle bakıyordu. Olanlar ona pek de normal gelmiyordu.

Gözlerim Nina'nın evlenme teklif ederken tuttuğu yüzüğe kaydı. Bir an düşündüm. Sadece kısa bir an. Sonra ne yapmam gerektiğini hemen fark ettim.

Ayağa fırladım.

"Köpek kendine geldi," diye bağırdı Nina.

Ve hemen arkasından ekledi: "Yüzüğümü yiyor!!!"

Tadı altın bir yüzükten daha güzel olan şeyler vardır eminim ama hiçbir yiyecek beni bugüne kadar bu kadar mutlu etmemişti.

Alex şaşkınlık içinde bakıyordu. Şaşırtıcı durumlar karşısında hep çok tatlı bir yüz ifadesi olurdu. Ayrıca süper hassas beagle burnum sayesinde çok güzel koktuğunu da fark etmiştim. Bunu söylerken de parfümünü değil, insan kokusunu kastediyordum. İyi kokan erkekler var. Muhteşem kokan erkekler vardı ve bir de Alex vardı. Şu anki köpek burnumla kokusu eskisinden de güzel geliyordu. O kadar çekiciydi ki yaşadığım şok ve Nina'nın artık burada oturduğu gerçeğini unutmuştum. Onun etkisi altındaydım ancak iyi ki azgınlık dönemimde değildim.

"Yüzüğü nasıl çıkaracağız şimdi?" diye sordu Nina dehşet içinde.

Alex beni şaşırtarak gülümsedi. "Bekleyeceğiz sadece. Eninde sonunda doğal yollarla çıkacaktır."

"O haliyle yüzüğü yine romantik bulacağımı sanmıyorum," dedi Nina ve evlilik teklifinin elinde patlamasına üzülerek yatak odasına doğru gitti. "Tuvaletimi tutabildiğim sürece bu iş rafa kalktı," diye geçirdim içimden kendimden hoşnut bir halde.

"Ne yapacağız seninle şimdi?" diye sordu Alex.

"Beni yanına al. Ama önce Nina'yı evden kov," diye havladım.

"Seni yağmurda dışarıya bırakamam," dedi başımı okşayarak. "Şöminenin önüne yat ama sessiz ol. Tatlı kızım uyuyor şu an."

Aslında hemen Lilly'nin odasına koşmak istiyordum ancak yolcuktan dolayı çok bitkin düşmüştüm; o yüzden Alex'in dediğini yaptım. Şöminenin sıcaklığı kürkümü kuruttu ve ben de yavaş yavaş uykuya daldım. Yeniden evde olmak güzeldi.

Bir inleme sesiyle uyandım.

"Ver bana, Alex!" dediğini duydum Nina'nın.

O anda beni hangisinin daha çok şaşırttığına karar veremedim: İkisinin barışma seksi yapması mı yoksa bir kadının o işi yaparken "ver bana" demesi mi? En azından Alex'in ismi bu cümlede kulağa fena gelmiyordu. "Ver bana, Gisbert!", "Ver bana, Klaus-Maria!" ya da "Ver bana, Domuzcuk!" kulağa daha kötü gelirdi.

Nina daha yüksek sesle inlemeye başladı. Bir beagle olarak da kızarabildiğimi fark ettim. Ayrıca fena halde canımı sıktı çünkü ölümümden sonra Alex evlenme yasağına uymamıştı. Tıpkı Daniel Kohn gibi. Erkekler üzerindeki etkim bu kadar demek.

Hiç duymamayı tercih ederdim ancak bu köpek kulaklarımla bu mümkün değildi!

İçimdeki öfke kabarmaya başladı. Alex nasıl olur da beni bu kadar çabuk aldatabilirdi? Ben öleli ancak iki yıl olmuştu. Gerçi onu Daniel'le aldattığımda o henüz hayattaydı. Ona kızmaya hakkım var mıydı?

Elbette hakkım vardı; burada durum farklıydı! Tamamen farklı çünkü... çünkü... (geçerli bir argüman arıyordum)... çünkü... şu anki durum saygısızcaydı. Evet, saygısızca.

Harika kelime. Ahlaki açıdan beni ondan daha değerli hissettiriyordu.

Nina'nın sesi bu arada iyice yükselmişti. Ya da en azından öyle görünmeye çalışıyordu. Bir zamanlar bana sık sık orgazm taklidi yaptığını itiraf etmişti: "Bu en azından erkeğe, 'Git bu konuda bir kitap oku' ya da 'En iyisi ben yalnız başıma devam edeyim,' demekten daha iyidir."

Nina'yla olan bu konuşmamızdan sonra ilk zoraki sevişmemde ben de orgazm taklidi yapmaya çalışmıştım. Robert isminde bir hukuk öğrencisiydi ve onunla sevişmek, kanal tedavisi yaptırmak kadar zevkliydi.

Bu yüzden canım televizyon izlemek istemişti. Saate bakınca iki dakika sonra *Ally McBeal*'ın başlayacağını fark etmiştim. Bu durumda sahte bir orgazm, televizyonu zamanında açabilmek için uygun bir araç olarak görünmüştü. Kendimi tümüyle buna vermiştim. Fakat demek ki Nina'dan daha kötü bir oyuncuydum çünkü bağırtımı duyan Robert bana, "Ne oldu? Kramp mı girdi?" diye sormuştu.

Nina'nın sesi giderek yükseliyordu. Ve içime yavaş yavaş bunun sahte olamayacağı korkusu düşmeye başladı. Buna daha fazla dayanamayacaktım. Bu yüzden harekete geçmeye karar verdim: Yatak odasının kapısını ağzımla açıp havlamaya başladım. "Hemen onun üstünden in. Utanman yok mu senin? Sen de öyle, Alex. Yaptığın şey saygısızca! Hem de en adisinden! Bundan daha saygısızca olamaz!"

Nina ve Alex olayın ortasında durup istekleri kaybolmuş bir halde yatak odasının ortasında havlayan köpeğe bakıyordu.

"Nesi var bu köpeğin?" dedi Nina ve çarşafı utanmadan dik duran göğüslerinin üzerine çekti. Bunu nasıl başarıyordu? Kim Lange olarak ne kadar göğüs dikleştirme egzersizi yaptıysam da göğüslerim bana mısın dememişti. (İnsan çaresiz

olduğu durumlarda spor bile yapıyordu.) Bu yüzden aynanın karşısında sık sık, "Şu yerçekimi lanet bir şey!" cümlesini kullandığım olmuştu.

"Onu dışarıya çıkaracağım," diye karar verdi Alex ve bana doğru yaklaştı. Ona o kadar kızgındım ki içgüdülerimi dinledim. İçgüdülerim ise şöyle diyordu: "Şu saygısız, hayvan işkencecisinin kıçını ısır!"

Fakat daha ısıramadan havlamalarımdan dolayı uyanmış olan Lilly kapıda belirdi. İnanılmaz derecede büyümüştü. Gerçekten küçük bir kız öğrenci olmuştu. Onu böyle görmek aklımı başımdan aldı.

Bana büyük bir mutlulukla bakıyordu. "Bana gerçekten doğum günü hediyesi olarak bir köpek almışsınız!"

Doğum günü müydü?

"Köpek beslemek için fazla ufak olduğumu gerçekten düşünmüyordunuz, öyle mi?" diye sevinçten bağırdı. Bana sarılınca köpek gözlerimden yaşlar boşaldı. Tüm o yıllardan sonra tekrar Lilly'ye dokunmak çok güzel bir duyguydu.

Alex ve Nina şaşırarak birbirine baktı. Lilly'ye köpek olmadıklarını söylerlerse çocuğun kalbi kırılacaktı.

Bir süre sonra Nina, "Onu bir süre denemek için aldık," dedi.

Herhalde bu şekilde Lilly'ye yaltaklanmaya çalışıyordu. Ayrıca Alex'in gözünde puan kazanacaktı. Ama bu şu aşamada pek de umurumda değildi.

"Gel," dedi Lilly. "Yatağımın yanında yatabilirsin."

Odasına yürümeye başladı; ben de onu takip ettim. Ancak Alex kaygıyla önüme geçti. Çocuğa bir şey yapacağımdan endişeleniyordu. Bu yüzden gözlerine derin derin bakarak, "Merak etme; ona zarar vermektense tekrar çim biçme makinesi tarafından ikiye bölünmeyi göze alırım," demeye çalıştım.

Lilly'ye duyduğum sevgiyi gözlerimden okumuş ve güvenmiş olacak ki, "Peki o zaman," dedi.

Bu cümleyi ikiletmeden hemen Lilly'nin arkasından gittim. Odasına girdiğimizde ufaklık bana, "Yatağın kenarında yatabileceğini söylerken bunu babamı kandırmak için yaptım. Tabii ki yatağıma yatabilirsin," dedi.

Onu onaylamak için havladım ve yatağa atladım.

Nihayet tekrar kızımın yanında yatıp tavandaki parlayan yıldızlara bakıyordum. Fakat karınca olduğum bir önceki seferin aksine bu sefer pek mutluluk hissedemedim çünkü onu iki yıl yalnız bırakmış olmanın acısı çok büyüktü. Hayatında kaçırdığım iki yıl. Asla geri gelmeyecek iki yıl. Üzüntüyle Lilly'nin Snoopy çalar saatine baktım. Saat geceyarısını yirmi geçiyordu. Yedinci doğum günü geçmişti. Demek onu da kaçırmıştım. O da asla geri gelmeyecekti. Lilly'nin gözleri kapandı ve uyumaya başladı. Yavaş ve sakin nefes alışını duyuyordum ve tatlı, küçük yüzüne baktım. Ve kendi kendime bir söz verdim: Bir daha asla doğum gününü kaçırmayacağım!

Otuz Beşinci Bölüm

Ertesi sabah kahvaltıda Lilly beni havuçla besledi. Tüm bu reenkarnasyon silsilesinden sonra kesin olarak vejetaryen olmuştum. (Konrad Adenauer'ı başka birisi yiyebilirdi.)

Kahvaltı sırasında bayağı bir şey öğrenmiştim: Nina Hamburg'daki seyahat acentesini kapatıp Potsdam'da bir tane açmıştı. Alex yıllardır hayalini kurduğu bisiklet dükkânını açmıştı ve oradan kazandığı parayla evi elden çıkarmak zorunda kalmamıştı. Bisiklet satma hayali her zaman üniversite eğitiminin karşısındaki en büyük alternatifiydi. Fakat Lilly'nin doğumundan sonra bu hayalini bir süreliğine rafa kaldırıp kendini çocuğun bakımına adamıştı.

Ancak bu sabah öğrendiğim en enteresan bilgi şuydu: Tuvaletimi acayip uzun süre tutabiliyordum.

"Bugün işe gitmeyeceğim" dedi Nina.

"Neden?" diye sordu Alex.

"Yüzüğün çıkmasını bekleyeceğim," diye karşılık verdi Nina.

"Eninde sonunda kendiliğinden çıkacaktır," dedi Alex gülümseyerek. Nina'nın evlenme teklifini tekrarlaması konusunda Alex'in bir acelesi olmaması beni sevindirmişti.

Sonra da Lilly'yi okula bırakmak için hazırlandı. (Aman Tanrım, gerçekten öğrenci olmuştu!) Sonra da bisiklet dükkânını açacaktı. Bunları yaparken geçmişte görmeyi çok istediğim bir çalışkanlık havası vardı üstünde. Alex'in bu canlı ve istekli hali aklıma korkunç bir düşünce getirdi: Nina ona iyi gelmişti!

Bunu bir zamanlar hamster annem de söylemişti. Onu düşünür düşünmez aklıma hemen Casanova geldi. Onun başına neler gelmişti acaba?*

Terasa çıkıp bahçeye göz attım fakat ortalıkta bir kafes görünmüyordu. Demek hamsterler artık yoktu... Casanova'da öyle.

Nina arkamdan bahçeye geldi. Ellerine eldivenleri geçirip bir bahçe sandalyesi çekti ve karşıma oturdu. "Hadi, yap bakalım kakanı," dedi tatlı bir dille.

"Benimle doğru konuş," diye havlayarak karşılık verdim.

Ardından üç saatlik bir sabır testi başladı.

Beagle suratım kızararak şişti ve ben kıvranıyordum. "Beeennnn dayaaaanacağım soruuunnn yooookkk..."

Fakat zaman Nina'nın lehinde çalışıyordu. Yüzük eninde sonunda çıkmak zorundaydı. Çıktığı anda üzerine atladı. Bu arada da, "Aşk için neler yapıyorum," diye iç geçiriyordu.

Nina'ya şaşkınlıkla bakarken arkamdan bir sesin, "Hey, bu ne biçim bir köpek böyle?" dediğini duydum.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Matmazel Nina hamsterleri yakında oturan yaşlı bir kadına hediye etti. Hayvanların nasıl olduğunu görmek ve orada yaşayan kediyi baştan çıkarmak için sık sık ziyaret ettim. Gerçi Matmazel Nina'ya âşıktım ama perhiz yapmaya da gerek yoktu.*

Arkamı döndüm. Bahçe kapısından içeri gelen annemdi. Onu gördüğüme sevinmiştim. Birkaç yılı hayvan olarak geçirince tüm anlaşmazlıklar unutuluyordu.

Annemin üzerine koşup zıpladım ve neşeyle havladım. "Hav-hav-hav!"

Martha beni şiddetle iterek, "Üzerime atlama, aptal köpek!" diye azarladı.

Görüşmenin sevinci buraya kadardı.

"Köpek bir anda eve çıkageldi ve şimdi de Lilly'ye ait," diye açıklama yaptı Nina.

"Peki, elindeki yüzük neyin nesi?" diye sordu Martha.

"Alex'e evlenme teklifinde bulunacağım."

"Alex'in sana teklif etmesini beklemeyecek misin?" diye sordu annem.

"Hayır."

"İyi, iyi! Kendi başına hayatta beceremezdi!"

İyi mi? İnanamıyordum. Annem bu durumu iyi mi bulmuştu? Nina'nın tarafında mıydı? Yani bir şekilde bana mı karşıydı?

Martha'ya baktığımda bir şey anladım. Bazı insanlar için anlaşmazlıkları unutmak diğeri yakınlarında değilse daha kolay oluyordu.

Nina, Martha'yı eve davet edip terasın kapısını kapattı. Camdan ikisinin ne kadar iyi anlaştıklarını gördüm. Gülüp eğleniyorlardı! Bu beni çok şaşırtıyordu: İnsanlar annemle birlikte eğlenebiliyor muydu? Kanında 1,3 promil alkol olmadan gülemeyen bu kadınla mı? Nina anneme de mi iyi geliyordu?

Aman Tanrım, bu "Nina insanlara iyi geliyor" oyunu canımı feci şekilde sıkmaya başlamıştı!

Öğle saatlerinde eve gelen Alex bana, "Hey gezmeye çıkmaya ne dersin?" diye sordu.

"Köpeği yanına alıyorsun da beni almıyor musun yoksa?" diye sordu Nina.

"Mezarlığa yalnız gitmek istiyorum," diye cevap verdi Alex. Yutkundum. Benim mezarımdan bahsediyordu.

Nina anlamıştı; sessizce başını salladı.

"Ne dersin, geliyor musun?" diye sordu tekrar Alex bana.

Kararsız kalmıştım. Kendi mezarını görmek insan hayatının akışı içinde en yüksek noktalardan biri sayılmazdı sanırım. Alex bana gülümsedi; ben de neşem yerine gelerek "evet" anlamında bir ses çıkardım ve birlikte mezarlığa gittik.

Otuz Altıncı Bölüm

Yolda Alex'in beni neden yanında istediğini anlamıştım. Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Konuşurken araya laf sokmayacak birine. En büyük sırlarını anlatabileceği birisine. Kısacası bir köpeğe ihtiyacı vardı. Yanındaki köpeğin kim olduğunu bilseydi eminim tek bir kelime bile etmezdi.

"Biliyor musun..." diye başladı ancak sözünü bitirmeden başka bir soru sordu. "Senin gerçek adın ne acaba?"

Buna havlayarak nasıl cevap verilirdi?

"O zaman sana bundan sonra Tinka diyeceğim," dedi Alex.

Bu isimle yaşayabilirdim.

"Biliyor musun Tinka, eşim bundan tam iki yıl önce öldü."

Gözlerimin önüne şu aptal uzay istasyonunun üstüme düştüğü sahne geldi.

"Ve onu çok sevmiştim."

Ne? Beni son günlerimizde de mi sevmişti?

"Ölümüne yakın günlerde evliliğimiz sonuna yaklaşmıştı. Artık beni sevmiyordu. Ve bu beni bitiriyordu."

"Ne?" diye havladım. "Bunu bana niçin hiç söylemedin?"

Bana şaşırarak bakıyordu. "Bir şey mi oldu?"

Bir ağaçla ilgileniyormuş da havlamışım gibi yaptım.

"Onun için mücadele etmeliydim..." dedi Alex ve yürümeye devam etti. Bu arada mezarlığa gelmiştik; arkamı dönünce

ince kar tabakasının üstünde ayak izlerimizi gördüm. Yılın bu mevsimi için hava zaten oldukça soğuktu ve giderek daha da kötüleşiyordu. Gökten sulu kar yağıyordu ve mezarlığı artık hiç durulmayacak bir yere çeviriyordu.

"Neden mücadele etmedin onun için?" diye havladım. Tabii Alex sorumu anlamamıştı. Bunun yerine durup derin bir nefes aldı ve "Onu çok özlüyorum," dedi.

Söylediklerine inanamıyordum.

"Onun için neden mücadele etmediğimi bilmek ister misin?" diye sordu Alex.

"Evet, tabii ki!" diye havlayarak cevap verdim.

"Onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum."

Aman Tanrım; bu fikre nereden kapılmıştı?

"O çok başarılıydı. Bense hiçbir işi beceremiştim."

Yutkundum.

"Benimle ve Lilly'yle yeterince ilgilenmediğini sürekli başına kaktım. Ancak tüm bunların arkasında onun başarılı benimse işe yaramaz birisi olduğum gerçeği yatıyordu. Komik, değil mi? Karıma karşı aşağılık kompleksim vardı."

Bunu bana hiç söylememişti.

"Nina'da durum farklı," diye açıklamaya devam etti. Sanki şimşekler beynime çakıyordu. "Bana cesaret veriyor ve destek oluyor. O olmasaydı o bisiklet dükkânını asla açamazdım."

Bu yüzden mi onunla birlikteydi? Onun yanında kendine güvenini kazandığı için mi?

"Ve beni çok uzun süre bekledi."

"Uzun mu?"

"Onu ancak bir buçuk yıl geçtikten sonra ilk kez öptüm."

Başımı iki yana sallıyordum. On sekiz ay dışarıdan bakan birisi için uzun bir süre sayılabilirdi; hele ki bizim gibi

evliliğinin sonuna gelmiş bir çifti düşününce. Ama bence en az on sekiz yıl beklemesi gerekiyordu. Hatta daha iyisi on sekiz hayat!

"Yine de dün gelmen çok iyi oldu. Yoksa Nina'nın teklifine hayır demek zorunda kalacaktım. Nina'yla evlenirsem Kim'i aldatmışım gibi hissedeceğim."

"Bu çok doğru," diye uludum.

"Sen beni anlıyor musun?" Alex şaşırmıştı. Hızla başımı hayır anlamında salladım.

Bu pek akıllıca bir hareket olmamıştı.

Çünkü tam da bu tepkim beni ele vermişti.

"Beni gerçekten anlıyor musun?" Alex buna inanamıyordu.

Nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Sinirle kuyruğumu sallamakta karar kıldım.

"Ah, kafamda kurmaya başladım," dedi Alex. Mezarlıkta ilerlemeye devam etti. Arkasından yürürken içimden kendime birçok soru soruyordum: Evliliğimizin bitmesi beni suçum muydu? Biraz daha Nina gibi olsaydım kurtarabilir miydim? Nina onun için daha mı iyi bir eş olurdu?

Fakat aklımdan geçen en önemli soru şuydu: Daniel Kohn'un mezarlıkta ne işi vardı?

Bu soruyu Alex de kendine soruyordu. Ve hemen Daniel Kohn'a yöneldi. "Burada ne arıyorsunuz?"

Daniel şaşkınlıkla ona baktı. Alex herhalde onu daldığı düşüncelerinden uyandırmıştı. Daniel'in omuzlarında bir miktar kar birikmişti. Bir süredir mezarımın başında duruyor olmalıydı.

Mezar taşı yerine üzerinde güneş resmi ve "Sonsuz Sevgilerle Ailen" yazan bir levha vardı.

Bunu görünce yüksek sesle ulumaya başladım.

"Köpeğin nesi var?" diye sordu Daniel.

"Hiçbir fikrim yok; bazen çok özel bir hayvan olduğunu düşünüyorum. Bazen de sadece çıldırmış olduğunu," diye cevap verdi Alex.

İkisinde de haklı, diye geçirdim içimden.

"Karımın mezarında ne yapıyorsunuz?" diye iğnelemeye devam etti Alex.

"Kim'in eşi misiniz?" diye sordu Daniel. Yüzünde, insan olarak geçirdiğim son gecede benimle seviştiğini belli eden tek bir mimik yoktu.

"Başınız sağ olsun," dedi Kohn elini Alex'e uzatmadan.

Soruyu duymamış gibi davrandı.

Alex tepki vermedi. Eğer bugüne kadar Kohn'la aramızda bir şeyler olduğunu sezmişse bile şimdi tam anlamıyla fark etmişti çünkü Kohn'un elinde tek bir kırmızı gül vardı.

İnanılmazdı. Kırmızı bir gül. Erkekler genelde bunu saçma bulurdu. Fakat biz kadınlar, özellikle ölü kadınlar bunu çok dokunaklı bulurduk. Bunun anlamı şuydu: Daniel Kohn benim için bir şeyler hissediyordu.

Son birkaç dakikada hayatımdaki iki erkeğin beni son dakikaya kadar sevdiğini öğrenmiştim.

Bu güzeldi.

Şaşırtıcı ancak güzel.

Saçma olansa benim bundan bir beagle olarak pek faydalanamamamdı.

Alex ve Daniel birbirilerinin gözlerine baktılar. Durumun ne olduğunu ikisi de biliyordu. Daniel kendinden emin bir şekilde elindeki gülü mezarın üzerine bıraktı; Alex'e başıyla selam verdi ve oradan yürüyerek uzaklaştı. Çok havalı olduğu kesindi. En azından benden daha havalıydı.

"Tinka, sence ikisi arasında bir şeyler olmuş mudur?" diye sordu Alex.

Kafamı hızla iki yana salladım.

Ancak bu, içindeki şüpheyi silmeye yetmemişti.

Alex eve dönene kadar bir daha benimle konuşmadı.

Ve bir şeyden emindim: Nina'nın teklifini kabul etme konusundaki çekinceleri neredeyse yok olmuştu.

Otuz Yedinci Bölüm

Sonraki günlerde Nina ve Alex'i sürekli hareket halinde gördüm. Neredeyse her işi birlikte yapıyorlardı: Ev temizliği, geziler, alışveriş... Bu şekilde bir günde birlikte geçirdikleri zamanı biz Alex'le üç ayda geçirmemiştik. Nina aynı zamanda da her gün ziyarete gelen Martha'yla da ilgileniyordu. Hatta onu seyahat acentesinde yardımcı olarak çalıştırmak üzere eğitmeye bile çalışıyordu. İlk başta bunu neden yaptığını anlayamamıştım fakat sonra ondan gerçekten hoşlandığını fark ettim. Garip ama gerçek. Demek ki annem hoşlanılabilir birisiydi.

Ama en kötüsü, Nina'nın Lilly'yle çok zaman geçirmesiydi. Hatta ödevlerine takdire şayan bir sabır göstererek yardımcı oluyordu. (Ben ise anaokulu zamanlarında ona ayakkabı bağlamayı öğretemeyecek kadar sabırsızdım ve bu yüzden ona sürekli cırt cırtlı ayakkabılar almıştım.) Bunu yaparken onu güldürdüğü bile oluyordu.

"Nina iyi geliyor" durumundan ne kadar nefret etmeye başladığımı anlatamam.

Nina gerçekten de küçük, gerçek bir aile meydana getirmeye başlamıştı.

Hem de benim aile artıklarımdan.

Lilly'ye iyi davranmak adına köpeği bile eve kabul etmişti. Hem de benden hoşlanmadığı halde. Doğal olarak cinsel hayatlarını tükenme noktasına getirmek için elimden geleni yapıyordum. Nina'nın her inleyişinde kapının önünde ulumaya başlıyordum ve konsantrasyonunu bozacak kadar yüksek sesle bunu yapmaya devam ediyordum.

O yüzden, kimsenin duymadığı bir anda bana "Doğum Kontrolü" adını taktığına şaşmamak gerekiyordu.

Fakat sonunda, benim de önceden tahmin ettiğim üzere, Alex ve Nina'nın, "Biz evleniyoruz!" diye açıklamada bulunduğu o korkunç gün gelip çattı.

Yemeğimi yerken neredeyse boğulacaktım. Kimi ilk olarak ısırsam diye düşünürken (Gülümseyen Nina'yı mı? Gülümseyen Alex'i mi? Yoksa neredeyse sevinçten ağlayacak durumda olan annemi mi?) Lilly koşarak evden çıktı.

"Bekle!" diye bağırdı Alex ve arkasından gitmek istedi ancak Nina onu durdurdu. "Rahat bırak; biraz zamana ihtiyacı var."

Alex başıyla onayladı. Ben ise yemeğimi bırakıp bahçeye koştum. Lilly salıncakta oturmuş ağlıyordu. Yanına oturup patimi yavaşça dizine koyarak onu teselli etmek istedim.

"Annemi özlüyorum," dedi ve beni göğsüne bastırdı. Akan gözyaşlarını kürkümde hissediyordum. Hafifçe uludum: "Annen yanında, yavrum."

Lilly gözlerimin içine bakarken beni anlamış gibiydi. Sakinleşmişti ve bir şey demeden bana daha da sıkı sarıldı. "Her şey güzel olacak," diye havladım.

"Ama ancak biz bir şeyler yaparsak olur," dedi yukarıdan bir ses.

Kafamı kaldırınca ağacın dalında oturan kahverengi sağ gözünün etrafında siyah bir halka olan bir tekir gördüm. Kocaman gülümseyen bir tekir.

Lilly kendini toparlayıp yeniden eve girdi. Bense şaşkınlıkla kediye bakıyordum.

"Casanova?.." diye sordum dikkatlice.

Kedi cevap verdi: "Madam Kim?"

Başımı evet anlamında salladım. Ağaçtan aşağıya atladı. Büyük bir hızla birbirimize doğru koşup içten bir şekilde sarıldık. Gerçi bu garip bir görüntü oluşturuyordu çünkü dört bacaklıların sarılması ancak yatarak mümkündü. Dışarıdan izleyen birisi –ki neyse ki yoktu– bu kedi ile köpeğin cinsel açıdan uyumlu olmadığını bilmediğini düşünürdü.

Mutlu bir halde çimlerin üzerinde yuvarlanmayı bitirince son iki yılda olan biteni birbirimize anlatmaya başladık. Ben buzağı, solucan, böcek ve sincap olarak yaşadığım hayatları özetledim, Casanova da Depardieu'yü kurtarışını ve topladığı iyi karma sonucunda kedi oluşunu, o zamandan beri de mutlu bir hayat yaşadığını anlattı. "Başıboş dolaşmayı çok seviyorum," dedi.

"Peki, neden daha fazla iyi karma toplamaya devam etmediniz?" diye merakla sordum.

"Sanırım sizin o olumlu etkiniz eksikti," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Buraya bana bakmaya mı geldiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi Casanova beni biraz hayal kırıklığına uğratarak. "Matmazel Nina kalbimi çaldı."

"Ah, şu lanet olası inekte ne buluyorsunuz hepiniz merak ediyorum!" diye patladım.

"Matmazel Nina çok güzel, yardımsever, sevecen..."

"Bazı sorular cevaplanmamak üzere sorulur," diye azarladım onu.

"O zaman cevap vermeyeceğim," diye nezaketle cevap verdi Casanova.

"Nina'yı unutun. O konuda hiç şansınız yok," diye kızgınlıkla devam ettim.

"Bu fikre nereden kapıldınız?"

"Öncelikle o Alex'i istiyor. Ayrıca siz farklı bir yüzyıldansınız. Üçüncü ve en önemli sebep ise şu: SİZ LANET OLASI BİR KEDİSİNİZ!!!"

Casanova incinmiş bir şekilde karşılık verdi: "Öncelikle şunu söyleyeyim: Aşk her zorluğun üstesinden gelebilir. İkincisi, ben her zaman kedi olarak kalmayacağım. Ve üçüncüsü, eğer benim varlığımdan haberdar olsaydı Alex Efendi'yi istemeyecekti."

"Saçma. Nina ve Alex evlenmek istiyor!" diye çıkıştım.

Bu haber Casanova'yı şok etmişti. Tüyleri diken diken oldu ve cesur bir şekilde, "Matmazel Nina bunu sadece benim varlığımdan haberdar olmadığı için düşünüyor," dedi.

Dalga geçerek uludum.

Casanova devam etti: "Ve Alex de sizin hayatta olduğunuzu bilseydi Matmazel Nina'yla evlenmezdi."

"Hayır, bunu yine yapardı," diye üzüntüyle karşılık verdim. "Onu başka bir erkekle aldattığımı artık biliyor."

"Bu birini sevmemek için bir sebep değil ki," dedi gülerek Casanova.

"Ne?" diye sordum şaşırarak.

"İnanın bana, madam, onları aldattığımı bildikleri halde birçok kadın beni yine de sevmiştir. Ve ben de beni aldattık-

larını bildiğim halde birçok kadını sevmişimdir. Kıskanmak sevgiye engel değildir."

Hayret içinde kalmıştım. Casanova'nın, ahlaki aşk meselelerini kıskanılacak bir şekilde kendi bakış açısına göre yorumlama yeteneği vardı.

"Yoksa siz Alex Efendi'yi Matmazel Nina'yla yatağını paylaştığından dolayı daha mı az seviyorsunuz?"

Kafam karıştı. Kocamı hâlâ sevip sevmediğim sorusu beni rotadan çıkarmıştı. Laboratuvardaki elektrik şoklarından sonra bu soruyu kendime hiç sormamıştım...

"Evliliği engellersek aşkımızı geri kazanmak için bir şansımız olur."

"Ama ben Alex'i artık istemiyorum ki," dedim aniden umutsuz bir şekilde.

"Bundan gerçekten emin misiniz?"

"Evet!" diye daha şiddetli bir şekilde cevap verdim.

Fakat Tekir Casanova çokbilmiş bir ifadeyle gülümsemekle yetindi.

Kendimi yakalanmış hissettim ve karşı atağa geçtim. "Hem bunun hiçbir önemi yok. Onlar bize asla âşık olmayacak. Biz hayvanız!"

"Belki yeterince iyi karma toplarsak tekrar bir gün insan olarak geri geleceğiz."

Bunda doğruluk payı vardı. Buda bana bunun hayvan olarak yaşadığım son hayat olduğunu söylemişti ve aklıma Alex'in elli yaşında on sekizlik beni öptüğü o fantezi geldi hemen. Bu düşünce midemin kıpırdamasına sebep oldu. Casanova haklı olabilir miydi? Alex'i tekrar istiyor muydum?

Sırf Nina'yı kıskandığım için bana "Doğum Kontrolü" lakabı takıldığını da unutmamak gerekiyordu.

Ne yazık ki Casanova'nın kurgusunda ufak bir boşluk vardı. "Nikâhı engellersek kötü karma toplamış olacağız ve böylece insan olma ihtimalimiz ortadan kalkacak."

Fakat Casanova hınzırca gülümsüyordu. "Aşkla hareket edince kötü karma toplandığını kim söylemiş?"

Otuz Sekizinci Bölüm

Bir nikâhı sabote etmenin en kolay yolu gelinliği yok etmektir.

Nina törenin kilise nikâhıyla başlamasını istemişti. "Hayatımda ilk 'evet' cevabını resmi bir dairede değil, beyazlar içinde kilisede vermek istiyorum," demişti Alex'e. Hatta kilisenin papazını bile bu sıralamaya ikna etmişti.

Düğün alayı evden yola çıkarken güneş parlıyordu. Kahrolası hava bile Nina'nın tarafındaydı! Bahar çiçekleri muhteşem kokuyordu fakat Alex daha da muhteşem görünüyordu. Şık siyah bir smokinle bu tören için özel olarak kiraladığı limuzine doğru yürüyordu. Papyon takmıştı –böylece kravat ilkesini çiğnememiş oluyordu– ve şirin pembe elbisesi içinde herhalde dünyanın en tatlı gül serpen insanı olan Lilly'yi bile bu haliyle sollamıştı. "Prenses gibisin," dedi Alex ona ve yanağından öptü. Lilly mutlulukla gülümsüyordu. Herhalde evlilik fikrine alışmıştı.

Benden farklı olarak!

Ardından annem evden çıktı. Mavi takımı ve yeni saç modeliyle şık görünüyordu. (Tabii koşullar göz önüne alındığında.)

Sonra Nina geldi.

"Aman Tanrım, ne muhteşem bir görüntü," dedi Casanova. "Lanet olsun, haklı galiba!" diye içimden geçirdim.

Nina çok güzel görünüyordu. Beyaz elbisesi üstüne çok güzel oturmuştu ve hatlarını utanmaz bir şekilde gözler önüne seriyordu. Böyle bir elbise giymek isteyen başka kadınların estetik cerrahına abone olmaları gerekirdi.

Kendimi toparlayıp görevime konsantre oldum: Nina beni kiliseye götürmeyeceğine göre, yola çıkmadan hemen önce, şimdi "Gelinliği Parçalama Anı"ydı.

Alex'i tekrar isteyip istemediğimi tam olarak bilmiyordum ancak bu evliliğe tahammülüm yoktu.

Nina'ya doğru yürüdüm. Gözlerime bakınca nelerin olacağını tahmin etti ve bağırmaya başladı. "Yo hayır! Şu köpeği benden uzak tutun!"

Anneme bunu ikinci kez söylemek gerekmiyordu. Çelenklerden birini alıp bana vurmaya başladı. "Al sana! Al sana! Seni lanet köpek!"

Beni uzaklaştırmasına izin verdim; ne de olsa bunu dikkatleri kendi üstüme çekmek için yapmıştım. O anda Casanova ağaç dallarından atlayıp pençeleriyle Nina'nın elbisesini yırttı.

"Şu hayvanı üstümden alın!" diye bağırıyordu Nina. Ama artık çok geçti. Elbise, Edward Makaseller'in ellerine düşmüş gibiydi.

Casanova'yla birlikte bundan sonra olup bitecekleri izlemek için garaja doğru kaçarken herkes şaşkınlık içinde parçalanmış elbiseye bakıyordu. Planımızın işe yaradığına sevinmiştim.

Fakat Casanova sessiz kalmıştı.

"Ne o? Sevinmiyor musunuz?" diye sordum.

"Matmazel Nina'ya acı vermek bana mutluluk vermiyor."

"Bana veriyor," diye sırıttım ve çileden çıkmış Nina'yı izlemeye başladım.

Fakat çabuk toparlandı. Alex'in teskin edici kollarından kurtulup, "Nasıl göründüğüm ne fark eder ki! Önemli olan evlenmemiz," dedi.

Birbirlerine o kadar içten gülümsediler ki neredeyse kusacaktım.

Sonra da Lilly ve annemle birlikte limuzine binip kiliseye doğru yola çıktılar.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Pek başarılı geçmedi," diye tespitte bulundu Casanova.

"Sanırım öyle."

Bir süre konuşmadık.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Pes etmek yok."

"İyi fikir."

"Değil mi?"

Sonra susmaya devam ettik.

"Peki, bu pes etmemek tam olarak ne içeriyor?" diye sordu.

"O konuda hiçbir fikrim yok."

Tekrar sustuk.

"Kiliseye gitmeliyiz; gerisini orada düşünürüz," diye karar verdim ve koşmaya başladık.

Nefes nefese kiliseye vardığımızda tüm misafirler içeri girmişti ve biz kapıyı açamadık. Bu yüzden Casanova'yla ayrı yönlere gidip başka bir giriş bulmaya karar verdik. O kilisenin sol tarafına gitti, ben de sağına koştum. Hafifçe aralık bir kapı bulunca açtım ve yukarıya çıkan merdivenler gördüm. Başka bir seçenek olmadığından kilisenin orgcusunun sıkıntıdan cep telefonunda Tetris oynadığı balkona çıktım. Bu arada aşağıda

rahip tam da "Evlenmek istiyor musun?" sorusunu sormak üzereydi.

Şu anda dünyaya kedi olarak gelmeyi çok isterdim çünkü o zaman aşağıya rahatlıkla atlayıp yüzükleri kapabilirdim. Ne de olsa onlar olmadan evlilik de olmazdı.

Fakat kedi değil, bir köpektim. Bu yüzden de düşüşümü yavaşlatacak yumuşak eklemlerim yoktu. Aşağıdaki mihrabı bile zar zor görüyordum. Olağanüstü koku alma duyum da bir işe yaramıyordu. Uzaklığı kokuyla algılayamıyordum ve sadece arkamdaki orgcunun deodorant kullanmaya inanmadığını öğrenmiştim. Yani kısacası aşağıya atladığımda nereye düşeceğimi kestiremiyordum. Buna karşılık rahibin sorusu kulaklarımda çınladı: "Sen, Alex Weingart, bu kadını eşin olarak kabul ediyor musun?"

Alex'e bu soru son kez sorulduğunda gelin bendim. Venedik'te, güneş ışığıyla yıkanan San Vincenzo Kilisesi'ndeydik ve Alex açık renk elbisesiyle göz kamaştırıyordu. O kadar heyecanlanmıştım ki yanlış yerde, "Evet" demiştim. Rahip gülümsemiş ve kırık bir Almanca'yla, "Size birazdan sıra gelecek," diyerek kaldığı yerden devam etmişti. Sonunda doğru zamanda titreyerek, "Evet," deyip de Alex yüzüğü parmağıma geçirince dünyanın en mutlu insanı olmuştum.

O zamanlar Alex'i sevdiğim kadar kimseyi sevmemiştim.

Hayatımın aşkıydı; bunu rahatlıkla söyleyebilirim çünkü hayatım gerçekten de sona ermişti.

Alex'i Nina'yla bu halde görünce durum kesin olarak belli olmuştu: Casanova haklıydı; Alex'e karşı hâlâ duygularım vardı.

Ve birden zaten nemli olan suratımdan gözyaşları akmaya başladı.

Rahip, Alex'e baktı. Şimdi ağzını açacak ve o vahim itirafta bulunacaktı.

Ön patimle yüzümdeki yaşları sildim ve çaresizliğin verdiği cesaretle balkon korkuluğuna çıkarak, beagle'larda pek de gelişmemiş olan arka bacak kaslarımı gererek ileriye atıldım.

Birkaç saniye havada süzüldüm ve bu hareketim yüzünden tekrar ölmemeyi umut ettim.

Neyse ki boynumu kırmadım ama annemin üzerine düşmüştüm. Öyle bir küfretti ki eminim bugüne kadar kilisenin çatısı altında buna benzer bir şey asla duyulmamıştır. Bir an haçın utançtan asılı durduğu yerden kopup yere düşeceğini sandım.

Hamlemden ötürü kilise cehenneme döndü: Konuklar birbirileriyle konuşmaya başladı ve rahip cümlesini yarıda kesti. Nina, Alex'e kızgınlıkla tıslayarak, "Biz bu köpeği evde bırakmamış mıydık?" dedi. Bunu söylerken, "Onu Güney Yemen'de bir mola yerinde terk etseydik keşke," diye düşündüğü çok bariz anlaşılıyordu.

Kilisede beni görmekten mutlu olan bir tek kişi vardı; Lilly. Yanıma gelip, "Hey Tinka, burada ne arıyorsun?" diye sordu. Beni kollarına almak istiyordu. Ben de ona sarılmayı çok istememe rağmen kaçıp mihraba doğru koştum. İçinde yüzüklerin olduğu kutuyu kapıp hemen fırlayarak kaçtım.

Nina bağırıyordu: "Durdurun onu!"

Martha bunu ikiletmedi ve hemen arkamdan koşmaya başladı. Ondan daha hızlıydım ancak kapı kapalıydı. Çıkmaz sokaktı burası. Annem hemen arkamdaydı. Durmak zorunda kaldım. Her an beni yakalayabilirdi...

O anda kapı açıldı. Casanova bana gülümseyerek kapı kolunun üstünde oturuyordu. Son saniyede kurtarmanın üstadıydı. Kiliseden hızla kaçtım. Casanova arkamdan geliyordu. Aynı şekilde annem ve konuklardan bazıları da peşimdeydi. Fakat beni yakalayıp yüzükleri kurtarma şansları yoktu çünkü onlardan farklı olarak yakındaki nehri yüzerek geçmek benim için sorun değildi.

Kırkıncı Bölüm

Akşam Casanova'yla birlikte eve döndük. Gelmeden önce yüzükleri yakınlarda bir yere gömdük. Eve yaklaşınca, hâlâ smokinli olan Alex'in terasta oturup dalgın dalgın düşündüğünü gördüm. Nina ortalarda görünmüyordu. Büyük ihtimalle evde bir yerde oturmuş ağlıyordu. Casanova'ya bahçe kulübesinin arkasında beklemesini işaret ettim ve yavaşça Alex'in yanına gittim.

Bana baktı. Kızgın değildi. Sadece ifadesizdi.

Yanına oturdum.

"Selam," dedi yorgunca.

"Selam," diye kısık sesle havladım.

"Sana ne olduğunu bilmiyorum. Eğer imkânsız olduğunu bilmesem senin Kim olduğuna inanacağım."

Kalbim duracaktı.

"Bir şekilde yeniden dünyaya gelmiş gibi," diye ekledi hafifçe gülümseyerek.

Ne havlamam gerektiğini bilemedim.

"Eğer Kim'sen kuyruğunu sallayabilirsin," dedi Alex yarı şaka yarı ciddi.

Ne yapmalıydım? Kuyruğumu sallasa mıydım? Peki ya sonra?

Ben kararımı veremeden konuşmaya devam etti. "Eğer gerçekten Kim olsaydın beni Kohn'la aldatmanı affedebilirdim."

Utanarak başımı çevirdim.

"Ve senden Nina'yla evlenebilmek için iznini isterdim."

"Hayatta olmaz," diye havladım.

"Beni mutlu ediyor. Onunla hayatımı paylaşabilirim. Seninle ise sadece geçmişi."

Bu beni düşündürdü.

"Ayrıca Lilly'nin bir anneye ihtiyacı olduğunu söylerdim. Nina bu konuda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Lilly hakkında bugüne kadar ondan en ufak kötü bir söz duymadım."

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de duymamıştım.

"Lilly de onu artık kabul etme aşamasına geldi."

Alex, elbisesinin ne kadar güzel olduğunu söylediğinde Lilly'nin ne kadar mutlu olduğu aklıma geldi.

Nina, Alex'le ve annemle çok iyi anlaşıyordu. Lilly'ye benim olduğumdan daha iyi bir anne olabilir miydi?

Birden üzülerek bunun pek de zor olmadığını düşündüm.

"Ama senden en çok isteyeceğim şey hayatımı yaşamama izin vermen olurdu," diye devam etti Alex. Sonra da içini çekerek ekledi: "Ama sen Kim değilsin."

Hiddetle havladım: "Evet benim! Ve belki de tekrar insan olarak geri gelebilirim ve en geç yirmi yıl sonra, sen elli, ben de yirmi yaşındayken aradaki yaş farkını gözardı ederek tekrar baştan başlarız ve yaptığımız hataları tekrarlamayız ve hayatımız tekrar eskiden olduğu gibi güzel olur ve bunu beklemeye deyeceğini ve... ve... ve... tüm bunları anlatırken aslında bunun senin için iyi bir alternatif olmadığını fark ediyorum. Beni yirmi yıl bekleyemezsin."

Alex beni şaşırmış bir halde izliyordu.

"Bu pek gerçekçi değil," diye ekledim üzgün bir şekilde.

Alex'in üzgün yüzüne baktım. Onun hayatını mahvetmeye hakkım olmadığını anlamıştım.

Ayrıca Buda'nın bahsettiği o öğrenmem gereken son dersin ne olduğunu da kavramıştım.

Ders şuydu: Ölü birisi olarak vazgeçmeyi bilmek gerek.

Böylece Alex'i yüzükleri gömdüğümüz yere götürdüm.

Kırk Birinci Bölüm

Evlilik töreni bu sefer olaysız tamamlandı. Casanova, Alex'e yüzükleri vermeme çok sinirlendi ve düğünü tek başına sabote etmeye karar verdi fakat mamasına Martha'nın haplarından birkaç tanesini karıştırdığımdan bunu yapmaya fırsatı olmadı.*

Alex, Nina'nın protestosuna rağmen beni de törene götürdü. Tabii ki benim onun eski karısı olduğuma inanmıyordu ancak yine de aileden biri olduğum fikrindeydi.

Alex ve Nina'nın mihraba ilerlemelerini izledim. Nina tamir edilmiş elbisesiyle çok güzel bir gelin olmuştu.

Rahibin ikisine yine aynı soruyu sorduğunu duydum: "Sen bu kadını..."

Önce Alex cevap verdi: "Evet."

Sonra Nina istekle, "Evet... tüm kalbimle," diye cevapladı soruyu.

Ona âşık âşık bakıyordu.

O anda Nina'nın bu şansı kullanıp mutlu bir aile hayatı yaşayacağına inanmıştım.

İnsanken benim de bu şansım olmuştu.

Fakat bunu kullanamamıştım.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Bir yemekten sonra bu kadar rengi bir arada ilk defa görmüştüm.*

İnsan ömrümü boşa harcamıştım.
Bunu fark ettiğim an bir şey "çıtırt" etti.

Yani tam olarak "çıtırt" değildi belki ama kırılan bir kalbin sesi başka nasıl tarif edilebilirdi ki?

Belki şöyle tarif edebilirim: Duyulabilecek en kötü sesti.
Ve tahminlerin ötesinde bir acı.
Ölümcül bir acı.

Kırk İkinci Bölüm

Her zaman "kırık kalpten dolayı ölmek" kavramının tıpkı "tek gerçek aşk" gibi bir mit olduğunu düşünürdüm. Fakat gerçekten mihrabın önünde yere yığıldım. Ve genelde köpekler için tam teşekküllü bir ambulans bulundurulmadığından kilisede öldüm. Böylece törene birkaç dakikalığına da olsa duruma uygun trajik bir hava vermeyi başarmıştım.

Hayatım tekrar gözlerimin önünden geçti fakat bu sefer izlememeye çalıştım çünkü Alex ile Nina'nın evlenmesini görmeye dayanamıyordum. Gerçi içsel gözü kapamaya çalışmak oldukça zor bir işti. Doğrusunu söylemek gerekirse imkânsızdı. Ve böylece o korkunç anı yeniden yaşamak zorunda kaldım; kalp krizi dahil.

Sonra ışığı gördüm.

Parlaklık giderek artıyordu.

Muhteşemdi.

Bu sefer içine girebilmeyi umuyordum...

Ve tabii ki giremedim.

Bunun yerine parlak beyaz bir odada uyandım. Yoksa beyaz bir boşluk muydu? Duvar ve tavanın nerede olduğunu tam olarak göremiyordum.

Bu ortam, oda, gezegen –ya da her neyse– tamamen boştu. Parlak, insanın içini ısıtan beyazdan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Tamamen yalnızdım.

Sonra garip bir şey fark ettim: İnsan bedenimle... çıplak olarak yatıyordum.

Bunca zaman sonra garip geliyordu.

Sanki sınırlandırılmışım gibiydi.

Bacaklarım bir hamsterinki gibi hızlı, kulaklarım bir köpeğinki kadar keskin ve kollarım da karıncanınki kadar güçlü değildi.

"Hey?" diye bağırdım.

Cevap yoktu.

"Hey?!?"

Yine cevap yoktu.

"Burası nirvana mı?"

Eğer burası gerçekten nirvana ise oldukça sıkıcı olmalı, diye geçirdim içimden.

"Hayır, burası nirvana değil," dedi oldukça tanıdık bir ses. Yan tarafa baktım: Buda birden yanı başımda belirmişti. İnsan bedenindeydi. Oldukça şişman bir insan bedeni. Ve bir şeyler giymiş olsaydı estetik olarak daha iyi görünecekti. Özellikle da alt kısımlar.

"Eğer burası nirvana değilse ne?" diye sordum göbeğinden aşağısına bakmamaya çalışarak.

"Burası nirvananın ön bahçesi," diye cevapladı Buda.

"Hımm," dedim ancak bu "hımm" sesi, "hiçbir şey anlayamadım" anlamındaydı.

Buda'nın yüzünde yine o ruhani gülümseme ve bilmecenin cevabını vermekten çok mutlu olmuş bir hal vardı.

"Burası insanlar nirvanaya ulaşmadan önce onlarla konuştuğum yer."

"Nirvanaya mı ulaşacağım?"

Buda başıyla onayladı.

"Ama ben öyle kendi halinde, dünyayla uyum içinde ve kim olursa olsun tüm insanları seven sakin bir insan olamadım ki."

"Karma toplamaktaki tek önemli unsur başkalarına yardım etmektir. Ve sen de bunu yaptın."

"Ama Rahibe Teresa da sayılmazdım..."

"Buna ben karar veremem. Rahibe Teresa'dan sorumlu olan bir başkasıydı," dedi Buda.

Aklımdaki düşünceler kocaman bir soru işaretine dönüştü.

"Ölüm sonrası hayat farklı şekilde organize edilmiştir," diye açıklama başladı Buda. "İnançlı Hıristiyanların ruhani meselelerine Hz. İsa bakıyor, Müslümanlarınkine Hz. Muhammed ve bu şekilde devam ediyor."

"Bu şekilde devam mı ediyor?.." diye sordum şaşkın bir halde.

"Mesela İskandinav tanrısı Odin'e inananlar Valhalla'ya gider."

"Bugünlerde Odin'e inanan var mı?" diye sordum.

"Neredeyse yok gibi. Ve inan bana bu durum zavallı adamı çok üzüyor."

Odin'in akşam yemeğinde Hz. İsa ve Buda'yla oturup dertlerini dile getirdiğini ve bir Ar-Ge danışmanıyla çalışıp inancını nasıl tekrar popüler hale getirmeye çalışacağını anlatmasını hayal ettim.

"Herkes hayattayken inandığı inancın ölüm sonrasını yaşayacak," diye ekledi Buda. Bana bu oldukça adil gelmişti.

Fakat aklıma tek bir soru takılmıştı: "Ama ben hiçbir zaman nirvanaya inanmadım ki. Neden buradayım o zaman?"

"Ben sadece Budizme inananların ruhlarından değil, hiçbir şeye inanmayanlarınkinden de sorumluyum," diye cevapladı Buda.

"Neden peki?"

"Çünkü burada inançsızlar cezalandırılmıyor da ondan."

Bu mantıklıydı. Buda tüm inançsızlarla ilgilenince, diğer peygamberler ve dini liderler sırf birileri inançsız diye onları cezalandırmak zorunda kalmıyordu.

"Nirvanaya hazır mısın?" diye sordu Buda. Bu retorik bir soruydu sanırım. "Olmam mı?" dememi bekliyordu herhalde ama benim kaygılarım vardı. Değer verdiğim insanları düşündüm: Alex, ben olmadan da mutlu olurdu herhalde ama...

"Lilly ne olacak? Nina'yla mutlu olacak mı?" diye sordum.

"Bu artık senin derdin değil."

"Derdim değil mi?"

"Evet değil." Çıplak ve şişman adam gülümsüyordu.

"Burada söz konusu olan benim kızım," diye üsteledim.

"Yine de değil işte çünkü birazdan nirvanaya gireceksin."

Yutkundum.

"Orada sürekli mutlu olacaksın."

Bunu gerçekten istiyordum. Hem de çok. Bunu da hak etmiştim... en azından Buda bu fikirdeydi. Ve bu konuda tanınmış bir otorite olduğu ortadaydı.

"Yaşadığın hayatlar hakkında hiçbir şey hatırlamayacaksın," dedi Buda ve ekledi: "Tüm acılarını unutacaksın."

Acıları unutmak, sonsuz mutluluk... bundan iyisi olamazdı.

Bu yüzden başımı onaylayarak salladım. "Ben hazırım!"

Sonra ışığı gördüm.

Giderek parlaklaşan bir ışık.

Muhteşemdi.

Bu sefer artık emindim: Işığın içine girecektim ve bu sefer beni içine alacaktı.

Işık beni sarmaladı.

Yumuşak.

Sıcak.

Sevgi dolu.

Ona sarılıp içine girdim.

Kendimi çok iyi hissediyordum.

Korunmuş.

Mutlu.

Benliğim çözülmeye başladı. Tüm anılarım kayboluyordu: Çocukluğumun acıları, Alex ve Nina evlenirken hissettiğim üzüntü, Lilly'ye olan sevgim...

Lilly! Nina'yla mutlu olup olmadığını sorduğumda Buda soruyu niye geçiştirmişti? Burada bir şeyler yanlıştı!

Buda'dan Lilly'nin mutlu olup olmayacağını öğrenmeden nirvanaya ulaşamazdım! Onun annesiydim ve eğer mutsuz olacaksa onu yalnız bırakamazdım. Sonsuz mutluluğa mal olacaksa bile buna izin veremezdim!

Böylece tüm gücümle nirvanaya karşı direnmeye başladım.

Fakat nirvana karşı koyuyordu.

Bunu da giderek yumuşayarak yapıyordu.

Giderek daha sevgi dolu oluyordu.

Beni bırakmak istemiyordu. Kabul edilme şartlarını yerine getirmiştim ve kulübü terk etmemeliydim.

Daha önce nirvana kadar yumuşaklık ve sevgiyi silah olarak kullanan bir şeyle karşılaşmamıştım.

Fakat Lilly'ye konsantre oldum: Üzgün gözlerine, yumuşak çocuk tenine, tatlı sesine...

Kızıma olan sevgim karşısında nirvananın hiç şansı yoktu.

Daha önce onun bana yaptığı gibi nirvanayı kendimden ittim.

Bunun nasıl bir duygu olduğunu görecekti!

Tekrar uyandığımda yine nirvananın ön bahçesindeydim ve yanımda çok şaşkın bir Buda vardı. "Bugüne kadar hiçbir insan nirvanayı redetmemişti."

"Nirvana mirvana. Ben kızımı yalnız bırakmak istemiyorum!"

"Ama o hayatını kendi başına yaşamak zorunda."

"Sadece bana bensiz de mutlu olacağına dair söz verirsen."

"Böyle bir söz veremem," dedi Buda.

"Ona ne olacak?" diye sordum telaşlanarak.

"Lilly seni özleyecek," diye itiraf etti biraz duraksadıktan sonra.

"Ama Nina onunla benden daha çok zaman geçiriyor."

"Orası öyle... fakat o gerçek annesi değil!"

Eğer ikna olmam için birazcık şans vardıysa o da şimdi tamamen yok olmuştu.

"Onun yanına gitmeliyim!"

"Bu Lilly'nin hayatı."

"Beni tekrar köpek olarak dünyaya gönder," dedim yavaş yavaş kızarak.

"Olmaz. Bunun için fazla karma topladın."

"Eğer şimdi elini ısırırsam birazını kaybederim herhalde," diye karşılık verdim ve Buda'yı ısırmaya çalıştım.

Tabii ki bunu yapamadım çünkü nirvananın ön bahçesinde ne o ne de ben fiziki varlıklardık.

"Beni bugüne kadar kimse ısırmaya çalışmamıştı," dedi Buda şaşkın bir halde.

"Buna şaşırdım," diye dalga geçtim.

"Sen gerçekten nirvanaya ulaşmak istemiyorsun," diye tespitte bulundu ve bu gerçek onu çok daha fazla şaşırttı.

"Şimdi düşün bakalım, süper zekâ: İstemediği halde birini nirvanaya sokunca acaba ne kadar kötü karma toplayacaksın."

Bu argüman anlaşılan sağlam bir noktaya temas etmişti.

Buda derin bir nefes aldı. Sonunda, "Tamam," dedi

"Tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam, kulağa hoş geliyor," dedim ve biraz düşündükten sonra ekledim: "Bu tam olarak nasıl olacak? Tekrar köpek olarak mı geri döneceğim dünyaya?"

"Hayır."

"Hamster mi?"

"Hayır."

"Yo hayır, lütfen karınca olarak olmasın."

"İnsan olarak döneceksin."

"Yeniden... yeniden doğacak mıyım?"

Buna inanamıyordum. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ve tüm gerçek olamayacak kadar güzel olan şeylerde olduğu gibi gerçekten olamayacak kadar güzeldi.

"Hayır, Kim Lange öldü," diye açıkladı Buda. "Ve tekrar dirilemez."

"Nedenmiş?"

"Öncelikle bu seni tanıyan tüm insanları şok ederdi."

"Diğer sebep ne?"

"Diğeri de şu: Bedenin çoktan çürümeye başladı. Kurtçuklar gözlerini..."

"Bu kadarı yeterli," dedim. "Bu benim için fazla gerçekçi bir anlatım."

"Ruhun birazdan ölecek olan bir kadının bedeninde geri dönecek," diye açıkladı. "Böyle bir şansı sana sadece bir kez vereceğim."

Bu, havaya karışıp yok olmadan önce ondan duyduğum son cümleydi.

Kırk Üçüncü Bölüm

Tekrar uyandığımda yumuşak bir halının üzerinde yatıyor ve pembe duvar kağıdı kaplanmış tavana bakıyordum. Dudaklarımda pizza tadı vardı ve doğrulmaya çalışıyordum. Bu kolay olmadı çünkü bir balina kadar ağır olduğum hissine kapıldım.

Kollarıma baktım ve bunların insan kolu olmasının yanında her sumo güreşçisini gururlandıracak kadar çok yağ katmanıyla kaplı olduğunu fark ettim. Doğrulup oturunca yağ katmanlarının göbek ve bacak bölgelerimde birçok akrabası olduğunu da gördüm. Ve tüm bu sevgili akrabalar öylece sağa sola sallanıyorlardı çünkü içinde bulunduğum kadın bedeni iç çamaşırları haricinde çıplaktı.

Pembe iç çamaşırları.

Ve üzerlerinde Daisy Duck resimleri vardı.

Tavanla aynı renk halı kaplı zemine bakınca pizzanın ters olarak yere düşmüş olduğunu gördüm. Anladığım kadarıyla içinde bulunduğum kadın bedeni yemeğiyle birlikte yere düşmüştü.

Ayağa kalkmaya çalışırken bu yeni bedenin ne boyutta olduğunu fark ettim. Eskiden bana kilolu gelen ve şimdi geçmişe baktığımda tüy kadar hafif görünen eski bedenimden en az iki buçuk kat daha ağırdım. (O zamanlar gerçekten şişman

olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydim dört kilo fazlalığım bana o kadar dert olmazdı.)

Yükümü kaldırıp derin derin nefes aldım. Hayatımın hiçbir döneminde şu an olduğu kadar bir oksijen maskesine ihtiyaç duymamıştım.

Pembe duvarlardan birinde bir ayna gördüm ve kendimi oraya taşıyarak baktım. Aynada son derece şişman ve çift gıdısı olduğu halde oldukça sevimli ve şirin bir yüz bana bakıyordu. Bakması çok hoştu ve insana moral veriyordu. Garip zevkine ve şişmanlığına rağmen öylesine içten bir hali vardı ki insan böyle birisinin en iyi dostu olmasını isterdi.

Ruhumun içine girdiği insan hakkında daha fazla bilgi edinmek için etrafıma bakındım. Ev sadece bir odadan ibaretti ve içindeki az sayıdaki eşyanın hepsi Ikea'dan alınmış ve pek de sağlam bir araya getirilmemiş gibi duruyordu.

Masanın üstünde televizyon rehberinin yanında Maria Schneider adına gelmiş bir telefon faturası vardı. Maria... güzel bir isimdi; doğumdan önce bir ara Lilly'ye bu adı vermeyi düşünmüştüm.

Lilly... bir anda zihnimde şimşek çaktı. Bu bedenle Lilly'nin yanına gidip onunla konuşabilirdim! Çok heyecanlanmıştım ve bu heyecanın kalbimi ağrıttığını hissettim. Mecazi anlamda değil; gerçekten ağrıyordu. Kalp ağrım vardı.

Yanımdaki komodine dayandım ve ağırlığım altında kırılmamasını ümit ettim. Bu arada duvarda üstü çıplak Robbie Williams'ın olduğu ucuz çerçeveli bir poster fark ettim. Maria'nın son yıllarda yaşadığı en erotik hadise bu postere bakmak olsa gerekti herhalde.

Robbie'nin çıplak posterine bakarken aklıma şu geldi: Son iki yılda benim de başıma gelen en erotik olay buydu.

Ortalığı biraz karıştırınca kalp ilaçları buldum. Ve birden her şey aydınlandı: Zavallı Maria anlaşılan biraz önce kalp krizi geçirmişti. Pembe halının üstünde yatan pizza bu ihtimali güçlendiriyordu.

Maria'nın ruhuna ne olmuştu acaba?

Ne kadar tatlı bir yüzü olduğunu gördüğümde onun benim yerime nirvanaya ulaşmış olmasını diledim.

Kalp ağrısına karşı haplardan bir tanesini içtim ve zorlukla soluyarak koltuğa oturdum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? O anda dışarıdan birisi kapının kilidine anahtar soktu. Korku içinde arkamı döndüm ve neyle karşılaşacağımı bilemeden kapı açıldı.

Kırklı yaşlarının ortasında, kafasının tepesinde herhalde en son on beş yıl önce saç çıkmış olan birisi içeri girdi.

Bana baktı.

Ve ben donakaldım. Hem de üzerinde Daisy Duck resimlerinin basılı olduğu pembe iç çamaşırlarımla koltuğun üzerinde öylece otururken.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi netti.

"Evet, her şey yolunda," dedim zoraki gülümseyerek.

Bana şüpheli bir ifadeyle baktı ve yerdeki pizzayı gördü. "Elimdeyken yere düştüm," diye aceleyle ekledim.

"Tamam," diye karşılık verdi ve hemen pizzayı yerden toplamaya başladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim

"Sorun değil," dedi ve işine devam etti. Yardımseverliği bir an Alex'i andırdı fakat bu adamın Brad Pitt'e olan benzerliği ancak benim şu anda Angelina Jolie'ye olan benzerliğim

kadardı. Bana ne kadar iyi görünse de ondan bir an önce kurtulmak istiyordum. Benim Maria olmadığımı –en azından ruhen– anlamasını istemiyordum.

"Çok sağ ol ama şimdi gitmeni istiyorum," dedim.

"Ne?" diye sordu adam şaşırarak.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve yalnız kalmak istiyorum. Evine git. Haftaya seni ararım; eminim o zamana kadar düzelmiş olurum."

"Ben burada oturuyorum," diye karşılık verdi hayret ederek.

Şaşırmıştım.

"Ve biz evliyiz."

Etrafıma bakındım ve yatağın üzerinde iki yorgan gördüm. Söyleşi programı sunucusu olarak emek piyasası reformlarına dair pek çok program hazırlamış ve politikacılarla, toplumdaki refah seviyesinin düşüklüğünü şampanyalarımızı yudumlarken konuşmuştum ancak içine girdiğim zaman düşük gelirli bir ailenin evini bile tanıyamamıştım.

"Öhöm... evet... özür dilerim," diye kekeledim ve biraz zaman kazanabilmek için masanın üzerinde duran bardaktan su içtim.

"Gerçekten her şey yolunda mı Maria?"

"Evet, evet. Ben iyiyim." Bir yudum daha su içtim ve kendimi gülümsemeye zorladım. Bu ona cesaret vermiş olacak ki hemen, "Prezervatif aldım. İstersen hemen başlayabiliriz," dedi.

Dehşetten ağzımdaki tüm suyu yüzüne püskürttüm.

"Iyy," dedi.

"Iyy." Tamamen yabancı birisiyle hiç bilmediğim bu bedenle sevişme düşüncesi benim de midemi kaldırmıştı.

Bu bedendeki bir kadının koca bulamayacağı konusunda demek ki tamamen yanılmıştım. Liselotte Pulver bir zamanlar şarkısında ne diyordu? "Tencere yuvarlanır kapağını bulur..."

Maria'nın kapağı, gömleğinin koluyla yüzünü silerken, "Canın istemiyor mu artık? Biraz önce çok ateşliydin," dedi.

"Ama şimdi soğudum," dedim çabucak. "Ayrıca... ayrıca gezmeye çıkmak istiyorum. Temiz havaya." Yataktan kalkıp puflayarak komodine gittim ve giyecek bir şeyler aradım. Aşırı kilolu olunca giyinmek öyle kolay değildi ancak prezervatif kutusuna tekrar bakınca hareketlerim hızlandı. Aceleyle oluşturduğum kreasyon yeşil bir kazak ve pembe bir eşofman altından ibaretti.

Maria'nın kapakçığı tüm bunları çaresizlik içinde izliyordu ve tüm bu olanlardan dolayı fazla zorlanmamış olmasaydım ona neredeyse acıyacaktım. Karısının ateşli bir halden kaçan bir hale gelmesi kolay anlaşılır bir şey değildi. Hazmetmesi ise daha da zordu.

Kapakçık bana nazik bir şekilde, "Benim de gelmemi ister mi..." diye soracakken, "Hayır!" diye karşılık verdim sert bir tonda. Ve o daha ağzını açamadan evden dışarı çıktım.

Binanın merdivenlerini inip de bahar akşamına çıkınca nefeslenmek zorunda kaldım. Sanki sinir bozucu ve ikide bir, "Hadi biraz daha buhar yapalım," diyen tiplerle birlikte saunaya girmiş gibi terliyordum.

Nefesim yerine gelince etrafıma bakındım. Nereye bakarsam bakayım etrafımda sosyal konutlar vardı. Ayrıca sokaklarda hemen hiç insan olmaması ve ilan panolarındaki Hamburg SV takımının maç ilanı dikkatimi çekti.

Hamburg SV mi?

Futboldan pek anladığım söylenemezdi ancak şehirde Hamburg SV takımının ilanı bu kadar çok yapıldığına göre kesinlikle Potsdam'da değildik.

Sakinleşmeye çalıştım. En azından burası bir karınca tümseği, Kanada ya da laboratuvar değildi. Buradan Potsdam'a

gitmek pek de zor olmasa gerekti. Bir tren bileti aldım mı "hemen" oradaydım.

Ancak ne yazık ki eşofmanın cebinde beş kuruş para yoktu ve şu prezervatifli adamın yanına gitmek istemiyordum.

On beş dakika sonra otoban kenarında durmuş başparmağımı kaldırarak otostop çekiyordum. Sırf aşırı kilolu, eşofmanlı kadınları kimsenin arabasına almadığını öğrenmek için! Ayrımcılık karşıtı yasalarda bu gibi durumlar için özel bir maddenin olup olmadığını merak ediyordum gerçekten.

Ağrıyan eklemlerim ve terden sırılsıklam elbiselerimle saatler sonra yenik bir halde "evimin" yolunu tuttum. Kapakçığın seksüel dürtülerinden korkamayacak kadar yorgundum.

Kapıyı açıp endişeli bir şekilde bana baktı. Nasıl olduğumu sormasına izin vermeden, "Ben şimdi yatıyorum ve bana dokunmaya kalkarsan üzerine öyle bir atlarım ki pisibalığı gibi dümdüz olursun," dedim.

Sonra yatağa yattım ve deliksiz bir uykuya daldım.

Birkaç saniye sonra –en azından bana bu kadarmış gibi geldi– radyonun alarmı çalmaya başladı. Fena halde kafayı sıyırmış bir radyo sunucusunun, "Saat sabahın beş buçuğu ve 101 FM'de sizlere seksenlerin, doksanların ve bugünün hit parçalarını çalmaya devam ediyoruz," dediğini duydum.

Uzun zamandır bu sıyrık radyo sunucularının ne tür uyarıcı maddeler aldığını merak ediyordum. İçlerinden birisinin çıkıp da "Aslında biz de herkesin çaldığı o saçma şeyleri çalıyoruz," demesini çok isterdim. Fakat radyoyu kapatamayacak kadar yorgundum. Hatta gözlerimi bile açamıyordum.

"Maria, kalkman gerek," dedi kapakçık kibarca ve sırtımı sıvazladı.

"Hayyıırr," diye mırıldandım.

"İşe geç kalacaksın," dedi bu işin peşini bırakmayacağını belli eden bir ses tonuyla. Bu yüzden doğruldum ve Potsdam'a gidebilmek için bilet parasına ihtiyacım olduğunu hatırladım. "El çantamın nerede olduğunu biliyor musun?"

"El çantası mı?" diye sordu kapakçık. "Ne zamandan beri böyle sosyetik alışkanlıkların var?"

"Cüzdanım nerede?" diye düzelttim.

"İçinde zaten bir şey yok ki."

"Bir elli avromuz vardır herhalde," diye karşılık verdim sinirlenerek.

"Tabii. Hemen pırlantaların yanında."

Yüzümü ekşittim.

"Meteliğimiz yok. Son parayı da pizzaya verdik." Benim yokluğumda temizlediği halıyı işaret etti.

Kapakçığın gözlerine baktım, o kadar üzgündüler ki gerçekten hiç paramız olmadığını anladım.

"Fakat bugün haftalığını alacaksın," dedi keyfimi yerine getirmeye çalışarak. "Tabii bunun için işe gitmen gerek. Hem de saatinde. Yoksa şefin yine küplere biner."

"İyi," diye düşündüm. İşyerine gidip paramı alacağım ve doğrudan tren garına gideceğim, diye geçirdim içimden. Fakat bu planın ufak bir sorunu vardı: Nerede çalıştığıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bu yüzden kapakçığa, "Bana eşlik eder misin?" diye sordum kapakçığa bu yüzden.

"Her zaman yapmıyor muyum zaten?" dedi sevimli bir şekilde gülümseyerek.

Semt, benim büyüdüğüm semtten pek farklı değildi: Issız oyun parklarında bozuk oyuncaklar olan, binaların duvarları korkunç grafitilerle çirkinleştirilmiş ve etraftaki reklam panolarındaki seksi-neşeli insanların tam zıttı insanların yaşadığı bir yerdi. Çoğunun yüzünde üzgün, "İçki içiyorum çünkü iş piyasasındaki şansımın ne olduğunu biliyorum," diyen bir ifade vardı.

Dün aynada gördüğüm Maria'nın yüzünde farklı bir şey vardı. Daha yumuşaktı. Yara almamıştı. Yeterli parası olmasa da geleceğe dair güven sahibiydi.

Hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Fakat diğerleri benim o insan olduğumu düşünürken, o kişi hakkında nasıl bilgi edinebilirdim ki?

Elbette romantik bir göz kırpmayla!

Gülümseyerek hâlâ adını bilmediğim kapakçığa döndüm. "Bende en çok sevdiğin şeyi söyle!"

Maria'sının tekrar böyle sevecen davranmasına şaşırdı. Ve o kadar gevşedi ki hemen anlatmaya başladı: "Tanıdığım en olumlu düşünen kişisin. Yağmur yağdığında hemen güneşin açacağını söylersin. İnsanlar sana kötü davrandığında onları hemen affediyorsun ve evrenin her şeyi dengelediğine inanıyorsun..."

Evet evren; daha doğrusu Buda hakikaten öyle yapıyordu. Reenkarnasyon tecrübesi olan bir kadın olarak öyle olduğunu söyleyebilirim.

"Her zaman samimisin ve..." dedikten sonra gülümseyerek ekledi. "Yatakta tabanca gibisin!"

Bunu bana daha önce hiçbir erkek söylememişti.

Neden acaba?

Yoksa öyle değil miydim?

Bu konudaki gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecek miydim?

Her neyse; bu konuşmadan sonra Maria'nın ruhunun nirvanaya erdiği kesinleşti ve bu beni gerçekten sevindirdi.

Kapakçığın gözlerine bakıp ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm. Fakat ona Kim Lange olduğumu söyleseydim beni hemen akıl hastanesine yatırırdı. Tabii viziteyi ödeyecek parası olsaydı.

Hadi söylediklerime inandı diyelim, büyük aşkı Maria'nın öldüğünü öğrenmesi kalbini parçalamaz mıydı? Kalp kırıklığının nelere yol açabildiğini beagle'ken öğrenmiştim.

"Bana neden öyle üzgün gözlerle bakıyorsun?" diye sordu endişelenerek.

"Yok bir şey," diye cevap verdim gülümsemeye çalışarak. Doğruyu söylemediğimi anladığı ortadaydı. Bu yüzden hemen gözlerimi başka yöne çevirip daha hızlı yürüdüm.

"Dur," dedi.

Yürümeye devam ettim.

"Ah Maria, büfenin önünden geçip gidiyorsun!"

Durup arkamı dönünce üzerinde "Sosis-Hans" tabelası olan bir büfe gördüm. İçinde gözleri Kim Jong-İl'den daha gaddar bakan şişman, yaşlıca bir adam duruyordu. Beyaz önlük takmıştı ki üzerindeki kurumuş ketçap ve hardal lekeleri göz önünde bulundurulursa beyaz burada çok göreceli bir kavram oluyordu. Adam büyük ihtimalle SosisHans'ın ta kendisiydi. Bu isimle yaşamanın ne kadar zor olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Fakat bundan da zoru herhalde bu isimde birisi için çalışmak olmalıydı.

"Maria!" diye seslendi Sosis Hans kaba bir şekilde. Televizyon dizilerinde genelde bu tip adamlar "iyi kalpli geveze" karakterini oynarlar ancak gerçek hayatta bu "iyi kalpli geveze" hiç yoktur. Bu gevezenin de iyi kalpli olmadığı, "Ben hasta-

yım ve çalışamayacağım. Bana bu ayın maaşını ver gideyim," dediğimde anlaşıldı.

Sanki, "Ben aslında Maria değil, şu ölen televizyon sunucusu Kim Lange'yim," gibi çılgınca bir şey söylemişim gibi yüzüme inanmaz bir ifadeyle bakıyordu.

"Beni çıldırtmadan şu koca kıçını kaldır ve hemen çalışmaya başla."

"Fakat ben hastayım..." diye üstelemeye çalıştım.

Ama kapakçık bana dönüp fısıldadı: "Git, yoksa seni işten kovar ve bu ayın maaşını da alamazsın."

"Bu kanunlara aykırı," diye sertçe karşılık verdim.

"Ona dava açacak paran mı var?"

İç geçirerek yeni işim olan sosis satıcılığına başladım.

Kırk Dördüncü Bölüm

Televizyon camiasında uzun süre konferanstan konferansa, programdan programa ve entrikadan entrikaya koşunca insan şöyle düşünüyordu: "Şöyle basit bir mesleğim olsa güzel olmaz mıydı? O zaman bu kadar stresli bir hayatım olmazdı." Ancak Sosis-Hans'taki gibi bir işte çalışınca o günkü düşünceler için tek bir şey söylenebilirdi: "Saçmalık!"

Bu büfede durmak cehennem gibiydi: Daha ilk on dakikada eklemlerim ağrımaya başlamıştı. Maria'nın bu işe günbegün nasıl dayanabildiğini çok merak ediyordum.

Patates kızartmaları için kullandığımız yağ iki günlüktü ve ızgara, içinde zeki yaratıkların yetişebileceği kadar kirliydi. Burada mikrop olarak kimlerin yeniden dünyaya geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Ve elbette doğru dürüst sosis kızartamıyordum. İlk denemem kömür halinde doğrudan çöp kovasına gitti.

"Sosisi neden çöpe atıyorsun?" diye sordu Sosis Hans beni azarlayarak.

"Hımın... bir düşüneyim... acaba simsiyah olduğu için olabilir mi?" diye hafiften dalga geçerek cevap verdim.

"Onu tekrar ızgaranın üzerine koy!"

"Onu yiyen kanser olur!"

"Bunun beni ilgilendirdiğini mi sanıyorsun?"

"Hiç mi ilgilendirmiyor?"

"Hayır. Şimdi onu al ve tekrar ızgaranın üzerine koy."

"Sihirli kelime neydi?"

"Marş, marş!"

"Şu sihirli kelimeler konusunu çalışmamız lazım seninle," dedim ve o iğrenç şeyi çöp kovasından çıkarıp ızgaranın üzerine attım. "Bu iş daha ne kadar iğrenç bir hal alabilir acaba?" diye sordum kendi kendime.

Yaklaşık bir saat sonra bu sorunun cevabı geldi. Yirmi beş yaşlarında, pilot montu ve asker botları giymiş dazlak bir genç patates salatasının yenmeyecek kadar kötü olduğunu belirtti. (Bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Sosis Hans son kullanma tarihi gibi saçmalıklara pabuç bırakacak birisi değildi.)

Adam diklenmeye başladı. "Sen ne kadar şişmansan, patates salatası da o kadar berbat."

"Embesil olmaktansa şişman olmayı tercih ederim," diye karşılık verdim. Maria'nın vücuduyla dalga geçmesini kaldıramadım. O kadar tatlı bir kadındı ki... (Bunun benim vücudum olduğunu daha tam kabul edememiştim.)

Herif gözlerini kısarak tehlikeli bir şekilde bana baktı. "Onun ne demek olduğunu bilmiyorum ama sen birazdan suratına yumruğu yiyeceksin, o kesin!"

Gerçekten bir kadına vurabileceğini hayal edemediğimden, "Gelsene!" dedim.

Fakat bu iyi bir fikir değildi.

"Tamam," dedi.

"Tamam mı?" diye sordum hafiften fenalaşarak.

"Evet," diye homurdandı ve büfenin kapısını açarak bana gerçekten vurmak için üzerime yürüdü. Centilmenliğin hiç uğramadığı bir semtti burası.*

Bana yardım eder ümidiyle Sosis Hans'a baktım fakat kendisi korkakça yana bakıp, "Senin yerinde olsam özür dilerdim," diye mırıldandı.

Kapakçık uzun süre önce gittiğinden –Sosis Hans onun büfenin etrafında dolanmasından hoşlanmıyordu– bu saldırgan herifin karşısında tek başıma kalmıştım.

Neyse ki büfenin içinde işe yarayacak bir sürü malzeme vardı: ketçap şişesi, süpürge ve ızgara maşası.

Sakince şişeyi alıp adamın gözlerine bolca acılı ketçap sıktım.

"Seni geberteceğim sürtük!" diye bağırıyordu.

Öldürülmeyi hiç düşünmüyordum. O yüzden süpürgeyi alıp karnına oldukça sağlam bir tane geçirdim. Dazlak bağırarak yere düştü. Maşayı alıp kucağına batırdım. "Şimdi defolup gitmezsen Führer'e torun veremeyeceksin."

Dazlak başını evet anlamında salladı. "Özür dilerim," diyerek oradan anında toz oldu.

Oldukça etkilenmiş görünen Sosis Hans'a döndüm. Elimde maşa ve ketçap şişesiyle, "Sıradaki sen olmak ister misin?" diye sordum.

Sosis Hans başını iki yana salladı.

"O zaman şimdi paramı ver."

Ve Sosis Hans denileni yaptı. Büfeden ayrılırken cebimde yüz kırk üç avro ve otuz sekiz sent para vardı.

Gerçi arkamdan, "Yarın seni işten kovacağım," diye mırıldandı fakat duymazlıktan geldim. Bir daha bu büfeye uğramaya hiç niyetim yoktu.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Doğrusunu söylemek gerekir ki bu asırda centilmenlikten bahsetmek mümkün değildi.*

Kırk Beşinci Bölüm

Yakındaki bir otobüs durağına gidip labirent benzeri haritadan tren garına giden yolu bulmaya çalıştım. Fakat insanların, üzerimin yağ kokmasından dolayı benden uzak durduğunu fark edince önce duştan geçen bir rota seçmeye karar verdim. Ancak "evime" gidersem kapakçıkla karşılaşabilirdim ve bunu kesinlikle istemiyordum. Gözlerine bakıp sevgili Maria'sının hayatından çıkacağını fark etmesini görmek istemiyordum. Kendisini artık sevmediğini düşünecekti.

Hangisi daha güçtü? Birisinin seni artık sevmediğini öğrenmek mi yoksa sevdiğin kişinin ölüp nirvanaya ulaştığını öğrenmek mi?

Otobüs geldiğinde binmedim. Bunun yerine gelen ikincisine binip kapakçığın yanına gittim.

Kapıyı açınca çok şaşırdı. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Uzun hikâye. Hem de çok uzun."

"İyi o zaman, seni dinliyorum," dedi kapakçık.

Biraz bekledim.

"Maria..." Geçen her saniyeyle endişesi daha da artıyordu.

Onu bu şekilde bırakmayıp her şeyi anlatmaya karar verdim. Fakat ağzımı açtığımda şarkı söylemeye başladım. "Bir kuş yeşil ormanda düğün yapacaktı. Lalalala lalala..."

Kapakçık hayretle bana bakıyordu. Bense daha da şaşırmıştım çünkü söylemek istediklerim bunlar değildi. "Ben Kim Lange'yim. Ruhum Maria'nın bedenine girdi..." demek istemiştim.

Bir kez daha denedim fakat şarkı söylemeye devam ettim. "Atmaca sağdıcımız olacak. Lalalala lalala..."

Büyülenmiş gibiydim.

Kapakçık ise çok şaşkındı.

Çaresizlik içinde tüm gerçekleri haykırmak istiyordum fakat ağzımdan çıkan sadece şunlardı: "Kırlangıç, kırlangıç geline çiçek demetini verdi."

Anlamı yoktu.

Anlaşılan Buda gerçeği kimseye söyleyememem için beynimin konuşma merkezine bir şeyler yapmıştı.

Fakat vazgeçmedim ve elime kalem kâğıt alarak Maria ve nirvana hakkındaki tüm gerçeği yazarak anlatmaya çalıştım.

Ancak yazımı bitirdiğimde kağıdın üstünde "Güvercinler, güvercinler yüzlerini astılar!" yazıyordu.

Şarkının notaları da yazılıydı.

Bu aptal şarkıyı hiçbir zaman sevmemiştim.

Ve Buda'yı da sevmiyordum. Sadece konuşma merkezimi değil, tüm iletişim mekanizmamı etkilemişti. Kapakçığı, öteki dünya hakkında bir şey bilmesin diye bu şekilde karanlıkta bırakmak bana hiç adil gelmiyordu.

Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Kapakçığın, Maria'nın onu terk ettiğini düşünmesini istemiyordum.

Ve sonunda ona nirvanadan bahsetmeden olanları anlatmanın bir yolunu buldum.

"Senin adın neydi?" diye sordum ona.

"Ne?" diye şaşırarak karşılık verdi.

"Adının ne olduğunu bilmiyorum."

"Aklını mı yitirdin sen?" diye güldü sinirle.

"Adının ne olduğunu hiç bilmedim."

Kafası gerçekten karışmıştı.

"Gözlerime bak," diye rica ettim.

Yaklaştı.

"Derin derin bak."

Öyle yaptı.

Ve doğruyu söylediğimi, Maria'nın bedeninde bir başkasının olduğunu gördü.

Tam olarak nasıl olduğunu anlamasa da o andan itibaren, büyük aşkını kaybettiğini biliyordu artık.

O yüzden üzgün bir sesle, "Benim adım Thomas," dedi

Kırk Altıncı Bölüm

Potsdam'a giden hızlı trende otururken hâlâ Thomas'ı düşünüyordum. Yalnız kalmaya alışacağını umut ediyordum. Tüm bu olanları hak etmemişti.

Kimse yakınlarının ölümünü hak etmiyordu.

"Yanınızda iki bilet var mı?" diye sordu bir ses.

Yana bakınca bıyıklı, küpeli bir kondüktör gördüm. Stil açısından iki büyük günahtı bu. Seksenlerden kalma bir saç tıraşı eksikti o kadar.

"Anlayamadım," dedim.

"O kadar şişmansınız ki yanınıza başka birinin oturması neredeyse imkânsız," dedi sırıtarak.

"Siz de kanal tedavisi kadar komiksiniz," diye karşılık verdim sakince.

Kondüktör sırıtmayı derhal bırakıp biletimi deldi. Yolculuğun geri kalan kısmında tek başımaydım. Kimse yanıma sıkışarak oturmak istemiyordu.

Bu benim alışık olmadığım bir şeydi. Geçmişte, Kim Lange'yken, herkesin dönüp bana bakmasına alışkındım. Kadınlar beni kıskanır, erkekler göğüslerime bakardı. (Pek etkileyici olmasalar da ünlü birine aittiler.) Tüm bunlar ra-

hatsız edici olmasına rağmen gururum okşanırdı. Şimdi iki cins de bana iğrenerek bakıyordu ve bu sadece rahatsız ediciydi.

Etrafımdaki insanların bakışlarını görmemek için dışarıda akıp giden manzarayı izledim. Otlaklardaki ineklerin yeniden dünyaya gelmiş insanlar olup olmadığını düşündüm. Ya da insanların evlerini neden gelip de tren raylarının yanına yaptığını. Ve nihayetinde ailemle karşılaşıp, "Güvercinler, güvercinler..." diye şarkı söylediğimde ne tepki vereceklerini merak ettim.

Potsdam'da inince öncelikle gece kalacak bir yer ayarlamaya karar verdim. Cebimdeki para ancak kent merkezinden uzaktaki şu ucuz otellerden birine yeterdi. Gece boyunca gözüme uyku girmedi. Bunun ilk sebebi çok acıkmış olmamdı, sanayi bölgesinde gece açık tek bir yer yoktu. İkinci sebep ise alt kattaki gençlerin düzenlediği alkollü, gürültülü ve gecenin sonuna doğru da "hadi yatakları camdan atalım"lı partiydi. Bu tür otellerde gece çalışan resepsiyon görevlisi bulunmadığından istediklerini yapabiliyorlardı.

Bu yüzden zamanımı çiğ ışıklarla aydınlatılmış sanayi bölgesini camdan izleyerek geçirdim. Bir kedinin yolun diğer tarafına geçtiğini gördüm. Onun Casanova olmadığını biliyordum elbette ama onu düşünemeden edemedim. Büyük ihtimalle Nina ile Alex'in evlenmesine izin verdiğim için bana hâlâ kızgındı.*

---

* *Casanova'nın Anılarından: Nikâh töreninin bensiz yapıldığını anlayınca Madam Kim'e tüm içtenliğimle lanet okudum. Ta ki öldüğünü öğrenene kadar. O zaman yumuşayıp, "İyi olmuş. Hak etmişti," demekle yetindim.*

Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum: Alexa ile Lilly'nin yanına mı gitmeliydim? Onlara bir yabancı olarak mı yaklaşmalıydım?

Peki, bunu nasıl yapacaktım?

Öncelikli sorunlarımı çözmekle işe başlamaya karar verdim. Kendime bir iş bulmalıydım; cebimdeki para suyunu çekmek üzereydi. Evimin etrafında dolanan bir evsiz olmayı ya da daha kötüsü, Lilly'nin beni o şekilde görmesini istemiyordum.

Ertesi sabah bir gazete alıp ilanları incelerken bazılarının kader, bazılarınınsa tesadüf olarak isimlendirdiği bir şeyle karşılaştım.

Tesadüf denen şeyin birkaç çeşidi vardır: Facia gibi başlayıp iyi sonlanan tesadüfler; iyi gibi başlayıp faciaya dönen tesadüfler ve son olarak da insanın ağzını hayretten açık bırakan tesadüfler.

Temizlikçi kadın arandığını söyleyen bir ilana başvurdum. Bu halimle eski mesleğime kolay kolay dönemeyeceğimin farkındaydım. Ve aracı şirket beni hemen bizim evin üç sokak yakınındaki bir adrese gönderdi.

Fakat ağzımı açık bırakan tesadüf bu değildi.

Geçen yüzyıldan kalma yaklaşık dört yüz metrekarelik bir villanın giriş kapısına gelmiştim ve karşımda gördüğüm kişi eski şefim Carstens'ti.

Ancak asıl olay bu da değildi.

Tabii ki beni tanımamıştı; başıyla hafifçe selam verip yanımdan geçerek üstü açık Mercedes'ine binerek gitti.

Kapıya vardım. Villanın herhangi bir tabelası yoktu; herhalde sahibi yeni taşınmıştı. Kapıyı çalmak için kocaman bir tokmak vardı. Kapı zangırdadı. Biraz bekledikten sonra açıldı. Kapı gıcırdıyordu. Ve onu gördüm... Daniel Kohn.

Hayretten ağzımın açık kalmasının sebebi buydu işte!

Ve bu tesadüfün arkasından bir facianın gelmesinden korkuyordum.

"İyi günler. Temizlikçi bayan sizsiniz, değil mi?"

Ağzım açık kalmıştı.

"Şimdi bu, 'Evet,' demeniz gereken an," dedi gülümseyerek.

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Pek konuşkan değilsiniz sanırım."

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ve gücümü toplayarak, "Frmml..." diyebildim ancak.

Mantıklı bir şeyler söyleyemeyecek kadar çok şaşırmıştım.

"Önce bir girin bakalım," diye beni içeriye davet etti.

Yeni aldığı villasını gezdirdi çünkü yeni bir işe başlamıştı: Benim işime! Carstens, iki yıl boyunca denediği kadın sunucular Kim Lange kadar başarılı olamayınca işi Daniel'e teklif etmişti.

"Tebrik ederim," diye kutladım onu.

"Ha demek konuşabiliyorsunuz," diye karşılık verdi Daniel.

"Eğer çok çaba gösterirsem evet."

Daniel gülümseyerek dönen merdivenlerden yukarı çıktı. Arkasından merdivenleri çıkarken sıkı poposuna bakıyordum. Sevişmemizi ve ne kadar harika olduğunu hatırladım ve bir an için acaba benimle... Yok bu saçmaydı: Meşhur sunucu şişko temizlikçiyle sevişti... Bu *Bild* gazètesinde pek sık rastlanmayan cinsten bir başlık olurdu gerçekten.

Ayrıca Alex'e olan sevgimi yeniden keşfetmiştim. Şimdi neden Daniel Kohn'la ilgili fanteziler kuruyordum ki?

İşe bak, iki yıl boyunca sürekli yeniden doğuyorsun, iyi karma topluyorsun, yeniden kaybediyorsun, yeniden toplamaya çalışıyorsun ve hâlâ duygularına hâkim olamıyorsun. Buna inanmak gerçekten güçtü!

İkinci kata çıkınca önce derin derin nefes almam gerekti. Daniel bana, yatak odasındaki bardan içecek serin bir şeyler ikram etti. Odada tam bir aşk yuvası havası vardı: Harika bir yatak, etkileyici bir Bang & Olufsen müzik seti ve çok stratejik bir noktaya yerleştirilmiş zevkli, eski bir ayna.

"Burada temizlik yapabileceğinize emin misiniz?" diye sordu Daniel çünkü nefesim hâlâ kendine gelmemişti.

Ben de kendime aynı soruyu sordum: Daniel Kohn'un kim bilir hangi sarışınlarla aynaya baktığı odayı gerçekten temizlemek ister miydim? Hayır!

İşsiz ve evsiz kalmak ister miydim? Hayır, hayır, hayır ve yine hayır!

"Hayır, hayır, hayır ve yine hayır" tek bir "hayır"dan fazla olduğu için işi kabul ettim ve Daniel Kohn'un temizlikçisi oldum.

Kırk Yedinci Bölüm

Daniel dolgun bir maaş veriyordu. Kentin diğer ucunda tek odalı bir daire tutup basit mobilyalarla döşedim. (Yatak, komodin. Ikea'dan hiçbir şey.) Ardından her gün Daniel'in evine gidip temizlik ve ütü yapmaya başladım. Bu arada eve ne çok ve çeşit çeşit kadının girip çıktığını fark etmiştim. Hepsi de Kaptan Haddock'un dediği gibi, "Zekâ açısından amipten farksızdılar."

Benim açımdan bunlar zor günlerdi: Bedenen çok yorucuydu ve Maria'nın kalp ilaçlarını almaya devam ediyordum. Ama en çok da ruhen yıpratıcıydı: Hâlâ Lilly ve Alex'le karşılaşmayı nasıl ayarlayacağımı bilemiyordum. Bu işi ileri attığım her günle birlikte güvensizliğim daha da artıyordu. Bazen keşke nirvanaya erseydim, diye düşünürken yakalıyorum kendimi.

Daniel Kohn'un evinin kapısını çalarken aklımdan bu üzücü düşünceler geçiyordu. Daniel'in kapıyı açması biraz sürdü. Çok bitkin bir haldeydi. Atletiyle duruyordu ve tıraş olmamıştı. Açıkçası depresif bir haldeydi.

Yüzüne bakınca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şey, yüzünüz sanki..."

"... Kötü mü?"

"Çiğnenmiş ve tükürülmüş gibi," diye tamamladım cümlemi.

Yorgun bir ifadeyle gülümseyerek içeri girmemi işaret etti.

Villanın antresini geçerken, "İlk programımın izlenme reytingi kötüydü," dedi.

"Çok mu kötü?" diye sordum.

"Hayır. Berbattı," diye cevap verdi. "Seyirciler hâlâ Kim Lange'yi özlüyor ve yerini doldurmaya çalışan hiçbir sunucuyu kabul etmiyor."

Gülümsedim; bu gururumu okşamıştı.

"Bunda gülümseyecek ne var?" diye sordu alınarak.

"Hiç, hiç," dedim. "Programı izleyebilir miyim?"

"Niçin?"

"Belki bir iki önerim olabilir."

Daniel biraz düşündü. Bu onu hem eğlendirmiş hem de merakını uyandırmıştı. Sonuçta kabul etti.

Bir zamanlar bana ait olan programı izlemeye başladık. Altı siyasetçi "Emeklilik: Gerçek mi Kurgu mu?" konulu bir tartışmaya katılmıştı. Geçmişte bu tür bir şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu düşününce şaşırdım: Altı aptal herif laf ebelikleriyle benim ve tüm izleyicilerin değerli yaşamlarından zaman çalıyordu.

Beş dakika dolmadan esnemeye başladım.

"Herhalde izleyiciler de aynen böyle tepki verdi," dedi Daniel iç geçirerek.

"Tabii sıkıntıdan televizyona bir şeyler fırlatmadılarsa," diye sırıttım.

"Eee, bana bir öneriniz var mı?" diye sordu Daniel.

"Evet, var. Başka bir şey yapın."

"Nasıl başka bir şey?"

"Siz daha yeteneklisiniz. Bu saçmalıktan başka bir şey yapın. İçinizde olanı ortaya çıkaracak bir şey."

"İsterdim ama..."

"Ama?"

"Bunun ne olması gerektiğine dair bir fikrim yok."

"Gezi röportajlarına ne dersiniz?" diye önerdim. Ne de olsa reenkarnasyon turlarım esnasında dünyanın neredeyse yarısını gezmiştim.

Daniel'in gözlerindeki yorgunluk bir anda yok oldu. Bu fikir onu heyecanlandırmıştı. Doğru noktaya dokunmuştum.

O anda kapı çaldı.

Daniel kapıyı açmak için salondan çıktı.

"Daniii," dediğini duydum tiz bir kadın sesinin. Sarışınlarından birisiydi.

"Şimdi olmaz," dedi Daniel.

"Ne?" diye gıdakladı kadın.

"Ben... benim önemli bir misafirim var," diye salladı Daniel. İnanamıyordum: Daniel Kohn benimle konuşmaya devam edebilmek için sarışınlarından birini kapıdan geri çeviriyordu.

"Ama Dani..."

"Olmaz."

"Üzerimde iki şey olduğunu söylesem de mi?"

"Ne gibi 'şey'?" diye sordu Daniel.

"Çilek ve krema."

Daniel'in iki arada bir derede kaldığını görüyordum: Kalbi benimle yeni ve gelecekte başarılı olacak kariyeri hakkında konuşmayı, libidosu ise çilek ve kremayı istiyordu.

Ve libidosunun üstünlük kazanmaya başladığını gördüğümden yanlarına gidip, "Röportajlarınız için bir iki fikrim daha var," dedim.

Trafikte zincirleme kazaya neden olabilecek hatun şaşırmıştı. "Beni bunun yüzünden mi görmek istemiyorsun?"

"Senin rakibin değil o," diyerek sakinleştirmeye çalıştı kadını. Bu cümle hiç mi hiç hoşuma gitmemişti.

"Ama beni onun yüzünden gönderiyorsun," dedi azarlayarak.

Daniel başını evet anlamında salladı.

"Ben gidiyorum," dedi kadın. "Ve çileklerimi de yanımda götüreceğim!"

Daniel bir süre arkasından baktı ve sonra bana döndü. "Evet, ne gibi fikirleriniz varmış bir bakalım," dedi bir şey olmamış gibi.

Tüm gün boyunca yapılabilecek şeyler hakkında konuştuk. Hindistan'da fakirlerle, Aborjinlerin hayal dünyası ve Amazon yerlilerinin uyuşturucu ritüelleri hakkında hayali röportajlar gerçekleştirdik. Kayıp kıta Atlantis'e yapılacak bir gezinin ya da Amundsen'in Kutup seyahatini yeniden canlandırmanın nasıl bir şey olabileceğini konuştuk. Kısacası Daniel'le salondaki kanepeden kıpırdamadan her yeri kapsayan bir dünya turu yapmıştık. Bir kez, o da pizza kuryesine kapıyı açmak için yerimizden kalktık.

Harika bir gün oldu ve günün sonunda sağanak yağmurda Daniel beni arabasıyla evime bıraktı.

Cüssem yüzünden Porsche'sinde birbirimize çok yakın oturuyorduk ve her vites değiştirdiğinde ister istemez bana dokunuyordu. Bu bende tatlı bir baş dönmesi yarattı ve ilk kez kendimi yeni bedenimde bir kadın gibi hissettim.

Binanın önünde durunca, "Burası pek de hayırlı bir yere benzemiyor," dedi.

"Ahh, daha kötüsü de var," diye karşılık verdim. Aklıma karınca yuvası gelmişti.

"Siz her şeye aydınlık tarafından bakıyorsunuz galiba," dedi Daniel gülümseyerek.

Şaşırmıştım. Bugüne kadar olaylara olumlu taraftan baktığımı bana kimse söylememişti. Yaşadığım onca olaydan sonra gerçekten değişmiş miydim? Biraz da olsa Maria gibi olabilecek miydim?

"Uzun yıllardır kimseyle böyle güzel sohbet etmemiştim," dedi Daniel.

"Ben de," diye karşılık verdim. Ne de olsa son iki yıl boyunca sadece hayvanlarla konuşabilmiştim.

Bana baktı.

Bakışlarına karşılık verdim.

Bakışma, arabanın içindeki yakınlık; tüm bunlar aslında ilk öpücük için mükemmel ortam sağlıyordu.

Fakat tabii bu çok absürt olurdu. Hiçbir zaman öpüşmeyecektik.

Fakat Daniel gözlerime bakmaya devam etti.

Bu beni tedirgin ediyordu.

Aynı şekilde onu da.

Ve sonunda kafası tamamen karıştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Biz... biz daha önce hiç karşılaştık mı?"

Daniel gözlerimden ruhumu görmüştü. Ona, Kim Lange olduğumu söylemeyi çok isterdim. Buda'nın konuşma yetimi etkilediğini ve kimsenin bunu bilmemesi gerektiğini biliyordum ama... ama işe yarayabilirdi. Çok konsantre olsam olur muydu? Ona, ölümünden önce seviştiği Kim Lange olduğumu söylerdim. Mezarına kırmızı gül bıraktığı kadın olduğumu.

Ağzımı açtım ve tüm gücümle konsantre olarak içten bir şekilde, "Ağaçkakan, ağaçkakan; gelinin yatağını yapan," diye şakımaya başladım.

Daniel şaşkın bir şekilde bakıyordu. "Bunun mantıklı bir anlamı var mı?"

Başımı salladım ve aceleyle Porsche'den inerek eve koştum. Önümüzdeki yıllar boyunca yorganımın altından çıkmamaya karar verdim.

Kırk Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah kapım çalındı. Yorganın altından çıkmadım. Harika bir yerdi!

"Benim, Daniel Kohn!"

Yorganın altında şaşkındım.

"Size bir şey göstermek istiyorum."

"Bir dakika!" diye seslendim. Üzerime bir şeyler geçirip kalp haplarımdan birini ağzıma attım. Daniel Kohn bana ne göstermek istiyordu acaba?

Kapıyı açınca bana bir kâğıt uzattı.

"Öhö, nedir bu?"

"Bu yeni röportaj serimin konsepti! Tüm gece bunun üzerinde çalıştım." Gözleri küçük bir çocuğunki gibi parlıyordu. Çekici bir yüzün bu kadar parlayabileceğini tahmin etmezdim.

"Göz atmak ister misiniz?" diye sordu.

"Başka seçeneğim var mı?" diye gülümsedim.

"Hayır tabii ki!"

Kâğıdı alıp okumaya başladım. Bir gün öncesinde konuştuğumuz çoğu şey burada yazıyordu. Atlantis ve kutuplar dahil. Benim de seve seve yapmak isteyeceğim güzel bir program konsepti çıkmıştı ortaya. "Harika!"

"Hem de şu anda yaptığım saçmalıktan bin kat daha iyi."

"Orası kesin!"

"Bu kabul edilirse asistanım olacaksınız."

Gülümsedim fakat söylediğinin tek kelimesine inanmamıştım.

Daniel beni Berlin'e, yayın kuruluşuna onunla birlikte gitmeye ikna etti. Bir saat boyunca arabada birbirimize o kadar yakın oturunca fantezi kurmaya başlamıştım. Fakat düşünürken bedenim bir Maria bir Kim olunca fanteziler belirsiz hayaller halini aldı.

Heyecanı her halinden okunan Daniel benden bir süre dışarıda beklememi isteyip binaya girdi. Bir süre sonra da sırıtarak dışarı çıktı.

"Yüzünüzden bu işin olduğunu anlıyorum," dedim.

"Söyleşi programından kurtuldum ve istediğim röportaj serisini hazırlayacağım."

"Kutlarım."

"Size de asistanlık işini ayarladım."

Demek gerçekten ciddiydi.

"Hadi yeni işimizi ıslatalım," diye önerdi mutlu bir ifadeyle.

Çabucak villasına döndük ve üst kattaki bara çıktık. (Barın yatak odasında olduğunu belirtmiş miydim daha önce?) İkimizin yaşının toplamından daha eski bir şampanya çıkardı.

"Bunu çok özel bir gün için ayırmıştım."

Şampanyayı açıp birer kadeh doldurdu. Haplarımın alkolle birlikte alındığında sorun çıkarmamasını umdum.

"Kadehimi size kaldırıyorum," dedi. Hayatına yeni bir rota açtığım için bana gerçekten müteşekkirdi.

"Ben de size kaldırıyorum," diye karşılık verdim.

Eski şampanyanın tadı berbattı ve yudumumuzu zar zor yuttuk.

Kısa bir şaşkınlık anından sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Yıllardan sonra yaşadığım ilk gülme kriziydi ve çok güzeldi. Gözlerimizden yaş gelene kadar kahkaha attık.

O kadar katılmıştım ki Daniel'in yatağının üzerine oturmak zorunda kaldım. O da kendini yanıma bıraktı.

Birbirimizin gözlerine baktık.

Derinden.

Benim ruhumu gördü.

"Sizi kesinlikle bir yerden tanıyorum," dedi şaşkın olduğu kadar sevecenlikle.

"Laylaylayllooom," diye şakıdım.

Sonra da öpüşmeye başladık.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Saniyeler içinde soyunmuştuk ve birbirimize saldırdık. Eskiden selülitlerimden utanır, vücudumun mükemmel ve çekici olmadığını düşünürdüm. İçinde bulunduğum bedeni ise hiçbir kadın dergisinin mükemmel bulma ihtimali yoktu ve bu hiç umurumda değildi. İki yıldır hayvan bedenlerinin içindeydim ve yeniden insan olmaktan çok mutluydum. Sevişebilen bir insan. Hem de Daniel Kohn'la.

Aşırı kilolu olmam onu da rahatsız etmemiş gibiydi. Benimle sevişirken, "İçine atla ve mutlu ol!" prensibi doğrultusunda hareket ediyordu. Bunun birinci sebebi ruhumu hissetmesiydi. İkinci sebep ise, daha sonra öğrendiğim üzere, benimle birlikte olduktan sonra, o diğer zayıf sarışınlardan çok da fazla hoşlanmadığını anlamasıydı. ("Çıkık kemikleri adamın canını acıtıyor!")

Kadın dergileri, Daniel Kohn gibi adamların zayıf kadınların kemiklerinden şikâyetçi olduğunu bilseydi temelleri sarsılırdı.

Kısacası, sevişmemiz ben ölmeden önce olduğu gibi muhteşemdi.

Ancak hiper-süper-muhteşem değildi!

Bunun sebebi Daniel değildi. Aslında olimpiyatlara yakışır bir performans sergilemişti. Asıl neden benim hâlâ Alex'i düşünüyor olmamdı. Ve ona olan duygularımdı.

Eski eşime karşı vicdani açıdan rahattım. Vicdan azabı çekilmeyecek kadar güzel bir akşamdı. Hem Alex'in Nina'yla, benim Daniel'le seviştiğimden daha fazla seviştiği ortadaydı.

Ancak sürekli onu düşünüyordum. Bir kere Daniel, Alex kadar güzel kokmuyordu. Önce bunu artık köpek burnum olmamasına yordum ancak daha sonra Alex'in kokusunun daha etkileyici olduğunu anladım.

Bir mola esnasında Daniel'le şampanya içerken –bu seferki daha yakın bir zamandan kalmaydı– bana dönüp baktı ve "Çok güzeldi," dedi.

"Evet."

"Bir 'ama' varmış gibi söyledin şimdi."

Başımı iki yana salladım. Ona Alex'ten bahsetmek istemiyordum.

"Ben 'ama'ları sevmem," dedi Daniel. Bir şeylerin ters olduğunu hissediyordu.

Bir süre konuşmadan sustuk.

"Yazık. Aramızda bir şeyler olur diye düşünmüştüm," diye sessizliği bozdu Daniel.

"Ne zaman düşündün bunu?" diye sordum merakla. Benimle ilgili bu türlü düşünceleri olması... inanılmazdı. Biraz önce sevişmiş olmamız kadar inanılmaz.

"Öpüşmemiz ile senin üçüncü orgazmın arasında bir ara," diye karşılık verdi sevecen bir şekilde.

"Sen gerçekten temizlikçi bir kadınla birlikte mi olmak istiyorsun?"

"Şu anda bir asistansın."

Daniel gerçekten ciddiydi.

Bu beni daha da güvensiz hissettiriyordu.

Ancak Daniel'le olmayı neden denemiyordum ki? Yalnız olmaktan çok daha iyiydi ve bana karşı –ne kadar saçma görünürse görünsün– duyguları vardı.

Kafam çok karışmıştı.

Daniel beni yeniden öptü... ve yeniden... ve yeniden. Boynumu öpücüklere boğdu. Sonra tekrar seviştik. Bu sefer Alex'in kokusu aklıma daha az geldi.

Ellinci Bölüm

Özel dedektif Thomas Magnum böyle bir anda, "Şu anda ne düşündüğünüzü biliyorum..." derdi. Elbette ailemi geri istiyordum. Fakat bu ne kadar gerçekçiydi? Onlara yaklaşmaya bile cesaret edemiyordum. Daniel'le kalmak daha kolaydı. Hem geçen iki yılın ardından biraz rahatı hak etmiştim, değil mi? Ah, saçmalık. Ömür boyu yetecek rahatlığı hak etmiştim!

Daniel tarafından şımartılıyordum; her gece sevişiyorduk ve bir gün asistanlık gelirimle Ricos Excellence Spa'da sağlık kürüne katıldım.

Rico, mermer giriş merdivenlerinde beni karşılarken oldukça şaşırmıştı. Benim cüssemdekiler bu tarz lüks cennetlerine pek uğramazdı.

"Daniel Kohn benim için yer ayırtmış olmalı." Bunu söylerken pek de mütevazı davranmamıştım ama ne de olsa ülkenin en çekici adamlarından biri benim erkek arkadaşımdı!

"Siz... ablası mısınız?" diye sordu Rico şaşkın bir halde.

Şok olmuş ve alınmıştım. Düşünmeden cevap verdim.

"Sana şimdi gösteririm ablayı!"

"Değilsiniz demek."

"Doğrusunu söylemek gerekirse onun kız arkadaşıyım," dedim sivri bir şekilde.

Rico hızla arkasını döndü.

Yumruğunu ağzına götürüp ısırdığını görüyordum. Gülme krizine tutulmamak için mücadele ediyordu.

Ben de onun sıkı poposuna tekmeyi basmamak için mücadele ediyordum.

Rico sakinleşince tekrar bana döndü. "Özür dilerim," dedi ve tekrar arkasını dönüp kikirdemeye başladı. "Kız arkadaşı..."

Sıkı poposuna tekme attım.

Masaj macerası buraya kadardı.

Tramvaya binerek kızgın bir şekilde Daniel'in yanına gittim. Rico gibi tiplerin benim ya da Maria benzeri insanların hayatını zorlaştırmasına katlanamıyordum. Rico'nun kalbini söküp küçük parçalara ayırarak bir havana koyduktan sonra püre haline getirip daha sonra silindirin altında ezerek bir köpeğe yedirmek istiyordum.

Yatak odasında tüm hikâyeyi Daniel'e anlattım. Benim gibi rahatsız olmasını ve Rico için yeni işkence metotları üzerinde düşünmesini istiyordum. Bölmek, çarmıha germek gibi kavramlarla ilgili varyasyonlar üretmek yerine, "Benim sevgilim olduğunu öğrendiğinde gerçekten güldü mü?" diye sordu.

"Evet!"

"Hımm."

Bu benim beklediğim türde bir destek değildi.

"Onun böyle davranması sence de kabul edilemez değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki, ama... "

"Ama mı?" Ona inanamıyordum. Bu soruya verilecek cevapta "ama"ya yer yoktu!

"Gerçek şu ki bugüne kadar hep başka kadınlar..."

"Süs bitkileri!" dedim yerinde bir ifadeyle. Daniel etrafında hep en güzel kadınları bulundurmasıyla ünlüydü. İkimizin yan yana fotoğrafları ortaya çıksa gazetelerde "Daniel Kohn'un gözleri mi bozuk?", "Bundan sonrası Sumo güreşçileri mi?" türünde başlıklar çıkardı. En olumlusu herhalde "Harika! Daniel hiçbir şeyden iğrenmiyor!" olurdu. İkimizin fotoğrafları ortaya çıksa mesleki itibarı sarsılırdı. Bunu şimdi anlamış olmalıydı. Bu beni hem üzüyor hem de sinirlendiriyordu.

"Bunun süs bitkileriyle bir alakası yok," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Yani beni her yere götürüp herkese sevgilin olarak tanıştırır mıydın?" diye sordum merak ederek.

Daniel bir salise kadar duraksadı. Bunu yapmamalıydı işte. Bu tür duraksamalar erkeklerin itirafıydı.

"Senin için yeterince prezentabl değilim," diye tespitte bulundum.

"Saçmalama, lütfen!"

"O zaman bana aksini ispatla."

"Peki, nasıl yapayım bunu?" diye sordu rahatsız olmuş bir şekilde.

"Beni bu yılki Televizyon Ödül Töreni'ne götür. Sevgilin olarak. Tüm dünyanın gözü önünde!"

Daniel bu sefer bir saliseden çok daha uzun bir süre duraksadı.

O durdukça kızgınlığım azalıyor, yerine, "Evet, kimsenin beni seninle görmesini istemiyorum," diyeceği korkusu artıyordu.

O zaman ne diyebilirdim? *"Hasta la vista, baby!"* ya da "Önemli değil, yeter ki biz birlikte olmaya devam edelim. Beni

destekleyip desteklememen fark etmez. Onurum umurumda değil. Ona kimin ihtiyacı var ki?" gibi şeyler mi?

Daniel sonunda kendini topladı. "Seni götüreceğim. Ve seni resmen sevgilim olarak tanıtacağım."

Onurum ve ben buna çok sevindik.

Elli Birinci Bölüm

Daniel, Hyatt yerine Köln'ün kenar semtlerinden birinde şirin bir otelde yer ayırtmıştı. Görevli, Versace elbisemi kapıya getirene kadar Daniel'le yatakta güreştik. Ölçülerimi verip elbiseyi bana göre hazırlatmıştı. Kim Lange'yken giydiğim elbiseyle kıyaslanamazdı tabii. Daha çok İsa'nın giyeceği türde bir kumaşa benziyordu.

Fakat yumuşak kumaşı tenimde hissetmek, ödül töreni, birazdan tüm o medya maymunlarını tekrar göreceğimi bilmek... karnımda anlatılmaz bir kıpırdanma yaratıyordu!

Bir yanım, Daniel'le limuzinden inişimizi ve yüzlerce fotoğrafçının yeni çiftin binlerce pozunu çektiğini hayal ediyordu. Diğer yanım ise müstakbel Bayan Kohn olarak kendi televizyon programımı yapacak kadar meşhur olduğumu kuruyordu. Ve oldukça ufak bir yanım ise diğer ilk iki kısmın optimizmine şaşıyordu.

Tüm tombulluğumla kendi etrafımda dönüp Daniel'e kıyafetimi gösterdim. "Nasıl görünüyorum?"

"Güzel," dedi. Aklı başka yerdeydi sanki.

"Bunu Valium bağımlısı birisinin heyecanıyla söyledin."

"Hayır, gerçekten güzel." Gülümsemeye çalıştı fakat inandırıcı olmadı. İçinde bir şeyler oluyordu fakat bir yanım, "Boş ver!" diyordu. Diğer bir yanım ise kulaklarını kapatmış,

"Lalala... Daniel'in hiçbir sorunu yok. Hele hele kadın olarak vasat ötesi görünümümle asla alakası yok. Ayrılmayacağız!" diye şarkı söylüyordu. İçimdeki en ufak, üçüncü yan ise bu gerçeklerden uzaklaşma anının canlı tanığı oluyordu.

Daniel banyoya girdi ve ben odada yalnız kaldım. Televizyon kanallarını zaplıyordum ki Pay TV kanalına geldim. "Tanrım kim 'Carmen'in Düşleri-Sekiz Saplı Flamenko' isimli bir porno filmi izlemek için yirmi iki avro para verir ki?"

Televizyonu çabucak kapatıp yatağın üzerine oturdum.

Böyle yalnız otururken üçüncü dereceden bir dejavu yaşamaya başladım: Bundan iki yıl önce de aynen bu şekilde ödül töreni öncesinde, yeni bir elbiseyle tek başıma oturmuş, Lilly'ye karşı vicdan azabı hissetmiştim.

Şimdi de hissediyordum.

Aslında bu, tüm bu zaman boyunca hissettiğim ancak Daniel'in kollarında bastırdığım bir duyguydu. Alex'e karşı da aynısını hissediyordum. Ve hatta şu dangalak Buda'ya karşı bile. Herhalde benim, zamanımı yeni bir televizyon kariyeri ve Daniel Kohn'la birlikte bir yaşam kurmanın hayalleriyle geçirmem için dünyaya geri göndermemişti.

Ben bunları düşünürken Daniel duştan çıktı. Muhteşem görünüyordu. Bu görüntü karşısında Buda'ya karşı hissettiğim vicdan azabı kaybolmuştu.

Fakat Lilly ve Alex'e karşı hâlâ aynı şeyi hissediyordum.

Limuzinle yolculuğumuz boyunca Daniel oldukça suskundu ve sürekli gömleğinin yakasıyla oynadı. Benimle halk karşısına çıkmaktan, işiteceği alaylardan ve kendisiyle dalga geçilmesinden korktuğu ortadaydı.

Ben de suskundum. Aklımda hep Lilly vardı. Daha fazla bastıramayacaktım: Onu çok fazla özlüyordum. Rahatı özledi-

ğimden daha fazla. Kariyer yapmaktan daha fazla. Ve ışıkların karşısında yanımda bulunmaktan utanan bir adamla olmaktan daha fazla.

Törenin yapıldığı salona yaklaştıkça Daniel'in suskunluğu o denli anlam kazanıyordu. Aslında ona kızgın olmam gerekirdi. Kulelerinde benim kızgın yağla onu beklediğim bir kaleye doğru koştuğu fanteziler kurmalıydım normalde.

Fakat sadece çok üzgündüm. Kendime üzülüyordum. Ailemi bir araya getirmeye çalışmak yerine basit olan yolu seçip Kohn'la birlikte yaşamayı tercih ettiğim için üzgündüm.

Limuzin durdu. Birazdan inip flaş fırtınasının içine inecektik. Daniel bana bakarak gülümsemeye çalıştı. Denedi. Ağız çizgisi düz çizgi haline gelmekte bile zorlanıyordu.

Ben gülümsemeye çalışmaya bile uğraşmadım.

"İnmeyecek misiniz?" diye sordu şoför.

Daniel ağırdan alıyordu.

Ben de öyle. Yol ayrımında olduğumu çok iyi biliyordum: Şimdi inersem Daniel'le kalacaktım. Hem de Alex ve Lilly'ye rağmen.

"İnmeyecek misin?" diye sordu bana.

"Tekrar o sevdiğin flaşlara doğru git!" diye bağırıyordu beynimin bir kısmı. Diğer kısım, "Ve hayatının sonuna kadar Daniel Kohn'la seviş!" diyordu. Ancak üçüncü kısım diğerlerini susturarak çok kısık bir sesle, "Ama hiçbirimiz bu şekilde mutlu olamayacağız," dedi.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Yine, 'Hayır' dediğini duyuyorum."

"Bunun sebebi, 'Hayır,' demem olsa gerek."

Daniel bir şey söylemedi.

"Diğer limuzinler bekliyor," diye üsteledi şoför. Gerçekten de arkamızda flaşların karşısına geçmeyi sabırsızlıkla bekleyen ünlülerle dolu yaklaşık on iki arabalık bir kuyruk oluşmuştu. Limuzinlerden bir tanesinde elinin ortaparmağını bize doğru kaldırmış çok ünlü bir televizyon yıldızı gördüğümü sandım.

"Bizim bir geleceğimiz yok," dedim Daniel'e kalbim parçalanarak.

Bana itiraz etmemesi canımı daha çok acıttı.

"Sen in," diye rica ettim.

"Peki ya sonra? Hiç görüşmeyecek miyiz?"

Cevap vermedim.

"Susarak onaylıyorsun," dedi üzgün bir şekilde ve arabadan indi.

Duruşunu hiç bozmadan ışıkların içine daldı. Bir süre profesyonelce kameralara gülümsemesini izledim ve sonra şoföre, "Devam edin, lütfen," dedim.

Elli İkinci Bölüm

Geceyarısı Potsdam'daki küçük evime gelince kendimi bitkin bir şekilde yatağın üzerine attım. Bu iyi bir fikir değildi çünkü yatak altımda çöktü.

Kırılmış yatağın üzerinde öylece yatıp benden önceki kiracıların kötü bir şekilde boyadıkları tavana bakarak şu soruyu sordum kendime: "Aileme nasıl yaklaşabilirim?"

Herhalde beni Daniel Kohn'la birleştirene benzer bir tesadüf bir daha karşıma çıkmazdı. Ayrıca Alex ve Nina'nın birbirini mutlu ettiği duşu temizlemek isteyeceğimi de sanmıyordum.

Farklı bir iş olamaz mıydı? Yaz tatili gelmişti ve Alex ile Nina çalışmak zorundaydı. Lilly'ye kim bakıyordu?

"Anneanne!" diye bağırdı Lilly. "Gel hadi." Lilly elinde bir spor çantasıyla evden çıktı. "Yoksa oyuna geç kalacağız."

"Yaşlı kadınlar hızlı tren değildir," diye söylendi annem. Hiçbir metafor ona saçma gelmezdi. Evden dışarı çıktı. Yolun karşısına park etmiş bir Fiat Panda'nın arkasına saklanmıştım. Bu, cüssem göz önüne alındığında oldukça zor bir işti.

Otobüs durağına doğru ilerlediler. Demek kızımla Martha ilgileniyordu. Alex, Lilly'yi ona nasıl emanet edebiliyordu? Onun yerine doğrudan Rasputin'in himayesine de verebilirdi.

(Acaba annem Rasputin'in yeniden dünyaya gelmiş hali miydi? Bu en azından alkolizmi konusuna bir açıklık getirirdi.)

Otobüs gelince arabanın arkasından çıktım. Kızımı bu kadınla yalnız bırakamazdım! Duraktan çok uzakta değildim. Mesafe yaklaşık 250 metreydi ve ben koşmaya başladım.

Aksıra tıksıra ve bütün deliklerimden hava çıkararak ilerledim. Yaklaşık 200 metre mesafe kalmıştı.

Şimdi tekrar hamster ya da beagle bacaklarımın ya da Daniel Kohn'un şu lanet spor arabasının bende olmasını isterdim.

Terliyordum ve nefes nefese kalmıştım. 160 metre kalmıştı.

Ayağım takıldı; kollarım havada yere düştüm. 158 ¾ metre kalmıştı.*

Otobüs şoförü araçtan inerek yanıma geldi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" dedi.

"Evet lütfen," demek istedim fakat ağzımdan aynı anlama gelen "Krrhhh..." diye bir inilti çıktı.

Şoför yanımda duruyordu. "Kalkmanıza yardım edeyim."

Hemen bunun ardından, "Kahretsin, sırtım!" diye ağrıdan inledim.

Adamın beni ayağa kaldırması bayağı bir sürdü.

"İyi misiniz?" diye sordu bana arabadan inmiş olan Lilly. Gülümsemek zorunda kaldım. Onu görünce nefes darlığımı, ağrıyan kalbimi ve deparım göz önünde bulundurulunca leş gibi koktuğumu bir anda unuttum. Lilly'nin gülümsemesine içten bir karşılık verdim ve "Renkli kuyruğuyla tavuskuşu, gelinle yaptı ilk dansını," diye şakımaya başladım.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Bir ağacın tepesinden, onun Bayan Kim olduğunu bilmeden şişman bir kadının yere düşmesini izledim. Fakat dikkate almamıştım. Matmazel Nina yüzünden aşk acısı çekiyordum ve bu yüzden de bu dünyada köpek gibi acı çeken tek varlık ben olmalıydım.*

"Torunuma böyle saçma bir şarkıyı nasıl söylersiniz?" diye azarladı annem beni. Bunu bana geçmişte çocuk şarkıları yerine Rod Stewart'ın *Do You Think I'm Sexy?* şarkısını sık sık söyleyen annem demişti!

Lilly'yi otobüse çekiştirirken arkasından ifadesiz gözlerle onu izledim.

Şoför belini tutarak, "İnsanlara yardım etmeye kalkınca böyle oluyor işte," diye lanet ederek arkalarından gitti. O anda iyi karma topladığını ve bir gün bir karınca yuvasında uyanma ihtimalini azalttığının farkında değildi.

Ben de otobüse bindim. Annem, Lilly'yi benden uzağa, başka bir koltuğa çekti. Fakat onu izlemeye devam ediyordum. İnecekleri durağı kaçırmak istemiyordum. Ayrıca çok şaşırmıştım çünkü annem çocukla vakit geçirirken onunla taş makas kâğıt oynuyordu. Bu gerçekten benim annem miydi? Benimle çocukluğumda en fazla "Acaba sigara hangi elimde?" türünde oyunlar oynayan annem?

Bir futbol sahasının yakınlarında indiler. Onları belirli bir mesafeden takip ediyordum. Spor sahasına varınca Lilly'nin arkadaşları onu heyecanla selamladı. Ve çoğu da erkekti; demek ki bu yaşlarda kız-erkek karma takımlarda oynuyorlardı. Annem diğer çocukların aileleriyle, "Bugün bizim çocuklar diğer takımın kıçına tekmeyi basacak!" benzeri cümlelerle selamlaştı.

İrkildim çünkü bunun yersiz karşılanacağını zannediyordum. Ancak verilen karşılık şöyleydi: "O da yetmez; ezip geçecekler!"

Burada işler biraz sert yürüyordu galiba. Ve benim küçük, nazik Lilly'm tüm bunların arasında mı kalmıştı? Rahatsız olmaya başlamıştım. Fakat düdükle birlikte maç başlayınca kızımın pek de öyle nazik bir hali kalmamıştı: İteleyip kakıyor, mücadele ediyordu. Geceleri burnuna kadar çektiği battani-

yesi olmadan uyuyamayan kızım maç esnasında Uzun Çoraplı Pippi-Berti Vogts karışımı (neyse ki onlardan daha güzeldi) bir şeye dönüşmüştü. Annesinin yokluğunu bu tür bir sertlikle mi kapatmaya çalışıyordu acaba?

Bu arada Martha yandan şiddetle tezahürat yapıyordu. "İndir onu aşağıya!", "Mahvet onu!" ve "Bunların hepsi yumuşak ya!" diye bağırıyordu. Martha'nın karşı takımın taraftarları arasında pek sevilmemesi anlaşılır bir durumdu.

Fakat bu arada Lilly arkadan yediği sert bir tekmeyle yere devrildi. Hem de bunu yaptıktan sonra gülümsemeye devam eden bir oğlan tarafından. Bu adi çocuk, kızıma tekme atmıştı ve onu sütdişleri dökülene kadar omuzlarından yakalayıp sarsmak istiyordum. Ancak ben daha bir şey söyleyemeden annem, "Bu ne şimdi, süt oğlanı?" diye bağırdı.

"Oğlan daha yedi yaşında," dedi hakem annemi sakinleştirmeye çalışarak.

"Ve eğer dikkat etmezse sekizini göremeyecek," diye karşılık verdi annem.

Hakem söyleyecek uygun bir kelime ararken konuk takımın antrenörü annemim karşısına dikildi. Vücudundaki çeşitli dövmeler sanki tanesi dört avroya sarhoş bir Çinli tarafından yapılmış gibi görünen, irice bir adamdı.

"Kapa çeneni, moruk!" diye bağırdı anneme.

"Sen kapa çeneni, moron!" diye karşılık verdi annem.

"Kime moron diyorsun sen?" Tehlikeli bir şekilde annemin üzerine yürüyordu.

"Sana diyorum, beyinsiz!"

Etkilenmiştim. Annem hakkında birçok laf edilebilirdi (ki ben bunu hayatım boyunca çok yapmıştım) ancak cesur olduğu kesindi. Krttx'a, hayvan deneyleri yapanlara ve Kanadalı kovboylara pabuç bırakacak birisi değildi. O anda aklıma aniden

şu geldi: Cesaretimi ondan almıştım. Demek ki bana bıraktığı her şey o kadar da kötü değildi.

"Dua et, burada çocuklar var yoksa sana bir tane yapıştırmıştım," dedi dövmeli adam ve oradan uzaklaştı. Maçın geri kalanı sükûnet içinde devam etti. Rakip takım oyuncuları, Martha'dan korkup Lilly'ye yaptıkları faullerin sayısını oldukça düşürdü. Lilly yerine o korkusuz kadını daha yakından izlemeye başladım: Her zamanki gibi zayıftı ancak yüzü eskisine oranla daha sağlıklı görünüyordu. İçkiyi bırakmış mıydı acaba? Nina bunu başarmış olabilir miydi?

Şu "Nina iyi geliyor" konusu bende migrene yol açacaktı bir gün.

Maç bitince çocuklar giyinmek üzere kayboldu, ben dışarıda bekleyen Martha'nın yanına gittim.

"Siz de otobüste değil miydiniz?" diye sordu.

"Evet. Kulüp derneğinde çalışıyorum," diye yalan söyledim. "Zaferi ıslatalım mı?" diye bir tuzak soru sordum.

"Yok, ben içmiyorum."

"Birazcık da mı?" diye sordum şaşırarak.

"Hayır!" diye sertçe karşılık verdi ve ardından sustu. Gözlerime bakınca bir anda şaşırdı. Demek ki Daniel Kohn gibi o da ruhumu görmüştü. Bir süre sonra, "Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu.

"Kuşların Düğünü" şarkısıyla cevap vermek anlamsız geldiği için boş verip sustum.

Fakat Martha yumuşadı ve gözlerime baktıktan sonra açılmaya karar verdi: "İki yıldan beri içmiyorum."

Sebep Nina'dır, diye düşündüm. Belki de gerçekten ailemin hayatından uzak durmam en iyisi olacaktı.

Martha anlatmaya devam etti. "Doktorum bana, 'Eğer şimdiki gibi içmeye devam edersen yakında öleceksin,' demişti. Ancak ölüm hakkında hiç düşünmemiştim. Hayat o kadar berbattı ki içerek güzelleştirmeye çalışıyordum. Fakat sonra kızım öldü. O zaman ölümün gerçekten var olduğunu anladım. Şimdi ise ölümden çok korkuyorum."

En azından ölümüm bu konuda işe yaramıştı demek ki ve Martha'nın bu değişiminde Nina'nın etkisi olmamıştı.

"Neyse, şimdi en azından kızımın çocuğuyla ilgileniyorum."

Martha benimle ilgili yaptığı bütün hataları telafi etmeye çalışıyordu.

Ben de Lilly'yle ilgili yaptığım hataları telafi etmeye uğraşıyordum.

Demek ki ölüm insanları harekete geçirebiliyordu.

Elli Üçüncü Bölüm

Akşam yine kırık yatağımda yatıyordum. Annemin durumundan çok etkilenmiştim ve ailemin hayatındaki her iyi şeyin Nina'yla bağlantısının olmaması da hoşuma gitmişti. Bunun haricinde bir adım dahi ilerleyememiştim: Ailemin hayatına nasıl girebilirdim? Çocuk bakıcısı olarak yaklaşmak çok iyi olurdu ama bunu yapabilmek için annemin aradan çekilmesi gerekirdi.

Sabah saatlerinde olsaydı, bu konuyu çözüme kavuşturmak için bana kötü karma dışında bir şey getirmeyecek olan değişik fanteziler üretebilirdim: Merdivenlerde Martha'ya çelme takabilir ya da rakip takım ailelerini ona saldırması için ikna edebilirdim örneğin.

Ancak ona karşı olumsuz hislerim yok olmuştu. Davranışları beni etkilemişti. (Tamam, belki küçük çocuklara "yumuşaklar" diye bağırması hoş değildi.) Ve hayatımda ilk kez ona bir şeyler borçlu olduğum duygusuna kapılmıştım.

Kısacası annemi aradan çıkarmanın tatlı ve yumuşak bir şeklini bulmalıydım.

"Anneanne, kalede duracaksan kendini Olli Kahn gibi atmalısın!"

"Ama ben Olli Kahn değilim. O kadar iyi top tutamam. Ama en azından ondan daha iyi görünüyorum!" diye mızmız-

lanıyordu yorgun görünen annem. Çok top tutmak zorunda kaldığı belli oluyordu.

Bahçemize doğru ilerleyip, "Selam!" dedim.*

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu annem şaşırarak.

"Dün burada oturduğunuzu gördüm. Sizinle biraz konuşmak istiyordum. Yalnız."

Annem, Lilly'ye döndü. "İçeri gidip bize su getirir misin?"

"Ben susamadım ama!"

"Kola da mı istemezsin?"

"Kola mı? Harika!" Lilly koşarak içeri girdi. Çocuklar tıpkı İtalyan yetkililer gibiydi. Onların bir şey yapmasını istiyorsanız rüşvet vermeliydiniz.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Martha şüpheyle Lilly uzaklaştıktan sonra.

"Son yıllarda çok zor şeyler yaşamışsınız," dedim.

"Farkında değilim," dedi Martha dalga geçerek.

"Hiç dinlenebilmek için biraz tatil yapmayı düşündünüz mü?"

"Çok," diye iç geçirdi. "Çocuğun üvey annesinin seyahat acentesi bile var. Nereye gitmek istediğimi öğrenmek ister misiniz?"

"Eminim bana şimdi söyleyeceksiniz."

"Dominik Cumhuriyeti'ne."

"O zaman neden tatil yapmıyorsunuz?"

"Lilly'ye kim bakacak? Annesiyle babası çalışıyor."

"Ben bu konuyla ilgileniyorum," diye sırıttım.

"Ama siz dernekte çalışmıyor muydunuz?"

---

* *Casanova'nın Anılarından: Durduğum ağaç dalından yine o şişman kadını gördüm. Fakat umurumda değildi. Aşk acımı anlatacak şiirler yazmakla meşguldüm sadece. Şiirlerimin isimleri şöyleydi: "Izdırap", "Sonsuz Izdırap" ve "Bana Tantalos De!"*

"Ah, o işi bıraktım," dedim başlattığım yalanı devam ettirerek.

"Bilmem ki?" dedikten sonra duraksadı Martha. "Çocuğu yalnız bırakmayı pek istemiyorum."

"Sadece kısa bir süre için."

Martha pek ikna olmamıştı.

"Dominik Cumhuriyeti'nde çok güzel sahiller varmış," dedim onu biraz daha iştahlandırmak için.

"Ve yakışıklı erkekler," dedi Martha gülümseyerek.

"Ve yakışıklı erkekler," diye aynı şekilde karşılık verdim.

Birbirimize içten bir şekilde gülümsüyorduk.

Bunu ne zamandan beri ilk kez yapıyorduk hatırlamıyorum.

Elli Dördüncü Bölüm

Nina ve Alex annemin tatil planlarına şaşırmıştı fakat Martha bu konuda geri adım atmıyordu. Önceki konuşmamızda böyle bir tatilin ona çok iyi geleceğini ve tüm kalbimle bunu hak ettiğini düşündüğümü söylemiştim. Çok şey geçirmişti ve yaşamında gerçekleştirdiği bu dönüşümün bir ödülü olmalıydı.

Tabii ki başta Alex ve Nina hiçbir referansı olmayan birini çocuk bakıcısı olarak işe alma konusunda çekimserdi ve beni reddettiler. Bunun yerine gazeteye ilan verdiler. İlana cevap verenler şunlardı: Nereli olduğu bilinmeyen ve Almanca konuşamayan bir kadın, yirmi yedi dönemdir matematik okuyan bir üniversiteli kız ve daha önce revü dansçısı olduğunu söyleyen bir hatun.

Durum böyle olunca Maria birden çekici bir seçenek haline gelmişti.

Sonraki dört hafta boyunca Lilly'nin yeni çocuk bakıcısı olacaktım. Yani Alex ve Nina'nın evliliğini mahvetmek için dört haftam vardı!

Hesap buydu. Ailemi tekrar bir araya getirmek için bir şansım olabilirdi. Alex'e karşı olan duygularımı yeniden keşfetmiştim ve bana yeniden âşık olma ihtimali artık o kadar uzak gelmiyordu bana. Yeter ki Nina aradan çıksın. Daniel Kohn gibi bir adamda işe yaradıysa...

Bir evliliği yıkmak aslında iyi karma toplamanın uygun bir yolu sayılmazdı. Şundan emindim: Başarılı olursam ölümümden sonra başıma gelebilecek en iyi şey, gözlerimi tekrar bir hamster kafesinde açmak olacaktı. Ya da Berlin Hayvanat Bahçesi'nde, etrafında hadım edilmiş altı erkek gergedanın çevrelediği dişi bir gergedan da olabilirdim. Ama tüm bunlar beni ilgilendirmiyordu. Önemli olan şimdiki hayatımdı. Ve tabii Lilly'ninki!

Bir evliliğin yıkımı dört aşamada gerçekleşir.

Birinci Aşama: Yakın Takip

Öncelikle her çocuk bakıcısının yaptığı gibi, bir zamanlar benim olan evin iç yaşamına yavaş yavaş katılmak. Bu arada Alex ile Nina'nın ilişkilerinin sağlamlığını da kontrol ediyordum. İkisi arasındaki aşk gerçekte ne kadar büyüktü?

Alex ile Nina'nın işe gitmeden önce öpüştüklerini, nasıl şakalaştıklarını ve Alex'in Nina'nın arkasından nasıl özlemle baktığını görüyordum.

Tüm bunlar cesaret vericiydi.

Neden mi? Çünkü evliliğimizin başlarında veda öpüşmelerimiz hiçbir zaman on beş dakikadan kısa sürmezdi ve genelde bunun peşinden seks gelirdi. Şakalaştığımızda dakikalarca gülme krizine tutulurduk ve bunu da çoğunlukla seks takip ederdi. Ve ben evden çıkmak istediğimde Alex gitmeme engel olurdu; evet... bunun da sonu genellikle sevişmeyle biterdi!

Nina'yla veda öpücüğünün ardından hiç seks gelmiyordu. Güldüklerinde bunu kısa bir süre için yapıyorlardı ve yine

peşinde seks yoktu. Ve Alex'in hasret dolu bakışlarının ardından sadece kapının kapanması geliyordu; yine seks yoktu!

Bu aşk bizimki kadar güçlü değildi! Bunu yıkabilirdim. Ne de olsa bizimkini yıkabildiğime göre!

Böylece düşmanımı izlerken Lilly'yle oynuyordum.

"Futbol oynayabilir misin?" Bu sorduğu ilk sorulardan bir tanesiydi.

"Hayır ama iyi kalecilik yaparım. Benim gibi birinden top geçirmek kolay iş değil."

Lilly güldü.

Sonra top oynamaya başladık.

Lilly tüm gücüyle topa abanıyordu ve ben de tüm gücümle tutuyordum. Çok keyifliydi. Kim Lange'yken kızımla bu kadar çok eğlenememiştim çünkü o zamanlar bir randevudan diğerine koşturmaktaydım. Fakat şimdi Maria olarak işi gücü düşünmeden kızımla istediğim kadar oynayabiliyordum. (Sonraki programa kimi davet edeceğim? Reytingler düşünce kimi suçlayabilirim?)

Terden sırılsıklam olmuştum fakat umurumda değildi. Hatta kalbimi bile umursamıyordum. Gülen Lilly'yle futbol oynamak, vücudumun bir sürü mutluluk hormonu salgılamasına neden oluyordu. Ve görünen o ki bu, kalp ilaçlarımdan daha çok işe yarıyordu. Lilly de çok eğleniyordu.

"Sen şu aptal Nina'dan çok daha eğlencelisin," dedi sonunda Lilly, çikolatalı krep yeme yarışması yaptığımız sırada.

"Nina'dan hoşlanmıyor musun?" diye sordum şaşırarak. Demek ki Nina çocuğa benim sandığım kadar iyi gelmiyordu.

"Nina aptal," diye mızmızlandı Lilly. İçimdekileri okuyor gibiydi; tabii benim "aptal" dışında kullandığım daha birçok sıfat vardı.

"Tam bir inek!" Vay, kızımın kelimelerle arası ne kadar iyiydi! O kadar sırıtıyordum ki palyaçolar benim yanımda intihar eğilimli gibi kalırdı.

"Bunda gülecek bir şey yok," dedi Lilly üzgün bir şekilde. "Beni gerçekten sevmiyor."

Yüzümdeki sırıtış kayboldu; utanarak buradaki asıl konunun "inek" Nina olmadığını fark ettim. Burada önemli olan Lilly'ydi.

Ufaklığı kollarıma alıp terli sumocu göğsüme sıkıca bastırdım ve saldırının ikinci aşamasına geçmeye karar verdim.

İkinci Aşama: Kıskançlık tohumları ekmek

İki sevgili arasında kıskançlık yaratmak için öncelikle sözlü olarak zemini oluşturmak gerekiyordu: "Lilly bana annesinin vefat ettiğini anlattı," dedim Nina'ya bahçede çamaşırları asmasına yardım ederken.

"Evet."

"Zor olmuş olmalı. Kocası için de öyle."

"Bana açılması uzun sürdü."

"Hımm..." dedim bunun altında birtakım düşüncelerin olduğunu belli etmeye çalışarak.

"Hımm derken ne demek istediniz?" diye sordu Nina tuzağıma düşerek.

"Hiç."

"Hadi canım." Tıpkı diğer insanlar gibi Nina da düşünceler kendisiyle ilgili olunca saklanmasından hoşlanmıyordu.

"Yani... hiçbir zaman bir teselli aracı olduğunuzu düşünmediniz mi?" diye sordum doğrudan.

"Hayır. Hiçbir zaman!" dedi kızgın bir şekilde.

"Kız kardeşim bir dulla evliydi," diye devam ettim. "Onu duygusal açıdan toparladıktan sonra adam gidip başka birini buldu ve... "

"Kız kardeşiniz beni ilgilendirmiyor." Nina bunu "bir kelime daha edersen seni çamaşır ipiyle boğarım" ses tonunda söylemişti.

Sustum ve sonraki on dakika boyunca sadece çamaşırlarla ilgilendik. Artık çamaşırlar yıkanmadan önce gizlice Alex'in ceketine yerleştirdiğim prezervatifleri ortaya çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Ah, özür dilerim. Sanırım bunlar da birlikte yıkanmış," dedim masum bir şekilde.

"Alex... prezervatif kullanmaz ki," diye kekeledi Nina.

"Bu onun ceketi değil mi?" diye daha masum bir ifadeyle sordum.

Nina şaşırmış görünüyordu.

"Kesin bir açıklaması vardır," dedim yardımcı olmaya çalışan birinin ses tonuyla. Tek başına bir prezervatif paketinin Alex'in onu aldattığını düşünmesine yeterli olmadığını biliyordum. Bunun için birkaç kanıt daha gerekliydi. Ve tabii hepsi de benimle bağlantılı görünmemeliydi yoksa şüphe uyandırırdım. Bir suç ortağına, mesela bir kediye ihtiyacım vardı.

"Hey Casanova," diye seslendim uzun süredir arayıp da sonunda bir ağacın dalında bulduğum kediye. Öylece dalda yatıyor ve depresif görünüyordu.*

"Benim, Kim!"

Casanova derin uyuşukluğundan sıyrılıp sevinçle miyavlamaya başladı.**

---

* *Casanova'nın Anılarından: Aşk acısından intihar etmenin hiçbir anlamı olmamasına lanet ediyordum. Ne de olsa tekrar dünyaya geliyordun.*

** *Casanova'nın Anılarından: Madam Kim kendini tanıtınca şöyle düşündüm: "Şişmanlık kelimesi onu tarif etmeye yetmez."*

"Biz insanlar, sonradan hayvan olarak yeniden doğanların ne demek istediğini anlamıyoruz biliyorsun. Ama... ama sen beni anlıyorsun, değil mi?" dedim ona. "Bir planım var. Dikkatli dinle... "

Casanova'yı motive etmek zor değildi. Ne de olsa hâlâ Nina'ya âşıktı ve anlaşılan benim Evliliği Yıkma Planım ona yeniden yaşama sevinci aşılamıştı. Ona söylediğim üzere bahçeyi çevreleyen çite tırmandı. Alex işten dönünce bizim senyör doğruca omuzlarının üzerine zıpladı. Alex korkarak bağırdı. Fakat Casanova onu bırakmadı ve boynunu ısırıp emdi. Sonunda Casanova onu bıraktığında Alex'in boynunda muhteşem bir çürük oluşmuştu.*

Nina mutfaktayken Alex'in boynundaki lekeyi görünce sarsılmıştı. "Bu nasıl oldu?" derken benim onları koridordan gizlice dinlediğimi fark etmemişti.

"Bunu, senin de elbiseni parçalayan şu çılgın kedi yaptı. Durup dururken üzerime atladı."

"Yaa."

"İnanmıyor musun bana?"

Nina inanmak istiyordu ancak arada kalmıştı çünkü bulduğu prezervatifler aklına takılıyordu. Onları bulduğundan bahsetmemişti.

Alex, Nina'ya bakıp gülümsedi. "Seni seviyorum. Sadece seni."

Bu cümle canımı acıttı işte. Başkasına söylendiğinde insanın hiç hoşuna gitmeyen cümlelerden biriydi.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Eşcinsellik pek bana göre değildi ve bu yüzden bu faaliyetin ardından ağzımı bir saat boyunca yağmur suyuyla yıkadım.*

Nina bir süre sonra yumuşayarak geri adım attı. Alex bir kez daha gülümseyip mutfaktan çıktı ve selam vermeden yanımdan geçerek üzerindeki kedi kokusu ve bisikletlerden bulaşan makine yağından kurtulmak için duşa gitti.

Dikkatlice mutfağa süzüldüğümde Nina'yı zayıf bir anında yakaladım.

"Başka birini seviyor," dedi gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak.

Şok olmuştum: Alex başka birini mi seviyordu? Benim yeni bir ilişki uydurmama gerek kalmamış mıydı? Neler oluyordu? Başka bir rakibim mi vardı yoksa? Dükkândan bir müşterisi miydi? Bir bisikletçi miydi yani? Yatağa yatmak için bile doping yapan biri mi?

"Kimi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ağzından bunu kaçırdığı için tedirgin olmuştu ve nasıl tepki vermesi gerektiğini bir an bilemedi.

"Beni ilgilendirmediğinin farkındayım ancak ağlamak için bir omuza ihtiyacınız olursa... " dedim hüzünlü bir şekilde.

Bir süre düşündü. "Ölmüş karısını seviyor."

"Neyse ki," diye derin bir iç geçirdim.

Nina bana şaşırarak baktı.

"Öhöm, yani... buna üzüldüm."

"Onu her zaman benden daha çok sevdi ve hâlâ da seviyor," diye açıkladı Nina.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kim bencil ineğin tekiydi!"

Bu sefer de ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne kadar harika bir hayatı olduğunun farkında bile değildi," dedi yutkunarak.

Şimdi de ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Üçüncü Aşama: Duraklama

Ertesi hafta İlişkiyi Parçalama Faaliyetleri'ne bir süre ara verdim. Sadece Nina'nın korunma günlerini gösteren ajandayı birkaç gün daha fazla kırmızı gösterecek şekilde manipüle etmiştim o kadar.

Hayatta yaşayacağımı sanmadığım bir duyguyla baş etmek zorunda kalmıştım: Nina'ya acıyordum.

Yıllar sonra tekrar aileme yakın olduğum bu süre içinde dul birisiyle evli olmanın ne kadar zor bir durum olduğunu görmüştüm. Nina her şeyi doğru yapmaya çalışıyordu. Alex de ona, beni özlediğini göstermemeye çabalıyordu. Ancak Nina bunu görebiliyordu. Tıpkı Lilly gibi. Ve ikisinin bakmadığı anlarda Nina'nın gözlerinde yer eden üzüntüyü fark edebiliyordum.

Ayrıca Kedi Casanova ikide bir yanıma gelip neyi beklediğimizi merak ederek miyavlıyordu. Bir şeyler yapmadığımdan dolayı kızgındı.

Bu arada keyfi yerinde olan tek kişi annemdi. Dominik Cumhuriyeti'nden şöyle bir kart göndermişti:

Sevgili Maria,

Burası harika bir yer. Çok tatlı bir adamla tanıştım! Julio! Boyu benden biraz kısa. Aslında başta şöyle düşünmüştüm: Küçük adam, küçük şey. Fakat inanılmazdı. Adamın şeyiyle Tokyo yerle bir edilebilir. Kullanmayı da iyi biliyor. İlk kez içki içmeden sarhoş oldum. Birbirimize âşık olduk! Tatilimi biraz uzatmaya karar verdim.

İçten teşekkürlerimle,

Martha.

Kartı Alex'e gösterince beni mutfakta bir kenara çekip, "Sanırım size bir süre daha ihtiyacımız olacak," dedi.

Cevap vermek istedim fakat ağzımdan tek kelime çıkmadı. Alex bana çok yakın duruyordu ve tekrar ne kadar güzel koktuğunu farketmiştim. Hem de insan koku alma duyuma rağmen.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Evet, canım üstüne atlamak istiyordu. Gerçi o zaman da nefes alamazdı ama olsun!

"Yo, yok bir şey," dedim.

Bu evde çalıştığım bütün haftalar boyunca ilk kez doğrudan gözlerime bakmaya başlamıştı.

Hayretle, "Biz bir yerlerden tanışıyoruz," dedi.

Daniel Kohn gibi gözlerimde ruhumu gördükten sonra bana, "Bir yerlerden tanışıyor muyuz?" diye sormadı. Ya da annem gibi. Alex doğrudan tespitte bulunuyordu. "Biz tanışıyoruz."

Bundan emindi. Ruhumu diğer herkesten daha yoğun olarak hissedebiliyordu!

Elbette hissettiğinin tam olarak ne olduğunu kavrayamıyordu ancak bana karşı tüm duygularının tekrar alevlendiğini görebiliyordum.

Benim duygularım da alev almaya başlamıştı ama ben sebebini biliyordum.

Alex titremeye başladı.

Ben ondan önce titremeye başlamıştım bile.

Aramızda yoğun bir elektriklenme oldu.

Her an her şeyin olabileceği bir durumdaydık.

O anda yukarıdan Nina'nın sesi geldi: "Kahretsin, yine kırmızı!"

Büyü o anda bozuldu.

Dördüncü Aşama: Planı Baştan Aşağı Değiştirmek

Öpüşme morlukları, prezervatif saklamalar, korunma günleri ajandasını manipüle etme... tüm bunlar çocukça oyunlardı. Bunu, Alex'in bana karşı olan tepkisinden sonra anlamıştım! Olaya doğrudan yaklaşmalıydım. Daha doğru bir ifadeyle söylemek gerekirse Alex'in bana yaklaşmasını sağlamalıydım. Hiç sağa sola sapmadan. Oyunlar oynamadan.

Tekrar her an her şeyin olabileceği bir pozisyon yaratmalıydım ama nasıl?

Lilly'yle futbol oynarken kafam bu soruyla meşguldü. O kadar dalmıştım ki Lilly'nin attığı şutlardan birini göremedim ve top tüm hızıyla yüzüme patladı.

"Ahh!" diye bağırdım.

"Maria burnun kanıyor," dedi Lilly üzgün bir şekilde.

"Forun defil, forun defil," dedim peltek peltek. Acı dayanılmaz bir hal alıyordu. Burnum mu kırılmıştı acaba?

"Kanamayı durdurmanıza yardım edeyim mi?" diye sordu o anda bahçe kapısından içeriye giren Alex.

"Lüffen." Burnum gerçekten çok ağrıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Lilly. Suçlu suçlu bakıyordu.

"Fenin fuçun feğil. Gerfekten."

Gülümsemeye çalıştım ancak bu acımın daha da artmasına sebep oldu. Fakat gülümsemeye devam ettim. Lilly'nin vicdan azabı çekmesini istemiyordum. Başını okşadım. Sakinleşmiş görünüyordu. O bahçede topla oynamaya devam ederken Alex'le mutfağa geçtik.

"Lilly'ye karşı çok sevecensiniz," dedi Alex müteşekkir bir ses tonuyla.

"O fok öfel bif çofuk," diye cevap verdim.

Alex mutfakta bir sandalyeye oturmamı işaret etti. Tüm ağrılarıma rağmen durumdan faydalanmaya karar verdim.

"Sif Kim Lange'yle efliydiniz, defil mi?" diye sordum.

Evet anlamında başını salladı ve buzluktan bir poşet buz çıkardı.

"Öfle meşhur bifiyle efli olmak acayip olfa gerek."

"Yorucuydu desek daha doğru olurdu." Buz poşetini burnumun üzerine koydu. Zonklayan ağrım biraz dinmişti.

"Sanırım ailefine pek zaman ayıramıyordu, defil mi?"

"Başınızı geriye yaslamalısınız," dedi Alex. Bu konuda konuşmak istemiyordu anlaşılan.

"Eminim ki şimdi olfa hayatını farklı yaşafdı." Bunu bilmesini istiyordum.

"Nasıl emin olafilirsiniz ki?" diye sordu hafiften dalga geçerek.

"Ölümden sonfaki hayatta, ölümden önce neyin önemli olduğunu anlıyorsunuz."

"Oldukça spiritüel birisiniz bakıyorum," diye resmen dalga geçti bu sefer.

Karşılık vermedim. Spiritüel falan değildim; sağlam delil olacak kişisel tecrübelerim vardı o kadar.

"Nina ailesini her şeyden çok umursuyor," dedi bastırılmış bir kızgınlıkla. "O benim açımdan iyi bir seçim. Bu şekilde karımın ölümden sonraki hayatta –ki böyle bir şeye inanmıyorum– neyin önemli olup olmadığına karar vermesine gerek kalmıyor."

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediği son derece açıktı.

Ama ben istiyordum. "Öflüyor mufunuf onu?"

"Öflüyor mufunuf onu mu?" diye sordu Alex. Dediğimi anlayamamıştı. Lanet olası burun!

"Öflüyor mufunuf onu?"

"Öflemek mi?"

"Öflemek, öflemek!"

"Ne?"

"ÖFLEMEK! LANET OLAFI FÜFÜK!" dedim bağırarak.

Alex ürktü.

"Öfür dilerim," dedim sesimi alçaltarak.

"Onu özleyip özlemediğimi mi soruyorsunuz?"

Başımla onayladım.

Biraz duraksadıktan sonra konuştu. "Her gün keşke hâlâ hayatta olsaydı diye düşünüyorum..."

İlk defa ne kadar üzgün olduğunu görüyordum ve buna rağmen, "Buradayım! Yaşıyorum!" diye seslenemiyordum.

Fakat...

Onu öpebilirdim...

Ona yaklaştım. Kocaman, şişko dudaklarımla.

Kafası karşıktı. Bu belli oluyordu.

Sonra tekrar gözlerime baktı.

Dudaklarım onunkilere değdi.

O da dudaklarıma karşılık verdi. Büyük ihtimalle beyni tamamen devreden çıkmıştı. Ona kalbi yön veriyordu.

Hayatımdaki en yoğun öpüşmeydi: Sırtım karıncalanıyor, kalbim güm güm atıyordu. Tüm vücudum elektriklenmiş gibiydi... harikaydı!

Yazık oldu... çünkü o anda mutfağa Nina girmişti.

Beşinci Aşama (Evet biliyorum, ben de daha önce sadece dört aşamanın olduğunu sanıyordum): Ortalığa Kötü Kokuların Yayılması!

Nina gördüklerine inanamıyordu: Alex onu aldatıyordu. Hem de kendisinden üç kat daha ağır olan birisiyle.

"Alex..." dedi inanamayarak.

Alex etli dudaklarımdan uzaklaştı. (Etli, onları tarif etmenin nazik bir yoluydu)

"Sen ne yapıyorsun?.." Nina'nın aklı gördüklerini algılamıyordu.

Aynı şekilde Alex'in de öyle. "Ben... ben bilmiyorum."

"Boynundaki lekeyi o mu yaptı?"

"Hayır dedim ya... kedi yaptı... "

"Prezervatifleri de mi ondan aldın?" dedi derin bir şekilde yaralanmış olarak ve çekmecelerden birinden yıkanmış prezervatif paketini çıkardı. "Bunları senin ceketinde buldum."

"Onları... daha önce hiç görmedim," diye kekeledi Alex.

Nina ona küçümseyerek baktı ve sonra da odayı terk etti. Ağlamıyordu ancak bunu yapmamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Nina!" diye bağırdı Alex arkasından.

"Rahat bıfak onu..." diye rica ettim. Benimle kalmasını istiyordum. Hem de çok!

Fakat bana, sanki onu büyülemişim gibi kızgınlıkla baktı. "Tüm bunları siz ayarladınız. Kediyi ve prezervatifleri... "

Söylediklerini yalanlamak zordu.

"Ne tür bir oyun peşindesiniz?"

Gerçeği de anlatamazdım. Lanet Buda!

"Kovuldunuz!" diye bağırdı ve Nina'nın arkasından koştu.

Tüm bu olanlar beklediğimin yarısı kadar bile iyi gitmemişti.

Gece boyunca uyuyamadan bir sağa bir sola döndüm. Öpüşmemizin ardından sadece Alex'i sevdiğime emin olmuştum. Daniel Kohn'la olanlar kıpırtılı, heyecan verici bir maceraydı.

Ancak Alex'le olan şey ise... işte o gerçek aşktı.

Nihayet duygularımı bir düzene koyabilmiştim!

Bu işteki saçmalık ise Alex'in beni kovmuş olmasıydı. İşim ve param yoktu ve artık Lilly'yi göremeyecektim.

Ertesi sabah tekrar evimize gittim. Gerçi bir planım yoktu ancak Alex'in sakinleşmiş olduğu umudunu taşıyordum. Fakat evde değildi. Lilly ve Nina da öyle. Pencere ve kapılar kapalıydı. Neler oluyordu?

"Casanova," diye bağırınca kedi ağaçtan üzerime atladı.

"Herkes nereye gitti?" diye sordum tedirgin bir halde. Neyse ki bu arada burnumun şişliği biraz inmişti ve tekrar anlaşılır bir şekilde konuşmaya başlamıştım.

"Miyav, miyaavvv, miyaav," diye cevap verdi Casanova.

Bu pek yardımcı olmamıştı.

"Miyav, miyaavvv, miyaaav," diye miyavlamaya devam etti deli gibi sağa sola atlarken.

Türler arası diyalog adamı çılgına çevirebilirdi.

Casanova ileri geri yürürken aklına bir fikir gelmiş olacak ki birden yeri kazmaya başladı.

"Ne çıkarmaya çalışıyorsun?"

Beni cezalandırmak istermiş gibi baktı ve kazmaya devam etti.* Onu son kez kazarken gördüğümde karıncaydı ve...

"Kaçmak mı istiyorsun?" diye sordum şaşkınca.

Sinirlenerek gözlerini devirdi.

"Tamam tamam, bu saçmaydı. Fakat o zaman da karınca hapishanesinden kaçmak için kazıyordun ve daha önce insanken kurşun kaplı odalardan... "

"Miyav!" Kuyruğunu havaya dikip bana kararlı bir ifadeyle baktı.

"Kurşun odalar mı? Kurşun kaplı odalara ne olmuş?"

Sabırsızlıkla bakıyordu. Fakat jeton sonunda düştü. Ailemin nerede olduğunu artık biliyordum!

---

* *Casanova'nın Anılarından: Hayvan olunca, insanların anlayışının ne kadar kıt olduğu daha iyi anlaşılıyordu.*

Elli Beşinci Bölüm

"Venedik mi?" Omuzlarımda mırlayan Casanova'yla villasının kapısında beni gören Daniel Kohn şaşkınlıkla bakıyordu. "Beni terk ediyorsun, sonra da gelip Venedik gezisi için benden para mı istiyorsun?"

"Evet... hmm... bu yaklaşık her şeyi özetliyor," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Peki, bunu neden yapayım?"

"Hayatım söz konusu da o yüzden."

"Sanırım bana neden hayatının söz konusu olduğunu da söylemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Doğru."

Daniel'e, büyük ihtimalle Nina ve Lilly'yle barışma tatili yapmaya Venedik'e giden bir adamın peşinden gittiğimi söylemek istemiyordum. Başta ikisinin o kenti tercih etmesine şaşırmıştım ancak sonradan Nina'nın da Alex'e orada âşık olduğunu hatırladım.

"Lütfen," dedim hafiften yalvararak.

"Parayı vermeyeceğim," diye karşılık verdi Daniel.

Yutkundum. "Tamam, özür dilerim..." Gitmek üzere arkamı döndüm.

"Fakat seni seve seve götürürüm."

Hızla ona döndüm. Daniel gülümsüyordu. Nelerin döndüğünü öğrenmek istiyordu ve beni Venedik'e götürmek bunun için tek şanstı.

Olasılıkları tartmalıydım: Daniel'in teklifini kabul edersem zaten karışık olan ortam daha da çorba olacaktı; eğer Alex ve Nina'nın tatil yapmasına izin verirsem o zaman da ikisi ayrılmayacaktı ve Maria hayatlarından sonsuza dek çıkmış olacaktı.

Casanova omuzlarımı tırmalıyordu. Onun açısından düşünecek bir şey yoktu. Benim için de öyle. "Gidelim!"

Daniel'in Porsche'si gece vakti İtalya yollarında saatte iki yüz kilometre hızla ilerliyordu. Casanova başta hız yüzünden çok tedirgindi. Sonra alışınca hayranlık duymaya başladı ve nihayetinde ayaklarımın dibinde uyudu. Alpler'i geçerken Daniel'in bana konunun ne olduğunu ne zaman soracağını merak ediyordum fakat sormadı. Bunun yerine telefonda, bu aniden çıkan "konferans" yüzünden randevuları iptal olan üzgün birçok genç kadınla konuştu. Üçüncü telefondan sonra sinirlenmeye başlamıştım. "Kendini ne çabuk toparlamışsın."

"Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır," dedim yine de rahatsız olmuş halde.

"Elbette seni rahatsız ediyor."

"Etmiyor," diye itiraz ettim fakat haklı olması beni kızdırıyordu. Bu gururumu zedeliyordu.

"Bu kadar itiraz eden birinin sakladığı bir şeyler mutlaka vardır," dedi pis pis sırıtarak.

"Saklayacak bir şeyim yok."

"Yine aynısını yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

"İşte yine yaptın."

"Beni çıldırtıyorsun."

"Biliyorum." Daniel daha da sırıtarak arabayı hızlandırdı. Yol keskin virajlarla aşağıya iniyordu. Biz de iki yüzle gidiyorduk. Nefesim kesilmiş, kalp atışlarım hızlanmıştı. Kalbim, "Bana derhal ilacım lazım!" diye bağırıyordu. Kutuyu açıp ağzıma bir tane attım. Bu arada tek bir hapımın kaldığını dehşetle fark ettim.

"Yavaşlayayım mı?" diye sordu Daniel biraz endişelenerek.

"Hayır," dedim biraz düşündükten sonra. "Bir an önce Venedik'te olmak istiyorum."

Daniel gaz pedalını kökledi.

Kente kalan son birkaç kilometreyi arabayla değil, deniz taksisiyle aştık. Bu harika kente denizin üzerinde, yanımda Daniel Kohn gibi yakışıklı bir adamla, yüzüne çarpan su serpintisiyle girmek ve tatil havasını koklamak benim için inanılmaz bir şeydi. Fakat Casanova'nın gözlerinde gerçek gözyaşları vardı.*

---

* *Casanova'nın Anılarından: İki yüz yıl aradan sonra tekrar evime dönmüştüm. O anda önümüzdeki yirmi dört saat içinde grubumuzdan birinin öleceğini bilemezdim tabii.*

Elli Altıncı Bölüm

Daniel bizim için San Marco Meydanı'na on dakikalık mesafede küçük, güzel, lüks bir otelde, bir *palazzo*'da* yer ayırtmıştı.

Sevimli lobinin duvarlarında Rönesans dönemine ait, çeşitli sahnelerin betimlendiği üç güzel ve eski resim asılıydı. Ayrıca üç yüzyıldan daha eski iki sandalyesi olan küçük bir masa duruyordu. Sigortam olmadığından onlara oturmaya cesaret edememiştim.

Resepsiyonda öğrendiğim şeye inanamamıştım. "Ne demek 'Size iki kişilik bir suit veriyorum?'" diye sordum.

"Tek kişilik odaları kalmamış," dedi Daniel, benimle yatağa girme niyetini gizlemeye çalışmaya ihtiyaç duymadan.

"O zaman başka bir otele gidiyoruz!"

"Ama ben burayı seviyorum."

"O zaman ben başka bir otele gidiyorum!"

"Hangi parayla?" Daniel'in eğlendiği ortadaydı.

Gözlerimi devirdim. "Bana dokunamayacağını baştan söyleyeyim."

"Tabii sen bana dokunmamayı başarabilirsen..." dedi hınzırca sırıtarak. Adam kendinden emindi, ben de uzun süredir

---

* *Casanova'nın Anılarından: Gençliğimde bu palazzo'ya sık sık girer çıkardım. Burada birçok şeyimi kaybetmiştim: Değerli bir yüzük, elle oyulmuş fildişi bir pipo ve bekâretimi...*

sevişmediğimi düşünerek onunla birlikte olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu hatırladım...

O anda Casanova şişko bacağımı tırmalamaya başladı. Gözlerimdeki şehveti görüp bana asıl önemli konuları hatırlatmaya çalışıyordu.

"Şimdi birini aramam gerekiyor," dedim Daniel'e ve onu valizlerle baş başa bırakarak çıkıp gittim.

Hiçbir planım olmadan otelin önünde omzumda Casanova'yla öylece kalakalmıştım: Bu turist yığınının içinde Alex ve Lilly'yi nasıl bulacaktım?

Saatler boyunca Venedik'in sokak ve köprülerini arşınlayarak onları aradım. Alnımdan terler damlıyordu ve bu arada da bir sürü turiste tosluyordum... Şu lanet köprüler amma da dardı. Çarptığım kişiler bunu pek komik bulmadığından "şişko inek" lafını Birleşmiş Milletler'de bulunan bütün lisanlarda duydum. Sonunda pes ettim: Bu şekilde ailemi bulma şansım yoktu!

Nefes nefese, başka hiçbir şey yapamayacak bir halde otele döndüm. Fakat Casanova büyük aşkı Nina'yı aramaya devam etti. Daniel beni odada bekliyordu. "Ne oldu? Başardın mı?" diye sordu nazikçe.

Ona boş gözlerle baktım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Duşa girdim. İki saat sonra çıktığımda dev pijamalarımı giyerek sadece yatağa yatmak istiyordum. Fakat yatakta Daniel yatıyordu. "Odanın parasını ben veriyorum. Yerde yatacak halim yok herhalde." Gülümsüyordu.

"Sevişmek istiyorsun," dedim.

"Amma da kendini beğenmişsin."

Yorgundum ve ailemi özlüyordum. Oynaşacak halim yoktu. Kendimi yatağa bıraktım. "Ben uyumak istiyorum."

Daniel buna cevap olarak boynuma masaj yapmaya başladı.

"Kes şunu!"

"Bunda samimi değilsin."

Tamam, haklıydı. Biraz masajın kime zararı vardı ki?

Çok güzel masaj yapıyordu, hem de çok.

Dışarıda, kanalda gondolcuların *Volare* şarkısını söylediğini duyuyordum. Normal koşullarda bu şakımalar beni çileden çıkarırdı ancak Daniel bu arada ensemi öpmeye başlamıştı.

Birkaç öpücükten ne çıkardı ki?

Daniel pijamamın üstünü yavaşça çıkarıp sırtıma masaj yapmaya başladı. Kendimle mücadele ediyordum; bunun sonunun nereye varacağını tahmin etmek için Nostradamus olmak gerekmiyordu. İzin vermeli miydim?

Birazcık sevişmeden ne olurdu ki?

Elbette birçok şey olurdu; hele ki insan ailesini geri kazanmaya çalışırken... ama o kadar da güzeldi ki...

Sonunda mücadele etmekten vazgeçtim. "Ah, ne olacak ki," diyerek kendimi onun üstüne attım.

"Umpfhh," diye inledi.

Onu dikkate almadım ve öpüşmeye başladık. Çılgınca.

Mutluluktan iç çektim. Daniel dil oyunlarının Yehudi Menuhin'iydi. Yirmi üç saniye içinde sevişeceğimiz kesindi ancak tam bu sırada balkondan içeri girip tırnaklarıyla sırtıma atlayan Casanova buna engel oldu.

"Ahhh, kafayı mı yedin sen?" diye bağırdım.

Casanova patisiyle kapıyı işaret ediyordu.

"Her ne ise biraz daha bekleyebilir," dedim ona.

Casanova hayır anlamında başını sallıyordu.

"Kedi dediklerini anlıyor mu?" Daniel inanamıyordu.

Casanova gidip kapıyı tırmalamaya başladı. Açmamı istiyordu. Nihayet anlamıştım: Senyör bir iz bulmuştu.* Rüzgâr hızıyla giyinirken Daniel yarı şaka yollu, "Kendimi kullanılmış hissediyorum," dedi.

Cevap vermeden kapıyı açtım ve Casanova'yı takip etmeye başladım ancak tek başıma değildim çünkü Daniel de giyinmişti.

"Sen burada kalıyorsun!" dedim.

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi ve beni takip etmeye devam etti.

Üçümüz birlikte bir Venedik gecesinin içine daldık. Daniel'in yanımda olması Alex'e izah edebileceğim bir durum değildi. Aynı şekilde Daniel'e, bir zamanlar sevdiği kadın olan Kim Lange'nin eski kocası Alex'in peşinde olduğumu nasıl anlatacaktım. "Laylaylaylom" bu durumda pek işime yaramayacaktı.

Casanova bizi, "Venedikli vatandaşların acil olarak yeni bir kanalizasyon sistemine ihtiyacı var," dedirtecek kadar kötü kokan bir kanal boyunca yürütüp dar bir sokağı geçtikten sonra arkasında denizin göründüğü küçük bir meydana getirdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu; hiçbir turist bu saatte kent merkezinden bu kadar uzağa gelmeye cesaret etmezdi. Ve meydanın tam ortasında, ay ışığı, yıldızlar ve loş sokak lambalarının aydınlattığı San Vincenzo Kilisesi bulunuyordu.

Alex'le evlendiğim kiliseydi burası.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Venedik'te sayısız kedi vardı ve içlerinden gerçekten çirkin olan biri Lilly'yi görmüştü. Fakat bu çirkin yaratık, kızın yerini ancak kendisiyle sevişmeye kalkışması durumunda söyleyeceğini belirtmişti. Durum çok açıktı: Bu an, bir tekirin tekirliğini yerine getirmesi gerektiği andı.*

Kilisenin girişinde *"Vietato l'accesso! Pericolo di vita!"* yazan bir tabela asılıydı. İtalyanca bildiğim tek şey *"Uno espresso per favore"* cümlesiydi ancak girişi kapatan paslı zincir ve evlendiğimiz dönemde bile yıkılacak gibi duran kiliseyi bu yazıyla bir araya getirince içeri girmenin pek akıllıca bir hareket olmadığı ortadaydı. Fakat Casanova yine de içeri girdi. Zincirin altından geçerek kırık zemin taşlarının üzerinden atladı ve yaslanmış duran kilise kapısından geçti.

İç çekerek zinciri kaldırıp altından geçtim.

"İçeriye mi gireceksin?" diye sordu Daniel şüpheyle.

"Hayır, zincirle jimnastik yapacağım," dedim dalga geçerek.

"Ama yazıda hayati tehlikeden bahsediyor," dedi düşünceli bir şekilde.

"Bunu bilmesem içim daha rahat ederdi," dedim sinirlenerek ve kiliseye doğru ilerledim.

Daniel pişman olacağını bilerek, "Bir de bana sor," dedi ve beni takip etti.

Kilisenin içinde dolunayın ışığı renkli vitraylardan içeriye düşüp mekâna ılık bir yaz gecesi atmosferi veriyordu. Kilise oldukça sadeydi; buraya asırlar önce Venedikli zengin soylular değil, sıradan halk geliyordu. Zaten bu sadeliği yüzünden Alex'le burayı çok romantik bulmuştuk. Fakat bu arada kilise o kadar dökülmüştü ki her tarafa destek iskeleleri kurup sonra da burayı terk etmişlerdi. Anlaşılan belediye, burayı tamir etmeye değmeyeceğini düşünmüş olmalıydı, böylece paraları parlak tanıtım broşürlerine harcamaya karar vermişti.

Sunağa baktım; sanki düşsel bir zaman yolculuğu gibiydi: Kendimi Kim olarak görüyordum. Alex yanımdaydı; yüzüğü parmağıma takıyordu. Beni öpüşünü hatırladım... Anılar çok

güzeldi ve Alex'in artık Nina'yla birlikte olduğu gerçeğinin acısıyla birleşince sonuç derin bir iç çekiş haline geliyordu.

"Şişşt," dedi Daniel.

"Ağlamamı engelleyecebileceğini düşünmüyorsun herhalde," dedim gürleyerek.

"Onu demedim... dinlesene."

Sessizce dinleyince... gerçekten... bir ses vardı: Kısık, ritmik bir horlama sesi. Dünyanın neresinde olursam olayım bu sesi tanırdım. Ne de olsa hem karınca hem de köpek olarak bu sesin keyfini çok çıkarmıştım.

"Lilly!"

"Lilly kim?" diye sordu Daniel.

Cevap vermeden sesin geldiği yöne koştum.

"Yavaş yavaş bana cevap verilmemesine alışıyorum galiba," dedi Daniel kendisiyle dalga geçerek ve beni kilise sıralarının en önüne kadar takip etti. Lilly orada yatıyor ve hafif hafif horluyordu. Dolunayın ışığı doğrudan tatlı yüzüne vuruyordu.

Yanına oturup yumuşakça yanağını okşadım. "Hey, ufaklık. Uyanma vakti."

Gözlerini açtı.

"Mmmaria?" diye mırıldandı.

"Evet, benim. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Annemle babam burada evlenmişti."

Lilly yattığı yerden kalkarken derinden etkilenmiş bir şekilde gülümsüyordum.

"Senin annenle baban kim?" diye sordu Daniel.

Ben daha Lilly'nin ağzını kapatamadan cevap verdi: "Alex ve Kim Lange."

Daniel'in çenesi şaşkınlıktan neredeyse dizlerine kadar inmişti.

Gözlerini bana dikti.

"Eee..." Bu bir süre sonra çıkarabildiği ilk sesti. İkincisi ise, "Heee..." oldu.

Bu arada Casanova sevinçten miyavlıyordu. Bunu bir alarm sinyali olarak algıladım çünkü bu şekilde miyavlaması tek bir anlama geliyordu...

"Lilly, bizi çok korkuttun. Bu şekilde kaçıp kaybolman... Polisi bile aradık..."

Nina gelmişti.

"Maria, burada ne arıyorsun?"

Alex de gelmişti.

Şimdi de Alex, Daniel Kohn'un orada olduğunu görmüştü. "Siz burada ne arıyorsunuz?!?"

"Eeee..." diye kekelemeye devam etti Daniel. Alex'in orada oluşu beynindeki işlemcilerin tamamen erimesine neden olmuş gibiydi. Bakışlarını bana çevirdi. Alex de öyle. İkisi de bir açıklama bekliyordu.

İlk kez karıncaya dönüşmeyi bu kadar içtenlikle istiyordum.

"Bu kadını sen mi buraya getirdin?" diye sordu Nina, Alex'e kıskançlık ve cinnet arasında bir ifadeyle.

Şimdi de karıncayken sahip olduğum formik aside hâlâ sahip olmak istiyordum.

"Onu... ben getirmedim," diye cevap verdi Alex.

"Siz mi getirdiniz?" diye sordu Nina bu sefer Daniel'e dönerek. Daniel hafifçe başıyla onayladı.

"Bunların hepsi çok saçma," diye kızdı Nina. "Sizin gibi meşhur biri böyle şişman bir kadınla ne yapıyor?"

Şimdi ise yanımda bir roketatar olmasını çok istiyordum.

"Ben... ben... hiçbir şey anlamıyorum," dedi Alex kekeleyerek.

"Ben anladım sanırım," dedi Daniel.

Hepimiz ona dönüp baktık. Alex. Lilly. Nina. Ben. Kedi Casanova.

"Hadi bakalım, çok merak ettim!" dedi Nina.

Ben daha da fazla merak etmiştim.

"Tamam, belki kulağa ilk başta çok saçma gelebilir ama..." diye söze başladı Daniel. "O, Kim'in kocasına âşık... ve ben ona âşığım... tıpkı Kim'e aşık olduğum gibi... ve hepimizin hayatına bir şekilde girdi... ve bu arada o sadece Hamburg'dan gelen bir temizlikçi..."

"Açıklayıcı bir şey söyleyecek misin söylemeyecek misin?" diye sordu Nina sinirleri gerilerek.

"Evet..." diye karşılık verdi Daniel. "Tüm bunların sadece bir açıklaması olabilir..."

"Ve neymiş o?" Daniel'in sayıklamaları Nina'yı iyice çileden çıkarmaya başlamıştı.

"Maria... Maria... aslında... Kim."

Şimdi herkesin çenesi dizlerine kadar inmişti: Nina'nın, Alex'in, benim.

Sadece Casanova keyifle patilerini yalıyordu. Lilly bir açıklama umuduyla bana bakıyordu.

"Bir şekilde yeniden doğdu ya da... ruh transferi... ya da ona benzer bir şey işte," diye kekeledi Daniel. "Yoksa... yoksa tüm bunların başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?"

"Gel Alex, bu saçmalıkları dinlemek zorunda değiliz." Nina onu kolundan çekerek dışarı çıkmak istiyordu. Fakat Alex olduğu yerde kaldı.

"Alex!" diye diretti Nina ancak Alex bana bakıyordu.

"Doğru mu bu?" diye sordu bana.

"Sen... sen buna inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Nina.

"Bu her şeyi açıklardı," dedi Alex.

"Bu kadın size ilaç filan mı verdi?" Nina iyice sinirlenmeye başlamıştı. Dudaklarında her an beyaz köpükler belirebilirdi.

"Ee?" diye sordu Alex. "Daniel doğruyu mu söylüyor?"

Ne demeliydim? Beni ışıldayan gözlerle izleyen Lilly'ye baktım. "Sen annem misin?"

"Çulluklar masaya koyar bollukları," diye kısık sesle şarkı söylemeye başladım.

"Her seferinde bunu yapıyor," diye açıkladı Daniel.

"Çünkü kafasındaki tahtalar bu kiliseninkilerden bile eksik de ondan," diye araya girdi Nina.

Çaresizlikle Alex'e bakıp ağzımı göstererek konuşamadığımı ima eden hareketler yaptım.

"Bu konuda konuşamıyor musun?"

"Konuşamıyorsan eğer başınla işaret et bize," dedi Alex. "Sen Kim misin?"

Başımı eğmek mi? Harika fikir. Konuşmak zorunda değildim. Buda bunu da engelleyemezdi herhalde.

Başımla evet demeye çalışıyordum ancak kafam daire çiziyordu! Ne kadar tersini yapmaya çalışırsam o kadar hızlanıyordu.

"Baş çevirme rekoru mu deniyor?" diye kuru kuru sordu Nina. İki erkek tepkilerimden en az benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

(Eğer Buda'yla bir daha karşılaşırsam, annemin kelimeleriyle söylemek gerekirse, "kıçına tekmeyi basacaktım.")

"Biz gidiyoruz," dedi Nina. Fakat Alex hiç oralı olmadı ve bana umutla bakmaya devam etti.

"Biz gidiyoruz!" diye diretti Nina. Dudaklarında gerçekten köpükler görmeye başladığımı sandım.

Alex kafası karışık bir şekilde ona baktı. Fakat bir şey söyleyemeden Lilly, "Hayır!" diye bağırdı.

"Şimdi sen de sinir etmeye başlama!" diye köpürdü Nina. "Günün yarısını seni aramakla geçirirken tabanlarımız su topladı ve..."

"Senin bana bir şey demeye hakkın yok!" diye azarladı Lilly onu ve oradaki bir korkuluğu aşarak mihraba doğru koştu.

"Lilly hemen buraya gel!" diye bağırdı arkasından Nina.

"Ben burada kalacağım!" diye bağırdı çocuk ve sallanan iskeleye tırmanmaya başladı.

"Lilly!" diye bağırdık Alex'le aynı anda. Birbirimize kısa bir an bakıp (çünkü biz ebeveynler dertlerimizi ortaklaşırdık) çocuğun arkasından koştuk.

"Aşağıya in," diye seslendi Alex, Lilly'ye.

Fakat o daha da yükseğe tırmanmaya devam etti. Altındaki iskelenin sallanması onu pek ilgilendirmiyordu.

"Gerçekten annem olup olmadığını söyleyene kadar buradan inmeyeceğim."

Bunu ona nasıl ispat edebilirdim?

Edemezdim. Bu şekilde onu hayal kırıklığına uğratmış oluyordum. Ağlamaya başladı. Bu arada iskelenin en tepesine çıkmış oturuyordu.

"Onu indireceğim," dedi Alex kendinden emin bir şekilde.

"İskelenin senin ağırlığını taşıyacağını sanmıyorum," dedim kaygılı bir şekilde.

"Seninkini taşıyacağını ise hiç sanmıyorum," dedi Nina kaba bir şekilde.

Dönüp ona baktım. Roketatar olsa bana şu anda yine yetmezdi.

"Oraya çıkabilecek kadar hafif olan aramızda bir sen varsın," dedim ona.

Nina duraksayarak Lilly'ye baktı.

"Maria haklı," dedi Alex.

"Ölümüme susamadım ben!"

"Konu burada Lilly!" Alex onun geri durmasına inanamıyordu.

"Aşağıya in!" diye bağırdı Nina, Lilly'ye.

"Ona bağırma!" diye azarladı Alex ben daha buna fırsat bulamadan.

"Sen bana bağırma!" diye karşılık verdi Nina alınmış bir şekilde.

"Ben annemi geri istiyorum," diye ağlıyordu Lilly. Kalbim ağrıyordu.

"Ona yardım et!" diye yalvardı Alex, Nina'ya. Nina yukarıya baktı. Oraya çıkmanın ona çok riskli göründüğü ortadaydı.

"Ben polis, itfaiye ya da ona benzer bir şey çağıracağım!" diye karşılık verdi ve yan çıkışlardan birine doğru koşmaya başladı.

Casanova arkasından koşarak yoluna çıkıp çılgınlar gibi miyavlamaya başladı. Onu durdurmaya çalışıyordu. Lilly yüzünden mi?

"Defol pis hayvan!" diye küfretti Nina. Fakat Casanova onu bırakmadı.

"Defol!" Alex'e, bana ve tüm bu olan bitene olan kızgınlığın gücüyle hayvana çok sert bir tekme attı.*

Casanova havada birkaç metre uçtuktan sonra kilise sıralarından birine çarparak yere düştü.

Kızgınlıkla Nina'ya baktım. Fakat o anda çıkmak istediği kapının üzerinde, hem de Lilly'nin oturduğundan daha da tehlikeli şekilde sallanan bir iskele olduğunu fark ettim. Şimdi Casanova'nın onu neden durdurmaya çalıştığını anlıyordum.

---

* *Casanova'nın Anılarından: Matmazel Nina'yla olan ilk bedensel temasımızı gündüz düşlerimde çok daha farklı hayal etmiştim.*

Nina'nın kızgınlığı esnasında göremediği bir şeyi görmüştü: Bu kapıdan çıkmaya çalışmak çok tehlikeliydi! Nina kapıyı açarsa iskelenin sallanan bacaklarından birine çarpacaktı ve böylece iskele üzerine düşecek ve Nina altında kalacaktı. Casanova onun hayatını kurtarmaya çalışıyordu!

O anda Nina'yı uyarmalıydım!

Fakat o sırada aklımdan bir sürü düşünce geçti. Bir yanım, "Nina ölürse Alex nihayet sana kalır," diyordu. Diğer yanım, "O zaman hayatımızı istediğimiz gibi yaşayabiliriz," diyordu fakat daha şüpheci üçüncü yanım, "Alooo, kadın ölecek!!!" diye haykırıyordu.

"Olabilir," dedi ilk yanım sakince. "Fakat bu o kadar da kötü bir şey değil." İkinci yanım şunu ekledi: "Nasıl olsa yeniden dünyaya gelecek." Ve üçüncü yanım hayretle bunun doğru olduğunu fark etti. "Hey, haklısınız!"

Nina ne de olsa uzun süre ölü kalmayacaktı. Hemen yeniden geri dönecekti. Belki küçük, şirin bir tavşan ya da harika bir at olarak... atları seviyordu nasıl olsa. Nasılsa hayatında, basamağın en altına inecek kadar büyük kötülükler yapmamıştı. Yoksa öyle değil miydi? Bir kez çocuk aldırmış olması onu hemen karınca yuvasına götürmeye yetmezdi herhalde. Değil mi? Buda, ne de olsa Papa gibi değildi... mi acaba?

Acaba?!?!?!?

Kimsenin benim yaşadığıma benzer bir Karınca Reenkarnasyon işkencesi yaşamasını istemezdim. Nina'nın bile! Ayrıca tüm o "acaba"lar yüzünden onu uyarmadığım takdirde etrafta ayıcık şekerlemesi taşıyarak dolaşmayacağına emin olamıyordum.

"Nina!" diye bağırdım.

"Kapa çeneni, şişko inek!" diye geri bağırdı. Kapının bir metre kadar uzağındaydı.

Harekete geçip koşmaya başladım. Alex ve Daniel şaşkın bir şekilde arkamdan bakıyordu. Bu arada arkadan kulağıma Lilly'nin hıçkırıkları geliyordu.

"Kapıyı açma!" diye seslendim.

Nina beni dikkate almayarak elini kapının koluna koydu. Daha hızlı koşmaya başladım. Kolu aşağıya indirdi.

"Hayır!" diye bağırırken ona neredeyse ulaşmıştım.

Fakat tam o anda kapıyı açtı ve iskeleye çarptı. İskele sarsılmaya başladı; birazdan altında kalacaktı! Nina'nın dehşet içindeki gözlerini gördüm. Şundan emindim: Kısa bir süre sonra yeniden hayvan olarak dünyaya geri gelecekti... ya da bir karınca olarak... eğer onu kurtarmazsam...

Olabilecekleri düşünmeden bunu yaptım. Nina'yı yere devirdim ve onu altıma alarak battal cüssemle ona siper oldum. Tahtalar kafama, sırtıma ve bacaklarımın üzerine düşüyordu.

Toz duman yatıştığında Nina'nın altımda nefes aldığını duyabiliyordum.

Hayatını kurtarmıştım. Yağlarım sağ olsun.

Memnuniyetle gülümsüyordum.

Ve o anda kalbim durdu.

Elli Yedinci Bölüm

Bumm-bumm-bumm. Hayatım gözlerimin önünden geçmedi.

Bumm-bumm-bumm. Beni içine alan nirvana yoktu.

Bumm-bumm-bumm. Beni saran ışık yoktu.

Bumm-bumm-bumm. Sevecenlik ve güven duyguları yoktu.

Bumm-bumm-bumm. Sadece atan kalbim vardı.

Bunu ne kadar bir süre boyunca yapmamıştı acaba? Hâlâ kilisede miydim?

Gözlerimi açtım ve yeniden nirvananın parlak beyaz ön bahçesinde olduğumu gördüm. Ve Buda yine çıplak bir şekilde üzerime eğilmişti!

"Yahu, üzerine bir şeyler giyemez misin?" diye sordum.

"Sen de çıplaksın," dedi Buda gülümseyerek.

Haklıydı. Sanki Weight-Watchers Zayıflama Kursu çıplaklar kampı etkinliğinde gibiydik.

"Demek yeniden öldüm," dedim doğrulmaya çalışırken.

"Tam olarak değil." Şişman adam gülümsüyordu.

"Tam olarak değil mi?" diye sordum şüpheyle. "Tam olarak ölmemek, tam olarak hamile olmamak gibi birşey ama."

"Seni kurtarmak için mücadele ediyor."

"Kim?"

"Alex."

Hayretler içindeydim. Alex'in beni kurtarması için bir şansı var mıydı?

"Ve... başarıyor mu?" diye sordum.

"Kendin gör."

Buda yağlı göbeğini bana uzattı. Daha ben, "Iyy, bu pek de estetik sayılmaz. Kendimin de çok kilolu olduğunu bilmeme rağmen bunu söylememem gerekir ama lütfen göbeğini bana doğru uzatma," diyemeden göbeği, San Vincenzo Kilisesi'ni gösteren bir ekrana dönüştü.

"Vay, entegre bir televizyonun var demek," diye dalga geçtim.

Görüntü netleştikçe heyecanım da artıyordu: Alex ve Daniel, üzerimize düşen tahtaları kaldırmıştı anlaşılan. Lilly olan biteni oturduğu yüksek yerden korku içinde izlerken Nina toparlanarak doğruldu ve Daniel'le birlikte, bana kalp masajı yapmaya çalışan Alex'i seyretmeye başladı.

"Şişko... beni kurtardı..." dedi Nina inanamayarak.

"Evet," diye hırladı ona Daniel.

"Bu... bu... kanıtı işte," dedi Nina kekeleyerek.

"Neyin kanıtı?" diye sordu Daniel.

"Onun Kim olmadığının. Kim bunu asla yapmazdı..."

İğrenerek soluyordum.

"O haklı," dedi Buda gülümseyerek. "Bir zamanlar olduğun Kim bunu yapmazdı. Sen çok değiştin."

Şaşkınlıkla ona baktım. Göbek televizyonundaki görüntü değişti: Kim Lange olduğum sırada benden önceki sunucu Sandra Kölling'i nasıl işinden ettiğimi izledim.

Görüntü yeniden değişti ve Kim Lange olarak asistanlarımdan biri için bir daha asla küçük parmağımın tırnağını bile riske atmayacağıma yemin ediyordum. Ardından başlayan görüntüde kendimi hamster olarak Potsdam'daki caddede gör-

düm. Renault Scenic'in Depardieu'nün üzerine geldiği sahneydi bu. O zaman, şimdi Nina'da yaptığımın aksine, Depardieu'yü kurtarmaya çalışmak aklıma bile gelmemişti.

"Gerçek bir iyi karma toplayıcısı haline geldiğimi sanıyorum," dedim.

"Doğru," diye onayladı beni Buda sevinerek.

"Aslında öyle bilerek de yapmadım."

"Biliyorum. Bu daha iyi ya."

"Ne?"

"Artık düşünmeden iyi karma topluyorsun. Hayatın pahasına ve temiz bir kalple!"

Bu bana dokunmuştu. Her şeye rağmen gururla gülümsedim.

"Her şeyden önemlisi şimdi başkaları için, çok özel bir şeyi feda etmeye hazırsın!"

Gülümsemeyi bıraktım. Buda haklıydı. Nina'yı kurtarmak için hayatımı feda etmiştim. Ailemle birlikte geçireceğim hayatı.

"Nirvanaya ulaşmak istemediğinde sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Buda.

Göbeğinde yeniden bir görüntü belirdi. Maria'nın bedenine girmeden önceki son karşılaşmamız ekrana geldi. Çıplak Buda'nın karşısında çıplak Kim Lange olarak duruyordum. (Tanrım, ne kadar zayıftım ve kalçam ne kadar da dardı.) Bana, "Bu şansı sana sadece bir kereliğine veriyorum," dediği andı.

Buda görüntüyü kararttı ve "Şimdi nirvanaya ulaşıyorsun," dedi.

"Ama oraya ulaşmak istemiyorum!" diye karşı çıktım.

"Evet istiyorsun." Buda gülümsüyordu.

"İstemiyorum!"

"Bu sefer beni ikna edemeyeceksin."

Göbeğindeki görüntü tekrar San Vincenzo Kilisesi'ne bağlandı: Alex kalp masajı yapıyordu. "Hadi! Hadi!"

Çaresizliği giderek artıyordu.

O kadar ki sonunda, "Hadi lütfen... Kim!" dedi

"Evet, istiyorum!" diye bağırdım ve yalvararak Buda'ya baktım. Fakat tepki vermedi.

Ekrana döndüm ve Nina'nın Daniel'in kulağına eğilerek, "Onun gerçekten Kim olduğuna inanıyor musunuz?" diye sorduğunu gördüm.

Daniel sessizce başıyla onayladı.

Nina, çaresizlik içindeki Alex'in bana kalp masajı yapması ve sürekli adımı tekrarlamasını izledi. Üzgün bir şekilde Daniel'in kulağına eğilip, "Bu aşk karşısında benim hiç şansım yok," diye fısıldadı.

Daniel, "Benim de," der gibi başını salladı.

"Kim, lütfen!" diye bağırdı gözlerinde yaş biriken Alex.

İskelenin tepesindeki Lilly de koluna yaslanmış sessizce ağlıyordu. "Lütfen, anne..."

Ben de "Lütfen," diye Buda'ya yalvardım.

Ancak sadece, "Şimdi nirvanaya ulaşıyorsun," diye karşılık verdi.

Sevecen gözlerinin içine baktım. Ve o sevecen gözler açıkça şunu söylüyordu: "Bunun pazarlığı yok."

Sona gelmiştim. Alex ve Lilly'ye dönemiyordum... Benim de gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Zamanı geldi," dedi Buda.

Son kez aileme baktım. Sonra gözlerimi kapatıp tüm gücümle gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Eğer nirvanaya ulaşacaksam bunu gururumla yapacaktım.

Elli Sekizinci Bölüm

Gözlerimi tekrar açtığımda ışık ve nirvana konusunda bir eksiklik vardı.

Tekrar San Vincenzo Kilisesi'ninin zemininde yatıyor ve Alex'in gözlerine bakıyordum.

Şansına inanamıyordu.

Ben de aynı şekilde. Kafam iyice karışmıştı: Lanet nirvanaya ulaşacağımı düşünüyordum. Neler oluyordu?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Alex.

Her yanımda morluk ve sıyrıklar vardı. Kalbim yeniden faaliyet göstermeye alışıyordu. Fakat her şeye rağmen gülümsedim: "Bundan daha yolunda olamazdı."

Nina başını eğdi; tüm bu olanlar ona fazla gelmişti.

Daniel elini omzuna attı ve ikisi gitmek üzere döndü.

"Kediye tekme attı o," diye seslendi olanlardan şaşkın halde hâlâ iskelenin tepesinde oturan Lilly.

Bakışlarımı Casanova'ya çevirdim. Nina'nın onu tekmeyle fırlattığı sıranın üzerinde kımıldamadan yatıyordu. Korku içinde kalkmaya çalıştım ancak tekrar olduğum yere çöktüm. Her tarafım müthiş ağrıyordu.

"Sana yardım edeyim." Alex bana kollarıyla destek oldu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim ve onun yardımıyla hızla Casanova'nın yanına yürüdüm. Fakat daha yanına varmadan nefes almadığını fark ettim. Boynu kırılmıştı. Bu beni mahvetti. Nina'ya çok kızgındım.

Ancak sadece bir an için. O kadar üzgündü ki ona daha fazla yüklenmenin bir anlamı yoktu. Hem ayrıca şöyle düşündüm: Casanova, Nina'yı kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Ve o olmasaydı ben de durumu fark edemeyecektim ve Nina benim tarafımdan kurtarılamadan ölmüş olacaktı. Casanova muhtemelen bu durumda iyi karma toplamış ve nirvanaya ulaşmış olmalıydı. Yani onun için fazla üzülmeye gerek yoktu!

"Kendini suçlamana gerek yok. Beden sadece ruhun kabuğudur," diyerek Nina'yı neşelendirmeye çalıştım.

Karşılık vermeden sessizce önüne bakıyordu.

Tüm olanları cesur bir şekilde kabullenen Daniel Kohn elini onu teselli etmeye çalışarak omzuna koydu. "Gitsek iyi olacak sanırım."

Bir an Alex'e, sonra da bana baktı. Sonunda, "Çıkalım," dedi üzgün bir sesle.

Alex bir şey söylemeye çalıştı ancak Nina'yı teskin edecek herhangi bir söz olmadığını fark etti. Bu yüzden kısık ama kendinden emin bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

Nina başını salladı. Sonra Daniel onu kiliseden çıkardı. Onun için çok üzülmüştüm; hayalini kurduğu her şeyi kaybetmişti.

Daniel'le bir çift olmalarını diliyordum. O anda Daniel'in cep telefonu çaldı. "Babsi? Ah, evet. Konferansım bitti. Yarın Potsdam'dayım... Çikolatalı puding mi? Evet, sana çok yakışıyor..."

Tamam, belki de iyi bir çift olmazlardı.*

İkisi kiliseyi terk etti. Kapı arkalarından kapandığında Alex, Lilly ve ben, birinci ölümümden sonra ilk kez yalnız kalmıştık.

Güneş bu esnada doğuyordu ve ilk ışıklar rengarenk camlardan içeriye ışıyordu. Mavi, yeşil, kırmızı, leylak ve beyaz ışınlar bizi sihirli bir renk bulutunun içine alıyormuş gibiydi.

Tek sorun Lilly'nin hâlâ o iskelenin üzerinde oturmasıydı.

"Lütfen aşağıya in," diye seslendim kaygılanarak.

"Önce bana annem olup olmadığını söylemelisin."

"Evet benim!" diye bağırabilmeyi çok istiyordum.

"Kuşların Düğünü'nü şakıyacağımı bilerek de olsa ağzımı açtım ve "Evet, senin annenim," dedim.

Ne "laylaylaylom" ne tavus kuşu, ne güvercin ne de başka herhangi kanatlı bir hayvanın adı çıkmadı ağzımdan... Sadece, "Evet, senin annenim," çıktı.

Acayip şaşırdım! Buda yasağı kaldırmış mıydı?

Lilly'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet!" diye bağırdım gülerek.

O da güldü ve iskeleden inmeye başladı.

"Dikkat et!" diye bağırdım. "Yavaş ol!"

"Anne, ben büyüdüm artık!"

---

* *Casanova'nın Anılarından: Buda, Madam Kim'e yaptığı gibi nirvanaya ulaşıp ulaşmama konusunda tercihi bana bıraktı. Nasıl bir karar mı verdim? Şöyle anlatayım... Matmazel Nina bu kadar göbekli bir adamın bu kadar iyi bir âşık olabilmesine çok şaşırdı. Matmazel Nina'nın daha önce hiç dile getirmediği gizli düşünü gerçekleştirdik: Yarım düzine çocuk yaptık. Tıpkı tavşanlar gibiydik. Benim sevgili yurdum Venedik'te yaşıyorduk. Güzeller güzeli Nina, bu arada benim eşim olmuştu, burada bir seyahat acentesi işletiyordu ve ben de erotik öyküler yazarak para kazanıyordum. Çocuklarla Nina çok yakından ilgileniyor ve büyük ihtimalle de bu şekilde iyi karma topluyordu. Ben ise iyi karmayı, yazdığım öykülerle diğer insanların aşk hayatlarını yaratıcı kılarak topluyordum.*

Kızım aşağıya inerken Alex bana bakarak gülümsedi. "Ben... ben hâlâ... inanamıyorum."

"Ben... ben de... inanamıyorum," diye karşılık verdim.

Neden nirvanaya ulaşamadığımı hâlâ bilmiyordum. Buda açık seçik nirvanaya ulaşacağımı söylemişti.

İçimi bir korku kapladı: Buda beni şimdi Alex ve Lilly'den uzaklaştırarak nirvanaya alır mıydı aniden?

İkisine baktım. Onları yeniden kaybedebilir miydim? Buna asla katlanamazdım. Nirvananın sonsuz mutluluk ortamında bile!

"Sen... bunca yıldır... neredeydin?" diye sordu Alex.

"Bazen sizin yakınınızda..." dedim doğruyu söyleyerek.

"Konuşmanız bitti mi artık?" diye sordu Lilly.

Yanımıza gelmişti. Ona onun annesi olduğumu söyleyebilmek, kalbime tüm baypas ameliyatlarından daha iyi gelmişti.

"Annem olduğuna göre sana sarılabilir miyim artık?" diyerek düşüncelerimi dağıttı Lilly.

"Elbette," dedim ve onu şişman kollarımın arasına alıp üstümüze düşen sihirli ışığın içinde göğsüme bastırdım. Biraz daha sıkı sarılsaydım nefes problemleri yaşamaya başlayacaktı.

Fakat bu Lilly'nin umurunda değildi, çok mutluydu.

Gözlerimi kapatarak "Anne Çocuğuna Kavuşur" anının tadını çıkardım.

Alex kıpırdandı. Gözlerimi açıp ona baktım.

"Ben de sarılabilir miyim?" diye sordu. Gülümsemesinin altında hâlâ çok şaşkın olduğu anlaşılıyordu.

"Tabii ki!"

Onu da koca göğsüme bastırdım.

Yeniden gözlerimi kapadım.

Kızımı hissediyordum.

Erkeğimi.
Ailem yeniden bir araya gelmişti.
Ve birbirimize her zamankinden daha yakındık.
Kim Lange olarak hiçbir zaman yakın olamadığım kadar.
Ya da o zamanlar istemediğim bir şekilde.

Harikaydı.
Ailem beni sarmalıyordu.
Yumuşacık.
Sıcacık.
Sevgi dolu.
Onlara sarılıp içlerinde eridim.
Tanrım, kendimi çok iyi hissediyordum.
Öylesine mutlu.
Öylesine korunaklı.

O anda Buda'nın beni neden geri gönderdiğini anladım.
Nirvanayı yaşamak için nirvanaya gerek yoktu!

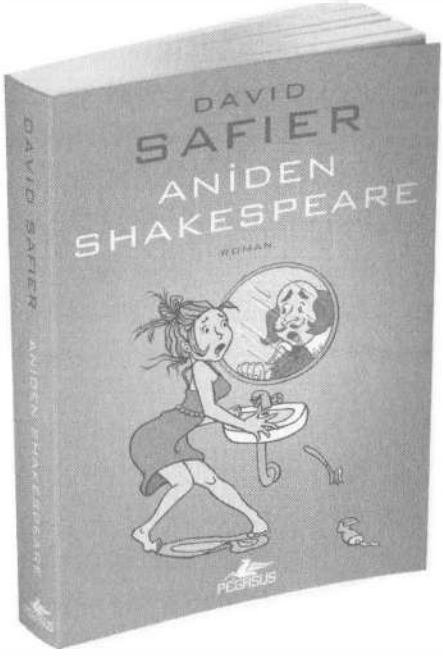

İki kişiden biri fazla!

Bir kadınla bir erkeğin hayatı paylaşması zaten zor. Fakat bir kadın ve bir erkek aynı zamanda bir bedeni de paylaşırlarsa ortaya harika bir kaos çıkar!

Aşk acısı yaşayan Rosa hipnoz seansı sırasında geçmiş hayatına bir yolculuk yapar ve ruhu o esnada düello yapmakta olan bir adamın bedenine girer.

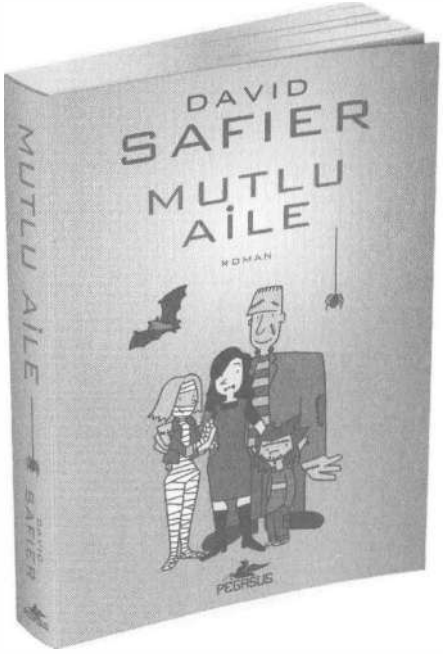

Bir vampir, bir mumya, bir kurtadam ve Frankenstein'ın canavarı...
Sevimli olduğu kadar lanetli bir aile!

"Fantezi öğeleriyle dolu olan Mutlu Aile, hüzünlü kalplere ilaç gibi gelecek. Yazarın zekâ dolu cümleleriyle kahkaha atacaksınız."
Srf.ch

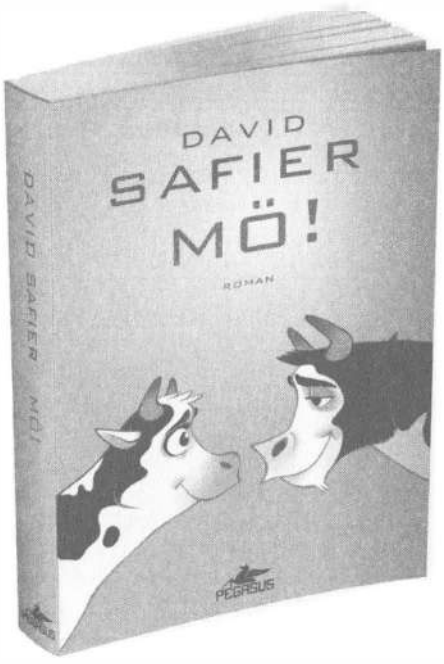

Mutluluğu arayan inek!

"Möö" birçok anlama gelebilir. Mesela, benim gibi bir inek telaşla möölediğinde şu anlamlara gelebilir: "Çiftçinin elleri yine soğuk!", "Yardım edin, çiftçi sarhoşken çim biçme makinesini kullanıyor," ya da "Ah, hayır, boğamızı hadım etmek istiyorlar!"

"İneklerin de insan olduğunu gösteren absürd ve komik bir hikâye!"
Hamburger Morgenpost

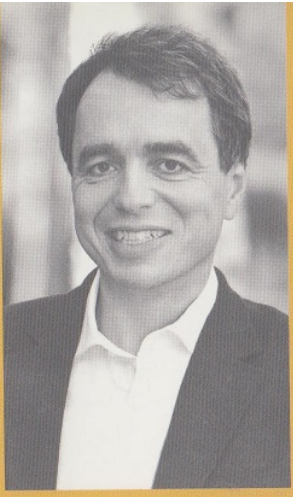

David Safier

1966 Bremen doğumlu David Safier son dönemin başarılı Alman yazarlarındandır. *Kötü Karma* ve *Aniden Shakespeare* gibi romanları milyonlarca okura ulaşmıştır. Senaryosunu yazdığı Emmy ödüllü *Berlin Berlin* dizisiyle Grimme Ödülü kazanmıştır. Safier eşi, iki çocuğu ve köpeğiyle Bremen'de yaşamaktadır.

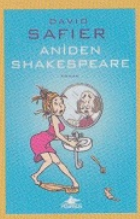

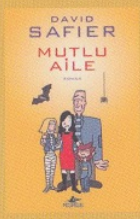

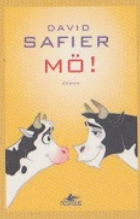

Kapak tasarımı: Stan Zygart
Yazar Fotoğrafı: Sebastian Schmidt

BİR SUNUCUNUN ÖLÜMÜ HAZİN BİR OLAY OLABİLİRDİ... TABİİ DÜNYAYA KARINCA OLARAK GERİ DÖNMESEYDİ!

Kariyer takıntısı başına olmadık işler açan sunucu Kim Karlsen'le tanışın! Televizyon kanallarını kasıp kavurmaya çalışan, kocasını aldatan, kızını ihmal eden ve çalışanlarına kötü davranan Kim iyi biri sayılmasa da başarının tüm bunlara değdiğini düşünmektedir. Ne yazık ki mesleğinin zirvesine ulaştığı gece, gökten düşen bir pisuvarın altında kalır. Öteki dünyada, hayatı boyunca çok fazla kötü karma topladığını öğrenir ve cezalandırılır: Altı bacak, kocaman bir popo ve antenler... Bir karıncaya dönüşmüştür! Ömrü boyunca karbonhidrattan uzak durmuş biri olarak ekmek kırıntılarının peşine düşmek hiç de Kim'e göre değildir ancak yapabileceği tek bir şey vardır: Reenkarnasyon basamaklarını çıkmak ve yeniden insan olarak dünyaya dönmek için iyi karma toplamak...

Sadece Almanya'da bir milyon kişinin severek okuduğu *Kötü Karma*, sınırları olmayan bir fantezi dünyasından çıkan sıcacık bir masal gibi... Bize kahkahalar attırırken hayattaki önceliklerimizi de gözden geçirmemizi sağlıyor. Mutluluğun sırrı bu kitapta saklı!

"Çılgın, dâhiyane, kesinlikle çok komik!"
Bild

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5943-68-4
9 786055 943684